JILLY COOPER

Editura MIRON

NAIVĂ, DAR NU FOARTE TARE

sex, aventură, iubire pasională, situații limită...

JILLY COOPER

Jilly Cooper

Naivă, dar nu foarte tare

POLO

by Jilly Cooper

© copyright by Jilly Cooper

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Jilly Cooper

Naivă, dar nu foarte tare

Traducere de Laurenția Gorneanu

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Orăşelul Pikely-in-Darrowdale stă agăţat de coasta dealului ca o veveriţă cenuşie. Mai sus de ele, se întinde, cît vezi cu ochii, un lăstăriş bogat, iar jos, în vale, unde meandrele rîului Darrow şerpuiesc printre pajişti de un verde crud, este clubul de tenis *Pikely*. Biblioteca Publică se află pe Strada Mare.

Era într-o după-amiază de sîmbătă din luna mai. Domnişoara Nugent, bibliotecara-şefă, lăsă din mînă puloverul la care tricota şi mai luă un biscuit.

– Niciodată nu a fost atît de linişte aici, se adresă fetei drăguţe de lîngă ea, care sorta visătoare cărţi – într-un vraf cele de beletristică, în altul celelalte –, după care le aşeza pe un cărucior. Probabil că toată lumea este în vale, să vadă meciul de tenis, continuă domnişoara Nugent. Tu nu te duci, Imogen?

– Am să mă duc şi eu vreo oră-două, răspunse fata. Sora mea este înnebunită după unul din jucători – nu ştiu ce campion al turneului de la Wimbledon. I-am pro-

mis că mă duc să-l văd şi eu.

– Îmi pare rău că a trebuit să lucrezi în după-amiaza asta, spuse domnişoara Nugent. Întotdeauna sari să faci treabă în locul Gloriei. Mă întreb dacă este într-adevăr bolnavă, aşa cum a anunţat. Am de gînd să o sun să văd cum se simte.

– Oh, eu n-aş face asta, se grăbi să spună Imogen, ştiind foarte bine că Gloria o ştersese la Morecambe să-şi petreacă weekend-ul cu un prieten. Ăăă... telefonul ei este pe hol, jos, şi sînt sigură că este încă mult prea slabă pentru a coborî două etaje ca să răspundă.

Simţind cum roşeşte din cauza minciunii gogonate, se aplecă iute şi începu să rînduiască din nou cărţile. Domnişoara Nugent îşi băgă mîna pe sub bluza crem şi-şi ridică o bretea de la sutien.

– Te-ai hotărît unde pleci în vacanţă?

– Nu tocmai, răspunse Imogen, dorindu-şi din toată inima să apară vreun cititor care să-i distragă atenţia domnişoarei Nugent. Tatăl meu face schimb cu un vicar din Whitby în septembrie şi s-ar putea să mă duc cu el.

Îi era groază să vorbească despre vacanţă. Toţi cei care lucrau la bibliotecă păreau să-şi fi plănuit excursii în locuri exotice cu multe luni înainte şi numai despre asta vorbeau.

Scoase din secţiunea călătorii o carte romantică intitulată *„Sărut în Tanger"* şi o puse deasupra romanelor. Pe copertă erau doi tineri superbi, îmbrăţişaţi pe fundalul unui ocean de ametist şi al unor minarete de un roz-pal. Oh, Doamne, îşi zise Imogen, ce grozăv ar fi să mă trezesc şi eu în Tanger, cu toţi cei 1,80 m ai mei în braţele unui bărbat frumos şi cu picioare lungi!

Într-adevăr, biblioteca era destul de liniştită pentru o zi de sîmbătă.

În colţul din stînga, unde se aflau grupate măsuţe rotunde şi joase, o doamnă în vîrstă moţăia deasupra unei cărţi de Lloyd Georges, un tînăr în geacă de piele

studia biografia lui Kevin Keegan, mişcîndu-şi buzele în timp ce citea, iar pipernicitul domn Hargreaves termina un nou capitol din romanul pornografic pe care nu îndrăznea să-l ia acasă, temîndu-se de dezaprobarea solidei sale soţii.

Un tînăr cu barbă şi sandale se uita printre cărţile de sociologie, iar o fată de culoare frunzărea patru romane de dragoste, încercînd cu disperare să găsească unul pe care nu-l citise. În rest, locul era pustiu.

Brusc, s-a deschis uşa şi au intrat două femei de vîrstă mijlocie, cu feţe roşii, venind evident de la salonul de coafură de vizavi.

Răspîndeau în jur miros de lac fixativ şi de oţă, şi bombăneau împotriva vîntului care le deranjase proaspetele coafuri. Imogen încasă banii pentru o amendă de la una, iar pe cealaltă o asigură că, zău, Catherine Cookson nu a apucat să scrie o nouă carte.

– Ştiţi că scriitorii au şi ei ritmul lor, interveni domnişoara Nugent dezaprobator.

Imogen le urmări cu privirea pe cele două femei care s-au oprit să răscolească printre romanele returnate, puse de ea pe un cărucior. Ciudat, îşi zise gînditoare, cum toată lumea este tentată să caute mai întîi printre cărţile returnate – şi nu direct pe rafturi.

Ciudat cum o carte cu cît este mai solicitată, cu atît e probabil să fie şi mai cerută. Exact ca Gloria. În ziua aceea au întrebat deja de ea trei băieţi şi toţi au părut foarte sceptici cînd le-a relatat povestea cu brusca ei îmbolnăvire. Dar era sigură că toţi trei se vor întoarce să întrebe din nou de ea săptămîna viitoare.

Cînd lucrezi într-o bibliotecă afii o mulţime de lucruri despre localnici. Uite, nu mai departe decît în dimineaţa aceasta.

Domnul Barraclough, care, fără să ştie soţia lui, ieşea cu nimfomana oraşului, a cerut o carte intitulată *„Cum să tratezi durerile de şale"*.

Apoi a venit domnul York, cu reputația de a avea cel mai lung mariaj din Pikely, și, pufnind, mutîndu-se de pe un picior pe altul, i-a cerut să-i oprească *„Masters și Johnson despre nepotrivirea sexuală"*.

Iar după prînz, doamna Bottomley, recent venită să lucreze în parohia tatălui ei și care săptămîna următoare trebuia să aranjeze pentru prima dată florile în biserică, s-a strecurat înăuntru și, pe furiș, a ales patru cărți despre aranjamentele florale.

– După ce termini de pus la loc vraful acela de cărți, poți să pleci, îi spuse domnișoara Nugent. Este aproape ora patru.

Dar în clipa următoare Imogen a fost acostată de o bătrînă cam țicnită care o întrebă dacă au saci de gunoi, ceea ce a dus la o lungă explicație, aceasta relatîndu-i cum i-a fost omorît cîinele și cum vrea să scape cît mai repede de coșul și de jucăriile lui de cauciuc.

– Gunoierii nu vin decît miercuri și de fiecare dată cînd le văd în coșul de gunoi îmi aduc aminte de el.

– Oh, îmi pare rău, zise Imogen cu ochii aproape în lacrimi. După ce petrecu cinci minute cu femeia, se întoarse spre doi băieței care așteptau lîngă birou foarte îmbujorați.

– Aveți ceva cărți despre viață? întrebă cel mai mare dintre ei.

– Viața cui? Biografiile sînt acolo, le răspunse Imogen.

– Știți dumneavoastră, adevărurile vieții – cum se fac copiii, treburi din astea, spuse băiatul. Tovarășul lui începu să chicotească. Imogen încercă să-și ascundă zîmbetul.

– Ei bine, secția cu cărți de biologie este acolo, pe dreapta, îi îndrumă ea.

– Nu fiți obraznici, se răsti domnișoara Nugent la ei. Ștergeți-o de aici băieți și încercați la biblioteca pentru copii, de alături. Iar tu, Imogen, grăbește-te și aranjează

odată cărțile alea pe rafturi.

Urmări cu privirea fata care împingea căruțul ce scîrțîia. Era un copil drăguț, cu toată timiditatea ei, și muncea mult, dar era atît de dispusă să asculte problemele celorlalți, încît întotdeauna rămînea în urmă cu treburile ce-i reveneau.

Imogen luă în brațe un vraf de cărți puse în ordine alfabetică – atît de înalt, încît de-abia putea să vadă ceva pe deasupra lor – și începu să le aşeze în rafturi. Edițiile de colecție aveau semne distinctive, ceea ce făcea să-i fie mai uşor să le pună la loc.

Puse *„Fii şi amanți"* la capătul unui şir de un verde-lăptos – culoarea cărților lui D.H. Lawrence. Strecură *„Întoarcerea la Jalna"* în şirul roz-coral Mazo de la Roche.

Deşi lucra în bibliotecă de doi ani, dragostea ei pentru citit a rămas aceeaşi. Uite *„Golful francezului"*. Se opri o secundă, amintindu-şi cît de strălucitor era francezul.

Oh, dacă ar intra în bibliotecă un asemenea bărbat! Dar dacă intra, s-ar îndrăgosti evident de Gloria!

O agitație la biroul din față o trezi din reverie. Un bărbat cu mustață şi cu fața roşie, îmbrăcat într-un blazer, flutura agitat ultimul roman al lui Molly Parkin.

– Este o porcărie, răcnea el, porcărie curată. Nu am venit decît să vă spun că am de gînd să-i dau foc.

– Ei bine, atunci va trebui să plătiți pentru asta, spunea domnişoară Nugent. L-au cerut o mulțime de alți cititori.

– Porcărie curată şi scris şi de o femeie, continua să răcnească bărbatul în blazer. Nu ştiu cum are cineva îndrăzneala să publice aşa ceva. Acum, toată lumea din bibliotecă asculta, prefăcîndu-se că studiază cărțile de pe rafturi, înviorată însă evident de perspectiva unei dispute zdravene. Imogen puse la locul ei *„Vîrsta inocenței"* şi întoarse căruciorul spre biroul din față.

– Stați numai să vă citesc puțin, doamnă, răcnea omul.

– Pleacă imediat, Imogen, i se adresă în grabă domnişoară Nugent.

Imogen ezită, stînjenită, dar dornică să audă sfîrşitul acestei discuții

– Pleacă, zise cu fermitate domnişoară Nugent. Ai să pierzi meciul de tenis. Eu nu vin luni, mă duc la funeraliile lui Florrie, aşa că o să ne vedem marți. Domnule, şi s-a întors înțepată spre bărbatul în blazer.

De ce oare pierd eu întotdeauna orice distracție? se gîndi Imogen, îndreptîndu-se spre biroul din fund, unde domnişoară Illingworth şedea ca o cloşcă peste dosarul cu acțiuni juridice.

– I-am scris primarului de cinci ori, cerîndu-i să returneze *„The Hite Report"*, spuse ea supărată. Ai crede că un om cu poziția lui...

– Poate el consideră că are o poziție destul de înaltă încît să-şi permită să țină cărțile cît îi place, i-a răspuns Imogen, descuind dulapul şi luîndu-şi geanta.

– Limita este de 25 de zile, iar legea este lege, fata mea, poți să fii tu şi Regina Angliei!

Imogen intră la toaletă să-şi pieptene părul şi să-şi spele de pe mîini cerneala violetă de la ştanpila cu data returnării.

Se încruntă la imaginea ce se reflecta din oglinda crăpată – nişte ochi cenuşii imenşi, obraji roz, prea mulți pistrui, un nas cîrn, buze moi şi pline, păr lung de culoarea nisipului umed, care avea tendința supărătoare să se încrețească la prima picătură de ploaie.

De ce oare arăt atît de tînără? se întrebă supărată. Şi de ce sînt atît de grasă?

Luă oglinda de pe perete şi-şi examină sînii plini, coapsele zdravene şi picioarele robuste care deveneau purpurii şi se acopereau cu pete cînd vremea era rece şi care, din fericire, astăzi erau ascunse sub cizmele negre

cu care era încălțată. Silueta tipică din Ținutul Nordic, își zise sumbră, făcută să reziste vîntului șuierător și climatului arctic.

În ultimul an de școală a fost permanent tachinată pentru faptul că avea 70 de kilograme. Acum, după doi ani, slăbise vreo 10 kilograme, dar ea se simțea încă grasă și neatrăgătoare.

Cînd a ieșit din bibliotecă, afară o aștepta sora ei mai mică, Juliet. Mult mai preocupată de modă decît Imogen, era îmbrăcată în pantaloni de ciclism, strînși pe picior, cu ciorapi în culori strălucitoare și un pulover roz. O poșetă mică de piele îi atîrna de gît, iar buclele blonde îi fluturau în vînt, învîrtindu-se cu bicicleta în cercuri, ca un vultur.

– În sfîrșit, Imogen. Pentru Dumnezeu, grăbește-te! Beresford este deja pe teren și sigur o să cîștige set după set. Ai adus *„Fanny Hill"?*

– La naiba, am uitat! exclamă Imogen dînd să se întoarcă.

– Stai, las-o, nu contează! Și Juliet porni în jos pe strada pietruită, pedalînd cu spor.

– Mai spune-mi o dată cum îl cheamă, o întrebă Imogen sufiînd din greu pe lîngă ea.

– Ți-am spus de un milion de ori – Beresford. N. Beresford. Sper că „N" nu vine de la Norman sau de la ceva la fel de îngrozitor. De fapt, nu are importanță, poate să vină de la orice. N-am văzut niciodată un bărbat atît de divin!

Săptămîna trecută, reflectă Imogen, Juliet era îndrăgostită pînă peste cap de Rod Stewart, iar cu o săptămînă în urmă de Georgie Best.

Deși strălucea un soare palid, obișnuiții cumpărători de după-amiază, înfofoliți cu fulare și îmbrăcați în cojoace, coborau strada cu capetele plecate pentru a se apăra împotriva vîntului.

Cînd au ajuns la clubul de tenis, Juliet și Imogen au constatat că majoritatea spectatorilor era înghesuită în

jurul terenului nr.1 ca să se încălzească.

– Nu văd. Nu văd nimic! exclamă Juliet cu voce ascuțită.

– Lăsați fetița să treacă în față, a spus cineva din mulțime cu indulgență și, în cîteva secunde, Juliet, trăgînd-o de mînă după ea pe Imogen, care avea reticențe, își croi drum în față.

– Ah! Uite-l pe Beresford, șopti ea, lipindu-și fața de sîrmă. Uite-l, servește din partea asta.

Era înalt și subțire, cu picioare lungi, bronzat ca o castană și cu părul negru, buclat. Mușchii omoplaților i se conturau pe sub tricou cînd servea. Adversarul lui nici măcar nu apuca să vadă mingea. Izbucni un ropot de aplauze.

– Ghem, iar primul set este cîștigat de Beresford, anunță arbitrul.

– Nu-i așa că este nemaipomenit? oftă Juliet.

– Arată bine din spate, îi replică Imogen cu prudență.

Dar cînd Beresford s-a întors și s-a îndreptat spre linia de fund pentru următorul ghem, i s-a tăiat respirația. Bronzat, cu trăsături fine, cu ochi mai albaștri decît albăstrelele și cu o mustață neagră, bogată, deasupra unei guri pline, ușor bosumflate – era adevărata întruchipare a tuturor eroilor romantici la care visa.

– Ai dreptate, murmură, este fantastic!

În timpul următoarelor trei ghemuri l-a privit ca în vis. Beresford nu a pierdut nici măcar un punct. Apoi – niciodată nu-și va putea aminti după aceea cum s-a întîmplat exact – a alergat pînă aproape de plasa de sîrmă care înconjura terenul pentru a recupera o minge, cînd, brusc, și-a ridicat privirea și a zîmbit spre Imogen.

A rămas țintuit pe loc, zîmbindu-i, iar ochii lui de un albastru strălucitor sfredelea găuri în gardul de sîrmă. Mulțimea a început să se agite.

– Beresford la serviciu! îl rechemă arbitrul pentru a treia oară. Beresford se adună, luă mingea și se întoarse

la linia de fund a terenului. Greşi serviciul de două ori la rînd.

– Oh, Imogen, l-ai văzut cum s-a uitat la tine? exclamă Juliet. Şi continuă să te privească. Oh, este absolut nedrept. Dumnezeule, de ce nu sînt eu în locul tău?

Imogen se întrebă dacă ceea ce s-a întîmplat nu a fost numai în închipuirea ei. Îşi aruncă privirea în jur să vadă dacă nu cumva se află în spatele ei vreo fată frumoasă, obiectul real al atenţiilor lui Beresford. Dar nu văzu decît o femeie grasă şi doi bărbaţi.

Ghemul a fost un adevărat dezastru. Rată cîteva lovituri uşoare şi de fiecare dată cînd schimba terenul îi zîmbea.

– Ar face bine să înceteze cu fleacurile, altminteri o să piardă setul, zise Juliet.

Ca prin telepatie, Beresford se adună. Pregătindu-se ca un tigru să primească mingile, a făcut patru ghemuri strălucite şi a cîştigat meciul fără să piardă nici un set.

Mulţimea, şi în special Imogen, îşi exprimă admiraţia prin aplauze răsunătoare.

Beresford şi-a pus un bluzon albastru-deschis şi şi-a adunat cele patru rachete. În timp ce părăsea terenul nu a pierdut-o din ochi pe Imogen.

Fetei i s-a făcut dintr-o dată frică, de parcă tigrul pe care-l admirase la Grădina Zoologică tocmai a scăpat din cuşcă.

– Hai să mergem şi să-l găsim pe tati, zise ea.

– Eşti nebună? îi replică Juliet. Rămîi pe loc şi Beresford o să ştie unde să te găsească.

Dar văzînd că Beresford se opreşte să satisfacă dorinţa unui grup de vînători de autografe, Imogen se repezi în cortul unde se servea ceaiul. Tatăl lor stătea de vorbă cu secretarul clubului.

– Bună, le-a întîmpinat el, luaţi şi voi nişte ceai. După care s-a întors la discuţia lui.

Exemplu desăvîrşit de militant al Bisericii, reverendul

Stephen Brocklehurst avea o singură mare pasiune lumească – sportul. Îi relata acum interlocutorului său cum a decurs meciul, comentînd de ce Beresford a jucat atît de prost.

– Băiatul a avut prea multă încredere în el, desigur, era convins că totul o să-i iasă aşa cum vrea.

Juliet chicoti şi se aruncă asupra sandvişurilor cu castraveţi. Imogen a rămas cufundată în visare, pînă în momentul în care simţi că o înghiontesţe Juliet.

– Uite, a intrat Beresford, îi şuieră ea la ureche. Imogen se înecă cu ceaiul. Toată lumea, din toate colţurile, i-a ieşit în întîmpinare.

– Te-a zărit, şopti Juliet. Îşi face drum încoace.

– Bună, Nicky, îl întîmpină secretarul clubului. Ce s-a întîmplat cu tine?

Beresford a izbucnit în rîs, dezvelind un şirag de dinţi foarte albi.

– Am văzut de cealaltă parte a gardului de sîrmă ceva ce m-a fermecat, a răspuns cu ochii aţintiţi spre Imogen.

– Ar trebui să joci cu ochelari de cal, i-a replicat secretarul. Hai, rămîi cu noi. I-ai cunoscut pe vicarul nostru, domnul Brocklehurst, şi pe fiicele sale, Imogen şi Juliet?

– Nu, nu i-am cunoscut. Beresford a dat mîna cu toată lumea, iar pe a Imogenei o păstră mai mult decît ar fi fost necesar înainte să se aşeze între ea şi vicar. Brocklehurst, repetă el gînditor punînd bucăţelele de zahăr în ceai. Brocklehurst? Nu aţi adus Angliei titlul, imediat după război?

Domnul Brocklehurst se topi precum untul în tigaie.

– Da, într-adevăr. Drăguţ din partea dumitale să-ţi aminteşti lucrul ăsta.

După ce vorbi cu vicarul preţ de vreo cinci minute despre rugby şi reuşi să se facă invitat la prînz, a doua zi, Beresford îşi întoarse atenţia către Imogen.

– Ei bine, cît pe-aci să mă faci să pierd, i se adresă cu voce moale. Bine că n-a fost de față nici un selecționer pentru Cupa Davis!

– Mă bucur foarte mult că ai cîştigat, se bîlbîi Imogen.

– Şi eu mă bucur că de aproape eşti chiar mai frumoasă, i-a spus privind-o drept în ochi.

La fel şi el, îşi zise Imogen. Mult mai frumos – cu ochii umbriți şi buclele umede în jurul frunții! Avea o voce joasă şi plină, ca şi cum ea ar fi fost singura persoană din lume cu care dorea să vorbească.

Şi deşi nu i-a pus decît întrebări obişnuite – Cu ce se ocupă? Îi place ceea ce face? A fost vreodată la Londra? –, vocea lui voalată şi felul în care privirea îi zăbovea pe trup şi pe față au făcut ca pînă şi aceste lucruri banale să capete importanță.

În fața lor s-a postat un tînăr palid, cu păr lung, grizonat, care a început să-şi dreagă vocea. Nicky îşi ridică privirea fără entuziasm.

– Da?

– Sînt de la postul de televiziune *Yorkshire*, a spus tînărul. Mă întrebam dacă am putea schimba cîteva cuvinte?

– Cînd?

– Acum, dacă se poate.

– Sînt ocupat.

– N-o să vă răpească mult timp.

– Am să vă acord interviul după meciurile de dublu. Acum, ia-o din loc, a spus scurt Nicky şi s-a întors spre Imogen.

Nu-şi dezlipea ochii de la el, uimită de o asemenea perfecțiune. Poate că acel cerc negru din jurul irisului sau genele lungi şi dese dădeau ochilor lui albaştri acea intensitate specială.

Era bronzat atît de egal, încît părea pictat. Şi, practic, i-a spus că este frumoasă.

Mai tîrziu, în cursul nopții, îşi va aminti remarca lui, murmurînd-o de nenumărate ori, încercînd să-şi memoreze exact modulațiile voalate ale vocii lui.

– Unde urmează să joci? îl întrebă. Gîndul că o să plece devenea deja insuportabil. Nicky zîmbi.

– Luni la Roma, săptămîna cealaltă la Paris, apoi Edinburgh. Wimbledon, Gstaad, Kitzbühel, după care urmează circuitul nord-american – Washington, Indianapolis, Toronto şi, în sfîrşit, Forest Hills, asta dacă n-am să mor de epuizare pînă atunci.

Simți că i se taie răsuflarea. Scoția era cea mai depărtată străinătate unde a fost vreodată-n viața ei!

– Oh, ce minunat! Cînd mă gîndesc la vederile pe care le poate trimite cineva dintr-un asemenea periplu!

– Aş putea să rezist dacă ai veni cu mine, a zis coborînd vocea.

Imogen s-a îmbujorat privind cu încăpățînare în cana cu ceai. Nicky o urmări preț de un minut.

– Încerci cumva să citeşti în frunzele de ceai? Ştii ce-ți spun? Că tocmai a intrat în viața ta un jucător de tenis înalt şi brunet.

– Bună, se auzi o voce în spatele lor. Văd că eşti ocupat, ca de obicei, Nicky.

Erau atît de absorbiți, încît n-au remarcat sosirea unui tînăr îndesat şi tot numai zîmbet. Mesteca chewingum. Într-o ureche avea un anou de aur, era îmbrăcat într-un bluzon de un albastru-deschis, iar în jurul capului o banderolă flauşată de un albastru intens îi împiedica părul blond să-i fluture rebel.

– Am venit să văd motivul pentru care ai pierdut trei ghemuri în partida de simplu.

– Uite-l, acesta este, i-a spus Nicky. Imogen a simțit cum roşeşte din nou toată.

– Felicitări! îl complimentă tînărul, măsurînd-o pe Imogen de sus şi pînă jos, trecînd guma în cealaltă parte a gurii. Întotdeauna ai avut gust, Nicky.

– Ți-l prezint pe Charlie Painter, partenerul meu la dublu. Își închipuie că este un tip dur.

– Nu mă înmoaie nimic altceva decît fetele drăguțe, replică Painter, făcîndu-i cu ochiul Imogenei. Ascultă, crezi că poți să te smulgi de lîngă ea? Într-un minut trebuie să fim pe teren.

– Nu pot, a răspuns Nicky întorcîndu-şi din nou zîmbetul ademenitor spre Imogen. N-ai nevoie de mine, i se adresă lui Painter. Poți să-i faci şi singur pilaf pe cei doi netoți.

– Lumina este îngrozitoare. Parcă ar trebui să jucăm într-o pivniță întunecoasă, i-a spus Painter, uitîndu-se afară.

– Ei bine, du-te şi vezi ce este de făcut. Ştii că mi-e frică de întuneric şi vreau să mai stau de vorbă cu domnişoară Brocklehurst.

Imogen aruncă o privire plină de teamă spre tatăl ei, dar, din fericire, era încă nas în nas cu secretarul clubului, discutînd aprins.

Din megafoane au răsunat nişte poticneli, după care urmă anunțul că încep finalele la dublu bărbați. Neavînd încotro, Nick a trebuit să se ridice.

– În seara asta are loc aici o mare petrecere. N-ai vrea – şi sora ta, fireşte, zise zîmbind spre Juliet – n-ați vrea să veniți şi voi?

– Ba da, începu Imogen, dar interveni brusc vicarul.

– Drăguț din partea ta să le inviți, a spus el sec. Dar mă tem că sînt deja ocupate, trebuie să ajute Uniunea Mamelor. Te aşteptăm totuşi la prînz, mîine, oricînd doreşti după 12,30.

Imogen şi Julie au deschis amîndouă gura să protesteze, fără să scoată însă nici un cuvînt. Îşi cunoşteau tatăl. Ochii lui Nicky nu s-au îngustat decît preț de o secundă, după care a zîmbit din nou.

– Şi eu aştept cu nerăbdare, a răspuns şi a ieşit din cort în urma lui Painter.

– La dracu' cu Uniunea Mamelor, bombăni Juliet.

– Ştiu că-ţi plac bobocii, îi spuse Painter, în timp ce se îndreptau către terenul nr.1, dar nu este cam crudă?

– Este mai mare decît pare, a terminat şcoala acum doi ani, a răspuns Nicky oprindu-se să mai dea cîteva autografe. Şi foarte drăguţă, nu crezi?

– Dulce, a fost de acord Painter, dînd şi el autografe.

– Şi absolut neatinsă de mînă de bărbat, continuă Nicky, ceea ce înseamnă totuşi o schimbare.

– Am fost primii ce-am despicat valurile mării neatinse nici măcar de soare, declamă Painter izbucnind în rîs. Cu toate astea, n-ai să-ţi vîri aşa uşor lingura în această budincă. Pun pariu că bătrînul reverend le pune în fiecare noapte, la amîndouă, centuri de castitate!

– M-a invitat la prînz.

– Şi ce-i cu asta? N-o să te lase niciodată suficient de aproape, încît să poţi pune mîna pe ea.

– Facem pariu? zise Nicky scoţînd o rachetă din sac şi făcînd cîteva mişcări cu ea.

– Pe cinci lire!

– Pe zece, replică Nicky, flexîndu-şi umărul.

– Bine, pe zece, acceptă Painter.

În tot cursul primului set, în care cîştigă împreună cu Painter cu 6-0, Nicky a fost conştient de privirile vicarului şi ale fiicelor lui, care nu l-au părăsit nici o clipă. Era bucuros de serviciile care îi reuşeau de prima dată, de voleurile şi de loviturile scurte pe care le executa, de faptul că totul îi ieşea de minune.

La primirea mingii, rapiditatea lui era atît de mare, încît, înainte de a o lovi, avea timp să o şi examineze. Aceasta era forma pe care trebuia să şi-o păstreze pentru tot restul sezonului. Zîmbi spre Imogen şi văzu că era pe punctul să plece.

Nicky ajunsese la 26 de ani fără să se îndrăgostească vreodată serios. Legături a avut cu zecile – tentaţiile erau nenumărate în circuitul de tenis.

Dacă cîştigi – vrei să sărbătoreşti, dacă pierzi – să te înveseleşti. Dar, una peste alta, inima lui era mult mai fiexibilă decît respectul de sine.

Se refăcea rapid de pe urma legăturilor rupte, neavînd nevoie de nici un fel de convalescenţă. Nu-i lăsau nici urme, nici regrete, iar uneori îi părea chiar rău că nu se întîmpla asta, gîndindu-se că pierde ceva ce alţii au şi par să preţuiască, deşi, pe moment, le creează neplăceri.

În ultima vreme resimţea totodată o vagă nemulţumire faţă de acest fel de viaţă. Izbucnise un scandal din cauză că s-a culcat cu soţia unui alt jucător, o frumuseţe mexicană, al cărei soţ, de o gelozie bolnăvicioasă, a dat peste ei.

Motivul pentru care Nicky juca săptămîna aceasta în Pikely mai degrabă decît la Hamburg era tocmai speranţa ca totul să se aplaneze.

Apoi, cu o săptămînă în urmă, oferta unei reclame comerciale care i-ar fi adus cîteva mii pe ani i-a fost dată pe neaşteptate unui alt jucător britanic, care, deşi mai puţin strălucitor decît Nicky, a ajuns în finalele marilor turnee de mai multe ori decît reuşise el în anul precedent.

În sfîrşit, în seara de dinainte de a pleca spre Pikely, antrenorul său îl invitase la cină.

– Ce ai de gînd să faci, băiete? l-a întrebat după cea de-a doua sticlă de vin, cu obişnuitul lui amestec de asprime şi preocupare. Totul ţi-a mers din plin, dar să ştii că nu întinereşti şi n-ai să realizezi ceva cu adevărat măreţ dacă nu renunţi la femei, la băutură şi la nopţile pierdute. Te-ai gîndit vreodată să te aşezi şi tu undeva?

Nicky i-a răspuns că are prea multe probleme ca să se gîndească la vreun angajament permanent. Dar remarcile antrenorului său i-au dat de gîndit şi nu le putea uita.

În timp ce mulţimea încă aplauda la sfîrşitul setului,

domnul Brocklehurst a plecat, luîndu-şi cu el fetele care protestau, sub pretextul că nu trebuie să întîrzie la Uniunea Mamelor, unde urma să aibă loc concursul de whist. Nicky arăta atît de grozav pe teren, încît Imogenei nu-i venea să creadă că întîlnirea lor în tête-à-tête a avut cu adevărat loc. Dar în timp ce se depărta, el i-a făcut semn cu racheta, aşa că trebuie să fi fost totul adevărat!

Pe cînd se îndreptau spre casă, cu bicicleta Julietei cocoţată într-o poziţie precară pe maşină, au trecut pe lîngă o colegă de şcoală a Julietei, care se întorcea încărcată de trofee de la sala de gimnastică şi care le făcu semne, plină de importanţă.

– Lasă că-ţi arăt eu ţie, vacă proastă ce eşti, mormăi Juliet.

– Zece penny în cutia pentru iertarea vorbelor urîte, o admonestă vicarul, dar cu blîndeţe, pentru că fiica cea mai mică era preferata lui.

În timp ce traversau rîul Darrow, urcînd apoi în sus, pe drumul ce ducea spre coasta acoperită cu vegetaţie, vicarul resimţi şi el o uşoară nemulţumire faţă de viaţă. Cînd l-a văzut astăzi pe Beresford, şi-a amintit de tinereţea lui pe terenul de rugby. Şi el a arătat bine şi a avut experienţa aceleiaşi adulaţii din partea femeilor şi a veneraţiei destinate unui erou din partea bărbaţilor.

Domnul Brocklehurst ştia foarte bine că un alt mare sportiv, David Shepherd, a ajuns episcop. El nu a avut însă parte de o asemenea promovare. Fără îndoială că va fi lăsat să zacă tot restul vieţii în Pikely, unde adoraţia fetelor bătrîne din parohie nu este nici pe departe un substitut pentru înalta poziţie de la Twickenham. În momentele sale cele mai sumbre, vicarul se gîndea că se puteau spune multe lucruri despre un sportiv care moare tînăr, în floarea vîrstei, mai degrabă decît să devină burtos şi reumatic.

Viaţa are totuşi compensaţiile ei. Era foarte respectat în district. Nici un comitet local nu lua fiinţă fără el. Îşi

iubea grădina, iubea partidele de golf şi pe discreta şi încîntătoarea lui soţie, probabil chiar în această ordine. Cei doi fii ai săi. amîndoi la şcoli cu internat, care costau o avere, se formau ca sportivi excelenţi. Iar adorabila Juliet, mezinul familiei, făcea ce voia din el.

Dar ca om cu frica lui Dumnezeu, a avut întotdeauna mustrări de conştiinţă pentru faptul că fiica sa cea mare, Imogen, îl călca pe nervi. La început, resentimentele lui s-au datorat faptului că nu a fost băiat.

Pe măsură ce copila creştea, îl irita stîngăcia ei, faptul că parcă tot timpul visa, încetineala ei, inima ei slabă (cu cîtă uşurinţă o făcea să izbucnească în lacrimi!), incapacitatea ei de a i se opune şi totala lipsă de înclinaţii sportive.

Îşi mai amintea încă de umilitoarea demonstraţie de gimnastică de la şcoală, cu cîţiva ani în urmă, cînd Imogen a fost singura din clasa ei care a înregistrat performanţa de a nu reuşi să ducă la bun sfîrşit exerciţiile la nici un aparat. I-a fost, de asemenea, ruşine de faptul că era grasă – bine cel puţin că în ultima vreme mai slăbise ceva şi îşi păstra slujba la bibliotecă, ceea ce conta pentru banii de casă (banii erau foarte puţini, cu trei copii încă la şcoală). Dar de ce trebuia să fie de acord cu tot ce-i spunea el?

Fără îndoială însă că tînărul Beresford este captivat de ea şi trebuie să-i supravegheze îndeaproape. Nu şi-o iubi el fiica cea mare, dar n-o să permită să i se întîmple nimic rău. A fost şi el un crai la vremea lui, dar, cînd era vorba de fiicele sale, era adeptul puritanismului represiv.

În faţă apăru casa parohială. Era una dintre acele case victoriene severe, pe care de-abia reuşeau să o înveselească iedera şi trandafirii căţărători, care se întindeau pe zidurile de un cenuşiu sumbru, şi straturile de flori de pe peluză. În spatele casei era o pajişte destul de lungă ca să poată fi folosită pentru cricket, unde Imogen se juca la nesfîrşit cu fraţii ei cînd erau acasă.

Cînd au deschis uşa de la intrare, Homer, cîinele de vînătoare de un roşcat-auriu, cu ochii mijiţi de somn, i-a întîmpinat cu lătrături de bucurie, căutînd cu frenezie în jur ca să le aducă ceva şi hotărîndu-se pentru o pereche de şosete care zăceau pe podea.

Imogen trecu prin vestibul şi intră în salon, unde o găsi pe mama ei cu o înfăţişare cucernică, cusînd cu dăruire nasturi la una din cămăşile vicarului.

Fata ştia perfect de bine că mama ei citea de fapt un roman de dragoste pe care l-a ascuns cu dibăcie sub cămaşă în clipa în care a auzit roţile maşinii pe pietrişul din curte.

– Bună, dragă, spuse ea vag. Te-ai distrat la tenis?

– Da, mulţumesc, i-a răspuns Imogen, sărutînd-o. Ştia că nu avea rost să-i povestească ceva, pentru că mama ei oricum nu ar fi ascultat.

– Cred că trebuie să ne schimbăm pentru concursul de whist, adăugă doamna Brocklehurst cu un suspin. La ce oră începe?

– La opt, a răspuns vicarul intrînd în salon. Bună, scumpo. Am timp suficient să-mi plantez gura-leului.

– Oh, dintre toate florile tocmai pe asta s-a găsit să o planteze acum, bombăni Juliet în spatele lui. În definitiv, am fi putut să stăm şi noi să urmărim ultimul set. Sper din toată inima că „fiarele" astea ale lui să nu se prindă-n vecii vecilor!

Concursul de whist părea că dura de o veşnicie. În sfîrşit, ultimul scaun a fost pus la locul lui şi a fost măturată ultima firimitură de prăjitură de casă.

– Nu-ţi doreşti uneori că tata să fi fost inginer? o întrebă Juliet pe Imogen, în timp ce se tîrau spre casă.

– Da, îi răspunse ea absentă, rugîndu-se ca Nicky să nu se distreze prea tare la petrecere. Ascultă, Juliet, zise simţind cum roşeşte din nou, s-a întîmplat sau nu? După-amiaza asta vreau să spun.

– Fireşte că s-a întîmplat! Chiar şi tati a mirosit şi

de-aia ne-a luat acasă. În mod normal n-ar fi plecat niciodată la jumătatea meciului.

După ce au ajuns acasă, Imogen s-a spălat pe cap, s-a dezbrăcat şi s-a băgat în pat. Apoi a început să scrie în jurnal, umplînd paginile care mai rămăseseră pentru luna mai şi pe cele pentru întreaga luna iunie.

A descris plină de încîntare şi de emoţie întîlnirea cu Nicky, minunîndu-se de modul imperios în care l-a concediat pe ziaristul de la televiziunea din Yorkshire şi cum i-a spus partenerului lui să se ocupe de iluminatul terenului, ca el să mai poată petrece puţin timp împreună cu ea.

De ce eu? De ce eu? s-a tot întrebat îngropîndu-şi faţa încinsă în pernă, negăsindu-şi locul de emoţie. Trebuie să doarmă puţin, altminteri o să arate îngrozitor mîine dimineaţă.

Dar parcă nu trecuseră decît cîteva secunde cînd a fost trezită de lătratul lui Homer, deranjat de băiatul care aducea ziarele, şi de clopotul bisericii, care chema la Sfînta Comuniune, şi de panica de duminică dimineaţa a tatălui ei – care răcnea din fundul bucătăriei că nu poate găsi nici măcar o cămaşă curată în casa asta.

Capitolul 2

La micul dejun, Imogen stătea la masă strîngînd în mîini ceaşca cu cafea. Vicarul, care întinsese un gălbenuş de ou pe o felie de pîine prăjită, era cufundat în paginile sportive ale ziarului *Sunday Times,* în timp ce Juliet, care mînca pîine prăjită cu marmeladă, trecea în revistă titlurile.

– Ce lume îngrozitoare, oftă ea. Cred că n-am să mai apuc să ajung la 21 de ani.

– Ce avem la prînz? întrebă Imogen.

– Macaroane cu brînză, tartă cu prune şi cremă de ouă, după care cred că din nou brînză, i-a răspuns mama ei, destul de absentă.

– Dar lui nu-i putem da asta! a exclamat îngrozită Juliet. Nu putem avea un prînz cu carne?

– Mă tem că magazinele nu sînt deschise duminica. Am să încerc să-l conving pe tata să deschidă o sticlă cu vin.

Imogen se întrebă cum Dumnezeu o să reziste ea

toată dimineața. Dar în cele din urmă a fost o mulțime de lucruri de făcut.

A șters cu destoinicie praful, a aranjat florile într-un bol mare în salon, a așezat masa, a încercat – și nu a reușit – să găsească pahare asortate pentru vin, a dat prunele prin pesmet, a făcut sosul pentru salată și s-a rugat ca vicarul, care dezaproba frivolitățile culinare, să nu remarce că a pus și usturoi.

Apoi a trebuit să meargă la slujbă. Era o zi minunată. Se auzea cucul cîntînd în pădurea de fag din spatele bisericii, iar frunzele verzi ale copacilor se profilau pe cerul de un albastru-închis, care promitea ploaie.

– Apără-ne cu atotputernicia ta și fă astfel încît în această zi să nu cădem ispită nici unui păcat, se ruga vicarul adresîndu-se enoriașilor cu voce puternică.

Juliet zîmbi și o înghionti pe Imogen, care s-a îmbujorat și a privit drept înainte. Înălțase deja rugi pline de ardoare Celui de Sus ca Nicky să fie al ei, dar numai dacă El consideră că totul este în ordine, s-a grăbit să adauge.

Tatăl ei s-a ridicat în picioare. Un imn, o predică și încă un imn, se gîndi Imogen recunoscătoare, și vor fi din nou afară, sub soarele strălucitor.

Dar în clipa aceea i se tăie răsuflarea, îngrozită pentru că tatăl ei, cu o privire suspicios de malițioasă spre banca în care se afiau, se îndrepta spre pupitru pentru litanie.

– Oh, nu, gemu Juliet. Am avut parte de litanie săptămîna trecută. Pînă cînd o să scăpăm noi de aici, Beresford o să vină și o să și plece.

– Și cu prăjitura mea din cuptor ce o să se întîmple? murmură doamna Connolly, femeia care le făcea zilnic treabă și care se afia cu o bancă în spate. Enoriașii au îngenuncheat îmbufnați.

Imogen constată că niciînd nu i-a fóst mai greu ca acum să se concentreze asupra defectelor ei.

– De preacurvie şi de toate celelalte păcate de moarte şi de toate amăgirile lumeşti, de cele ale cărnii şi ale diavolului, intona vicarul.

Oh, de ce nu făcuse oare baie înainte? se gîndea Imogen îngînînd cele de cuviinţă împreună cu restul enoriaşilor.

– ... de fulger şi de furtună, de boli, de...

Afară soarele strălucea puternic, dar în biserică era răcoare. Vicarul, care nu suferea niciodată de frig, insistase ca în aprilie radiatoarele să fie închise. Era 12,20 cînd a ajuns acasă, iar Nicky urma să sosească la unu fără un sfert. Ca să se încălzească, a făcut o baie fierbinte.

După ce a încercat toate rochiile din garderobă şi le-a urît pe toate, s-a decis pentru un pulover şi o fustă, negre, care cel puţin o mai subţiau un pic. Prin ciorapii de culoare deschisă, picioarele i se vedeau roşii şi păreau grase. Dacă ar fi făcut baie mai devreme...

Cînd ieşi din cameră,fu cît pe-aci să se împiedice de Juliet, care stătea întinsă pe podea, trăgîndu-şi fermoarul la blugi.

– Cum arăt? o întrebă Juliet sărind în picioare.

– Obişnuit, i-a răspuns Imogen. Asta-i cămaşa mea.

Juliet o studia cu ochi critici.

– Tu arăţi drăguţ, dar cred că ar trebui să-ţi mai ştergi puţin din fardul ăla.

– Nu este fard, oftă Imogen, aşa sînt eu.

Mai erau cinci minute pînă la ora unu. Imogen verifică încă o dată dacă totul este în ordine la bucătărie, după care intră în salon să aştepte.

A luat o revistă colorată, în care era un amplu material despre Katherine Mansfield, propunîndu-şi să-l citească mai tîrziu, dar ştiind că nu o va face niciodată. La micul dejun citise de trei ori articolul despre turneul de tenis desfăşurat la Hamburg, în special partea în care se relata că *„participarea britanică a fost serios slăbită de*

absența jucătorului Beresford, care a evoluat la Pikely, unde a ieșit învingător la simplu, dublu și dublu mixt, așa cum era de așteptat".

Nicky era atît de faimos, încît parcă însuși soarele urma să vină la prînz. Scoase încă o dată pudra compactă din poșetă și-și pudră din nou obrajii îmbujorați – mai mult cu energie decît cu succes. Oh, ar fi fost cu totul altceva dacă s-ar fi născut palidă și interesantă!

Acum era unu și cinci minute. Poate că nici n-o să vină, poate că după atîtea victorii pur și simplu a uitat, sau a cunoscut pe altcineva la petrecerea de aseară.

Lăsă revista jos și începu să umble nervoasă prin cameră, rearanjînd liliacul, înfoind pernuțele, strîngînd partiturile muzicale ale Julietei, împrăștiate pe pian.

Ceasul, care abia se tîrîse toată dimineața, o luase brusc la galop; se apropia de unu și un sfert. Tatăl ei făcea întotdeauna scandal dacă prînzul întîrzia.

Era absolut evident că Nicky n-o să vină. Nu știu cum o să suport lucrul ăsta, își zise disperată. Și în momentul acela auzi zgomotul unei mașini și lătratul lui Homer.

În clipa următoare și-a îngropat îngrozită și agitată fața în mîini, apoi și-a netezit nervoasă părul, și-a aranjat puloverul și și-a dat cu puțin parfum, cea mai mare parte ducîndu-se pe covor. Cuprinsă de panică, a ieșit în hol și s-a încuiat în baia de jos. Imediat a auzit-o pe Juliet zgîlțîind ușa.

– Ieși repede de acolo. Nicky tocmai a sosit într-un Porsche care arată mult prea fantastic ca să fie descris în cuvinte. Du-te și deschide-i!

– Nu pot, se văită Imogen. Du-te tu.

– Eu mă ocup de broccoli, iar mami n-a terminat încă prăjiturile. Du-te, este iubitul tău!

Ieși, ștergîndu-și mîinile transpirate de fustă. Se auzi clopoțelul.

– Este cineva aici ca să-i întîmpine pe jucătorii de tenis? strigă în gura mare Juliet.

– Oh, taci!

– Du-te odată! O să creadă că am uitat şi am plecat de acasă!

A deschis uşa cu o mînă tremurîndă. Nicky, aplecat, îl mîngîia pe Homer, care-şi gudura coada stufoasă şi aurie; îi adusese deja un băţ.

– Nu prea eşti un cîine de pază, vorbea Nicky frecîndu-l după urechi. Bună, îngeraş. Acum stătea drept şi-i zîmbea. Îmi pare rău că am întîrziat. Am greşit drumul şi am rămas blocat în spatele unei coloane de şoferi de duminică.

– Nu-i nimic. Mă bucur că te văd.

Se întrebase dacă ar arăta mai puţin strălucitor fără echipamentul de tenis, aşa cum se întîmplă cu marinarii cînd nu poartă uniformă, dar arăta chiar mai bine. Purta o cămaşă roşie, care-i punea în valoare tenul bronzat, şi blugi strîns lipiţi de coapsele musculoase şi zvelte, chiar mai strîmţi decît ai Julietei.

– Intră, murmură ea, îndreptîndu-se spre salon. Nicky a făcut un pas înainte pentru a-i deschide uşa, punînd mîna pe clanţă în acelaşi timp cu ea, şi lăsînd-o să zăbovească peste a ei mai mult decît ar fi fost necesar.

– Vrei un pahar de vin? îl întrebă. Este foarte sec.

– Aş prefera o bere, dacă se poate. Sînt în antrenament.

– Mă duc să-ţi aduc. Mă întorc într-o secundă.

– Te rog să nu întîrzii, am să-ţi simt lipsa, a strigat Nicky după ea, luînd în mînă un ziar şi răsfoind paginile sportive.

Imogen năvăli în bucătărie. Din fericire, în frigider erau şase beri marca *Long life*.

– Cum merge? o întrebă Juliet, băgînd bucăţelele de broccoli în apa fierbinte.

– Nu ştiu, îi răspunse Imogen, dînd să iasă în grabă, cît pe ce să cadă împiedicîndu-se de Homer. Promite-mi că nu mă laşi prea multă vreme singură cu el.

– Ce-mi place mie în casa asta este atmosfera relaxantă, murmură Juliet.

– Năstase a cîştigat la Hamburg, îi spuse Nicky lăsînd ziarul jos şi luîndu-i din mînă cutia cu bere şi paharul.

– Îl cunoşti?

– Da, sîntem prieteni buni. Se îndreptă spre ferestrele mari, ce dădeau în grădină. Aveţi o casă frumoasă.

– Este cam neîngrijită, răspunse, conştientă de covoarele uzate, de fotoliile a căror tapiserie era zgîriată de ghearele pisicii şi de perdelele de un roşu-fanat, care au intrat la apă şi atîrnau cu trei centimetri mai sus de marginea ferestrei.

Totuşi, Nicky, obişnuit cu lipsa de personalitate a camerelor de hotel, nu a remarcat decît pereţii acoperiţi cu cărţi, cîinele prietenos, pisica mare şi dolofană dormind pe vraful de partituri de pe pian, un *Church Times* mototolit sub buştenii din cămin, aşteptînd să fie aprinşi în prima noapte răcoroasă, şi merii împovăraţi de flori din fundul grădinii.

– Este o casă de familie, remarcă el. Tata a fost în armată, aşa că mi-am petrecut copilăria dintr-un loc în altul. Întotdeauna am tînjit după un cămin adevărat.

Se uită la Imogen care îl privea cu multă compasiune. Remarcase, de asemenea, cît de emoţionată şi încîntată a fost cînd l-a întîmpinat la sosire.

Era mişcat. Îi plăcea această fetiţă serioasă şi solemnă, cu ochi imenşi.

– Miroşi minunat, spuse apropiindu-se de ea.

– Nu eu, covorul, mărturisi Imogen.

Se lăsă tăcere. Ce-ar fi putut să-i mai spună? Dacă ar fi ştiut să glumească sau dacă ar fi avut fraze gata pregătite ca Juliet sau Gloria, ar fi fost altceva.

– Prînzul n-o să întîrzie mult, se bîlbîi, în timp ce Nicky se aşeză pe canapea. Vrei cîteva alune?

– Nu, mulţumesc, i-a răspuns moale. Vreau să fiu

cinci minute singur cu tine. Vino şi stai, aici, lîngă mine, i-a spus bătînd cu palma în canapea.

Imogen s-a aşezat lîngă el, după care a urmat un nou moment de tăcere. Îşi freca mîinile, conştientă de privirea lui.

Apoi au tresărit, speriaţi amîndoi, cînd pisica dolofană a sărit de pe sonatele de Beethoven pe clapele pianului, călcîndu-le tacticoasă cu lăbuţele, după care a ieşit cu demnitate în grădină. Au izbucnit amîndoi în rîs şi gheaţa a fost spartă.

– A fost drăguţă petrecerea, aseară?

– Cum ar fi putut să fie dacă tu nu erai acolo? Am băut prea mult vin prost şi era cît pe ce să dau buzna să vă stric concursul de whist.

– Mai bine o făceai, zise ea cu o privire plină de regret. Cînd pleci la Roma?

– În seara asta. De aici plec direct la aeroportul Heathrow. S-ar putea să ajung în sferturile de finală anul acesta. Am toate şansele.

Şi mai eşti prieten şi cu Năstase, îşi zise ea în gînd.

– Nu te sperie să ai asemenea succes, atît de tînăr?

Nicky a rîs încîntat. I-a pus exact întrebarea care-i făcea plăcere.

– Nu mă sperii atît de uşor, i-a replicat luîndu-i mîna şi răsfirîndu-i degetele pe piciorul lui.

Auzi paşi afară şi, îngrozită că ar putea fi tatăl ei, şi-a retras brusc mîna. Nu era însă decît maică-sa, îmbrăcată într-o rochie înfloratâ, mototolită, mirosind vag a naftalină, ceea ce denota evident că de-abia a scos-o din cufăr. De asemenea, avea prea multă pudră pe nas.

– Domnul Beresford, ce plăcere să vă văd, i se adresă clătinîndu-se uşor pe nişte tocuri înalte, neconfortabile şi nefamiliare. Imogen v-a oferit ceva de băut? Este îngrozitor de uitucă.

Oh, Dumnezeule, îşi zise Imogen, sper să nu mă pună într-o situaţie stînjenitoare.

– M-a tratat foarte bine, a apreciat Nicky, în timp ce doamna Brocklehurst îşi turna un pahar de vin. Şi vreau să vă spun că îmi place foarte-foarte mult casa dumneavoastră.

Intră şi Juliet, care se aşează pe scaunul de la pian, mîngîindu-l pe Homer şi zîmbindu-i lui Nicky.

– Bună, zise ea.

– Frumos cîine, remarcă Nicky. Cum îl cheamă?

– Homer, i-a zis Juliet. Diminutivul pentru Homersexual. Întotdeauna îl atrag băieţii.

– Zău, scumpo, nu-i adevărat, interveni cu blîndeţe mama.

– Cine cîntă la pian? întrebă Nicky.

– Eu, a răspuns Juliet. Mă gîndesc să-mi iau un violoncel, ca al doilea instrument. Iar în clipa următoare a început să-l bombardeze cu întrebări despre aşii tenisului. Năstase era oare într-adevăr atît de dificil cum spune toată lumea? Stan Smith este oare atît de inexpresiv pe cît arată? Borg a avut relaţii cu multe fete?

Pentru a putea să-l privească mai bine, doamna Brocklehurst şi-a scos ochelarii. Dumnezeule, îşi zise, este într-adevăr un tînăr foarte arătos şi pe deasupra pare şi manierat.

– Cum arată Connors? îl întreba Juliet.

– Scumpo, sărmanul Nicky, mai lasă-l în pace şi du-te să faci piureul, o admonestă doamna Brocklehurst. Tata o să sosească din clipă în clipă. Cînd te-ai hotărît să devii jucător de tenis?

– Cînd eram copil obişnuiam să mă înfiinţez pe lîngă terenurile de tenis încă de la şapte dimineaţa, în speranţa că o să mi se ivească şi mie ocazia să joc. De fiecare dată cînd stabileam o relaţie cu un antrenor, tata era mutat în altă parte. Obişnuiam să-mi petrec ceasuri întregi jucînd meciuri imaginare cu mine însumi, lovind mingea de uşa garajului.

– Ce frumos! Îmi închipui că, dacă cineva ţine cu tot

dinadinsul să facă ceva în viață, reuşeşte.

– Aşa îmi place să cred, zise Nicky, aruncînd o privire semnificativă în direcția Imogenei, frecîndu-şi în acelaşi timp uşor piciorul de al ei, la adăpostul unei mese.

Intră vicarul, cu o expresie foarte binevoitoare.

– A, bună ziua, Nicholas. Prînzul nu este gata încă?

– Imediat, i-a răspuns soția cu voce liniştitoare. Juliet tocmai face piureul.

– Avem timp să aruncăm o scurtă privire prin grădină? l-a întrebat Nick.

– Fireşte, răspunse cu promptitudine vicarul. I-ați paharul cu tine.

– Ce tînăr drăguț, zise mama ei.

– De necrezut, suspină Imogen.

Înainte de a se aşeza la masă, a fost un moment stînjenitor, dar prînzul a fost un succes. Nicky a luat două porții de macaroane cu brînză, ceea ce a încîntat-o pe doamna Brocklehurst, a vorbit îndelung cu vicarul despre Leii Britanici şi i-a regalat cu bîrfele referitoare la jucătorii de tenis şi la diferitele celebrități cu care a avut de-a face de-a lungul turneelor.

– Mă tem că vorbesc prea mult, spuse el la un moment dat.

– Nu, nu, interveni doamna Brocklehurst în grabă. Ducem o viață atît de searbădă în Pikely.

– Oh, l-ai cunoscut într-adevăr pe Rod Stewart! suspină Juliet.

În mod surprinzător, vicarul a deschis a doua sticlă cu vin.

– Mănîncă, Imogen, se răsti vicarul. Încă se mai lupta cu primul fel. Mîncarea părea să-i stea în gît. Ciuguleşti ca o vrabie, continuă el pe un ton mai aspru, sau mai degrabă ca o cioară, îmbrăcată aşa cum eşti în culoarea asta. După mine, tinerii n-ar trebui să poarte negru.

Imogen îşi muşcă buzele.

„Ticălosul", îl gratulă în gînd Nicky şi se întoarse spre vicar, atrăgîndu-l într-o discuţie ca să o salveze pe Imogen.

O privea cu coada ochiului, examinînd-o şi dezbrăcînd-o în gînd. Mai tîrziu o va lua cu el şi se va purta delicat şi frumos cu ea. Era sigur că este virgină.

– Nu te forţa să mănînci, Imogen, îi şopti mama. Eu aş strînge, dacă aş fi în locul tău.

Recunoascătoare, a început să debaraseze. Cînd i-a luat farfuria, Nicky a mîngîiat-o uşor pe piciorul aflat cel mai departe de vicar. A intrat în bucătărie şi a pus vasele în chiuvetă. A luat un prosop, s-a aplecat şi a deschis cuptorul. Exact în clipa în care scotea uşor prăjitura cu prune, a auzit paşi în spatele ei.

– Nu-i aşa că este cel mai fantastic bărbat pe care l-ai văzut vreodată? murmură ea din gura cuptorului.

– Mă bucur că gîndeşti aşa, auzi o voce răguşită în spatele ei. S-a răsucit îngrozită. Nicky, cu cîte o farfurie în fiecare mînă, stătea rîzînd în cadrul uşii. Simţind că tava în care se afla prăjitura îi arde degetele, cu prosop cu tot, Imogen a pus-o pe masă. Acelaşi lucru a făcut şi el cu farfuriile, apoi şi-a trecut mîngîietor un deget peste obrazul ei.

– Scumpo, trebuie să înveţi să nu mai roşeşti. Este absolut încîntător, dar asta te trădează în faţa severului tău tată.

Îngrozită că va încerca să o sărute cînd mai simţea încă gustul macaroanelor cu brînză, se grăbi să-i pună în braţe farfuriile.

– Trebuie să ne întoarcem.

Nicky aştepta însă în pragul uşii, cu farfuriile în braţe, zîmbindu-i. Imogen privea fix balamaua julită a uşii, folosită de generaţii la desfacerea sticlelor refractare.

– O să se răcească mîncarea, se bîlbîi ea.

– Eu însă nu, zise Nicky, ştergîndu-i obrazul cu buzele cînd se strecură pe lîngă el.

– Ai uitat farfuriile, se răsti tatăl ei.

– Le-am adus eu, interveni prompt Nicky. Trebuie să recunosc că mor de nerăbdare să gust... ă... budinca făcută de Imogen. Şi-i făcu cu ochiul Julietei, care chicoti.

– Nu devii nervos înaintea unui meci important? îl întrebă ea.

– Nu, i-a răspuns privind spre Imogen. Suspansul mă atîţă.

– Cum este Goolagong? continua Juliet seria întrebărilor.

– O dulceaţă, dar mult mai drăguţă în carne şi oase. Îşi turnă din abundenţă smîntînă peste budincă. Fredonează întotdeauna şi rîde dacă dă o minge bună. Nu ştie niciodată care este scorul.

Le-a spus apoi o istorie despre un arbitru de linie, care a adormit în timpul unui mare meci.

– Înainte ingurgitase un prînz grozav. Spectatorii rîdeau în hohote.

Acum ochii îi erau de un albastru-închis, ca al panseluţelor, îşi zise Imogen, încercînd să-şi imortalizeze în memorie fiecare trăsătură a feţei lui. Şi mîinile îi erau frumoase – atît de bronzate şi cu degete lungi. Şi în clipa aceea simţi pe picior o apăsare delicată. Probabil că este Homer, care se freacă de ea, dar cîinele şedea tolănit afară, la soare.

Nicky continua să vorbească foarte calm cu tatăl ei, dar presiunea pe care o simţea devenea tot mai insistentă.

– Aveţi enoriaşi buni? întrebă, bîndu-şi vinul din pahar.

– Destul de buni, a răspuns vicarul.

Arată senzaţional în blugii ăştia, îşi zise Imogen. Deşi erau atît de strîmţi, iar el stătea jos, nici măcar un milimetru, nimic nu i se revărsa peste centură. Mintea îi era înceţoşată.

Nu a auzit cînd Nicky l-a întrebat pe tatăl ei care a fost subiectul predicii de dimineaţă şi nici pe tatăl ei care i-a replicat:

– Întreab-o pe Imogen, a fost acolo.

– Despre ce a fost vorba? o întrebă Nicky zîmbind malițios.

– Poftim? Îmi pare rău, n-am auzit, zise tresărind.

– Trezeşte-te, o admonestă tatăl.

– Îmi pare rău, mă gîndeam la altceva.

– Nicky vrea să ştie la ce s-a referit predica mea. În vocea vicarului se simțea o notă clară de duritate.

Imogen a simțit că-i năvăleşte tot sîngele în obraji; acum toate privirile erau ațintite asupra ei.

– Nicodemus, îi suflă Juliet.

– O, da, se bîlbîi recunoscătoare şi a început să reproducă versetul despre şuierul vîntului şi viața veşnică pentru cei cu credință în Dumnezeu. Apoi a întins mîna tremurîndă spre paharul cu vin, rugîndu-se ca furtuna să fi trecut. Nicky îşi privi ceasul.

– Doamne Dumnezeule, este aproape trei fără un sfert! Sper că nu am stat prea mult, dar dacă îți place ceva, eşti înclinat să nu te dezlipeşti prea curînd.

– O, nu, n-ai stat mult, interveni doamna Brocklehurst. A fost încîntător, nu-i aşa, Stephen? Acum, că te-am cunoscut, o să ne placă mult mai mult turneele de la Wimbledon.

– Trebuie să mă întorc la Londra, dar aş face mai întîi o plimbare pe deal în sus, zise Nicky presîndu-şi şi mai tare piciorul de al Imogenei.

– Eu trebuie să-mi scriu predica, declară vicarul cu regret, şi la patru trebuie să vină cineva să împrumute un costum pentru o piesă ce urmează să fie jucată de Societatea de artă dramatică.

– Eu trebuie să-i fac baie lui Homer, sări Juliet.

– O să te însoțească Imogen, spuse doamna Brocklehurst.

– Asta speram şi eu!

Şi Nicky zîmbi încîntat.

– De ce şi-a fardat Imogen ochii cînd a plecat să se plimbe pe deal? întrebă vicarul în timp ce-şi ajuta soţia să spele vasele.

– Mă tem că s-a îndrăgostit, i-a răspuns doamna Brocklehurst.

Vîntul încetase cu o zi în urmă şi soarele fierbinte chema spre înaltul cerului cîntecul de ciocîrlii.

– Cam aspru cu tine tatăl tău, nu-i aşa? spuse Nicky în timp ce urcau.

– A fost dezamăgit că n-am fost băiat.

– Iisuse, eu sînt grozav de bucuros că n-ai fost. Îşi strecură braţul ceva mai sus de talia ei. Foarte-foarte bucuros, a repetat, băgîndu-şi degetele sub sîn. Imogen s-a depărtat brusc de el. puteau fi încă văzuţi din casă.

– Nu ştiu dacă nu-ţi e mai teamă de mine decît de el.

– Oh, nu am de fel acelaşi sentiment în ce te priveşte, protestă ea. Este pur şi simplu faptul că n-am cunoscut niciodată pînă acum o persoană atît de celebră.

– Am să te prezint unora şi mai celebri dacă-mi promiţi că nu te îndrăgosteşti de ei, spuse el rîzînd.

Nefiind într-o formă fizică la fel de bună ca Nicky, Imogen începu să gîfîie. Din fericire, vorbea aproape numai el.

– Un jucător de tenis are o viaţă însingurată. Azi aici, mîine departe – sute de cunoştinţe, dar foarte puţini prieteni. Niciodată nu rămîi într-un loc suficient de mult pentru a stabili o relaţie cum se cuvine. Şi oftă profund.

Uşor ameţită de vinul de la prînz, Imogen nu zîmbi. Îl privea cu simpatie.

– Ai să te gîndeşti uneori la mine cînd ai să fii acolo, în mica ta bibliotecă?

– O, da, tot timpul!

– Asta-i frumos, zise ţinînd-o de mîini şi trăgînd-o

spre el. De aproape mirosea a pastă de dinţi şi a şampon, la fel ca verişoarele lui cînd coborau după baie ca să spună noapte bună, gîndea sentimental. Îşi lipi buzele de mîna ei.

Încercînd din răsputeri să rămînă calmă, Imogen îi arătă peisajul.

– Nu este frumos? îl întrebă pentru a-i distrage atenţia.

– Nici pe departe la fel de frumos ca tine. Iar pulsul tău, scumpo, zise apuncînd-o de încheietură, aleargă precum o şarjă de cavalerie uşoară. Crezi în dragostea la prima vedere?

– Nu ştiu, se bîlbîi ea cu sinceritate.

– Ei bine, eu cred. În clipa în care te-am zărit – pac! – s-a întîmplat, de parcă aş fi fost lovit de trăsnet. Nu ştiu ce ai, dar este ceva greu de definit, în afară de faptul că eşti atît de frumoasă.

O îmbrăţişă strîns ca să nu se poată elibera. După un minut, Imogen încetă să mai opună rezistenţă.

Părea că tot cerul s-a concentrat în ochii lui albaştri, iar cînd a sărutat-o a simţit cum i se taie picioarele. Totul era atît de delicat, atît de diferit de gesturile şi stîngăciile celor cîtorva băieţi din oraş care i-au făcut avansuri, că i-au trebuit cîteva secunde bune înainte să-şi dea seama ce se întîmplă.

Pe neaşteptate, Nicky şi-a strecurat mîna pe sub pulover şi i-a descheiat sutienul; sînul stîng i-a căzut cald şi plin în cealaltă mînă, care atîta aştepta.

– Nu, nu, nu, Nicky! Nu trebuie!

– De ce nu, scumpo? Nu-ţi place?

– O, da! Da, îmi place, dar...

– Atunci taci din gură.

O sărută din nou, iar mîna liberă începu să coboare încet spre coapsă. Mîinile şi picioarele parcă îi înţepeniseră. Nu avea nici o putere să i se opună.

Şi în clipa aceea au tresărit speriaţi amîndoi de zgo-

motul făcut de o creangă ruptă. Iar salvarea a apărut sub forma unui labrador, care a rămas pe loc cu limba scoasă, dînd frenetic din coadă.

– Dumnezeule! a exclamat Imogen cu voce gîtuită. Este Dorothy!

– Cine este Dorothy?

– Cîinele paznicului de la biserică.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să fie şi paznicul pe aproape, zise Nicky aranjîndu-şi părul.

Cîinele s-a repezit înapoi în lăstăriş. Îngrozită, Imogen şi-a băgat sînii în sutien, care se ridicase şi o făcea să arate de parcă ar fi avut patru şi nu doi.

Se depărtă şi se aşeză pe o stîncă acoperită de muşchi, aflată ceva mai încolo, privind în jos, în vale. L-a zărit, nu departe, pe paznic, care-şi făcea plimbarea de după-masă.

Şi mult mai jos, pe tatăl ei mergînd încoace şi în colo prin livadă, învăţîndu-şi predica.

– Cred că mi-am pierdut minţile, zise Imogen îngropîndu-şi faţa în mîini. Nicky s-a apropiat şi a luat-o în braţe.

– Este în ordine, iubito. Este numai vina mea. Pur şi simplu te doresc teribil de mult! Şi tu mă doreşti, nu-i aşa? Fata a dat mută din cap. Dar nu în faţa întregii parohii, nu? Data viitoare trebuie să găsim un loc mai ferit. Acum sînt nevoit să plec, a spus privindu-şi ceasul.

– Ai să-mi scrii, nu-i aşa? l-a întrebat, în timp ce se urca în eleganta lui maşină.

Imogen nu ştia dacă va putea suporta atîta fericire şi nefericire într-o singură zi. Bucuria trezită de faptul că o dorea era anihilată de nefericirea provocată de plecarea lui. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Nicky scotoci în torpedoul maşinii.

– Am ceva pentru tine. I-a dat o cutiuţă, urmărindu-i capul aplecat şi zîmbetul sceptic apărut pe buzele palide

cînd a deschis-o. A scos din ea o brățară de email roşu, pictată cu flori galbene, albastre şi verzi.

– O, ce frumoasă este! a exclamat strecurînd-o pe încheietură. Nu trebuie... nu-mi vine să cred... nimeni nu mi-a dat nimic... N-am s-o scot de la mînă decît în baie. Este ca o rulotă țigănească, adăugă răsucind-o pe încheietură ca florile pictate să strălucească în soare.

– Asta pentru că este cadou de la un țigan, i-a spus Nicky pornind motorul. Ne vedem cînd mă întorc de la Paris. Şi, sărutînd-o uşor pe buze, s-a urcat în maşină şi a demarat cu un scrîşnet care sperie de moarte motanul cuibărit în patul de iasomie de pe marginea aleii.

Imogen – reflectă Nicky fără nici cea mai mică mustrare de conştiință – a fost mult mai încîntată de brățară decît frumusețea lui mexicană, care, după cîteva exclamații de admirație, i-a dat-o înapoi rugîndu-l să o păstreze el ca nu cumva să o descopere soțul gelos şi să înceapă scandalul.

Capitolul 3

În dimineața următoare, abia aştepta să ajungă la bibliotecă pentru a-i povesti Gloriei totul despre Nicky. Din fericire, domnişoară Nugent era plecată la funeralii, domnul Clough, adjunctul ei, era încă în vacanță, iar celălalt funcționar-şef, domnul Cornelius, era ocupat cu organizarea unei expoziții de ustensile de pescuit, la intrarea principală, pentru a-i încuraja pe cititori să apeleze mai mult la noile cărți pe teme sportive, aşa încît biblioteca era mai mult sau mai puțin aproape numai la dispoziția Gloriei şi a Imogenei.

– Uite, el este, îi spuse Imogen, deschizînd Anuarul lumii tenisului pe 1977 şi arătîndu-i o fotografie în care Nicky era surprins întinzîndu-se, cu muşchii încordați, pentru a prelua o minge. Şi uite-l şi aici, părăsind terenul după ce l-a bătut pe Mark Cox.

– A, dar îl ştiu! exclamă Gloria uitîndu-se la poze. L-am văzut la televizor jucînd pe Wimbledon. Nu a izbucnit atunci nu ştiu ce scandal pentru că a aruncat cu

racheta într-unul dintre arbitri? Întoarse cartea în aşa fel încît să cadă mai multă lumină pe fotografii. Arată într-adevăr extraordinar!

– Dar în carne şi oase este mult mai bine, preciză Imogen punînd visătoare un vraf de romane de dragoste peste cărţi care nu erau de beletristică. Are un fel de a te privi şi un mod de a-ţi vorbi în tonuri joase şi răguşite, şi de a spune lucruri pe care numai tu le poţi auzi! Şi apoi am făcut plimbarea aceea minunată pe deal şi mi-a spus că în clipa în care m-a zărit parcă l-a lovit un trăsnet.

– A încercat ceva? o întrebă Gloria.

– Ei bine, răspunse Imogen roşind, n-a putut face prea mare lucru, pentru că a apărut pe neaşteptate paznicul bisericii, care-şi făcea plimbarea de după-masă împreună cu cîinele.

Gloria s-a uitat din nou la fotografie şi apoi, sceptică, la Imogen, care era atît de ştearsă. Cum este posibil ca un bărbat ca Nicky să se îndrăgostească de ea? Se simţea şi uşor iritată – ea, Gloria, ea era cea care avea aventuri. Imogen era cea care asculta uluită. Nu-i plăcea deloc această răsturnare de roluri.

– Cînd o să-l revezi?

– Păi, cea mai mare parte a verii joacă în turnee, dar a spus că o să ne vedem curînd şi într-un loc mai ferit de data asta, zise Imogen jucîndu-se cu brăţara roşie. Era dezamăgită că Gloria nu se manifesta mai entuziastă. Apoi a adăugat spăşită: Dar ia gîndeşte-te, Gloria, dacă n-ai fi plecat la Morecambe – şi privi nervoasă în jur 0, vreau să spun, dacă nu te-ai fi îmbolnăvit, ai fi mers şi tu la tenis şi atunci s-ar fi îndrăgostit de tine. Şi simţi că-i vine să leşine la un asemenea gînd.

– Nu vorbi prostii, spuse Gloria aranjîndu-şi buclele şi înveselindu-se, pentru că, în secret, era de acord cu Imogen.

– Oricum, mi-a promis că-mi va scrie, oftă Imogen. Oh, Gloria, nici nu ştii cît de frumos este!

În realitate, Nicky s-a dovedit a fi extrem de deficitar în ce priveşte corespondenţa. I-a trimis o vedere de la Roma, în care i-a scris cît de mult şi-ar fi dorit să fi fost şi ea acolo.

Imogen i-a răspuns cu următoarea poştă, trimiţîndu-i o scrisoare lungă şi pasionată, care i-a luat ore întregi ca să o compună şi în care – cu ajutorul Dicţionarului de citate Oxford – i-a spus tot ce avea pe inimă!

Turneul de la Roma s-a terminat, iar Imogen radia de mîndrie citind în ziar că Nicky a ajuns în sferturile de finală şi apoi că numai după o luptă acerbă a fost eliminat. După aceea a plecat la Paris, pregătindu-se pentru campionatul de simplu şi ajungînd chiar în semifinale la dublu bărbaţi. Toate ziarele relatau că şi-a îmbunătăţit jocul. Dar Imogen nu a primit de la el nici o scrisoare.

– O să sune cînd o să se întoarcă în Anglia, i-a spus Juliet ca să o liniştească.

Dar Imogen era disperată. Totul fusese un vis, probabil că ultima ei scrisoare a fost mult prea siropoasă şi lacrimogenă, ceea ce l-a îndepărtat.

Oricum, ce drept are cineva atît de şters, de plicticos şi de gras cum este ea să se aştepte ca Nicky să se îndrăgostească de persoana ei? Nu putea să mănînce, nu putea să doarmă şi-şi petrecea vremea în cameră ascultînd muzică şi citind poezii de dragoste. Nicky îi răvăşise inima, aruncînd-o într-o confuzie totală.

În a treia luni de la prima lor întîlnire, Imogen se îndrepta spre bibliotecă într-o stare de disperare. Sîmbătă n-a primit nici o scrisoare şi, după 48 de ore de interminabilă aşteptare, nici azi-dimineaţă nu a primit nimic. Nu îndrăznea să sune acasă să vadă dacă sosise ceva între timp, de teamă să nu dea din nou peste tatăl ei. Era de serviciu pînă la opt seara.

Se întreba dacă o să reuşească să reziste toată ziua. Vremea frumoasă de afară nu făcea decît să-i accentueze şi mai mult starea de spirit sumbră.

În jur era atîta viață – explozie de verdeață, parfumul florilor, căldura soarelui care învăluia totul! S-a bucurat cînd a ajuns pe străzile înguste din Pikely, cu case înnegrite de fum şi coşurile prăfuite ale fabricii, şi a scăpat pătrunzînd în atmosfera sumbră şi răcoroasă a bibliotecii.

O întîmpină domnişoară Nugent, îmbrăcată într-o rochie maro şi nefiind deloc în apele ei.

– Ai întîrziat zece minute. Uite, sînt două cărucioare cu cărți care trebuie aranjate în rafturi. N-ai terminat nici jumătate din ceea ce trebuia să completezi sîmbătă şi i-ai trimis primarului o scrisoare depăşită, pentru că retumase cărțile cu săptămîni în urmă. Nu este deloc bine, să ştii. Mulți ar dori să aibă slujba ta.

– N-aş putea spune că ştiu pe cineva, bombăni Gloria. A apărut îmbrăcată în şort galben şi un pulover strîmt, de culoarea ciocolatei, ca să pună un vraf de cărți în cărucior. Scorpia este pe picior de război în dimineața asta, i-a şoptit ea. Nimeni nu face nimic ca lumea. Cornelius ar fi trebuit să se întoarcă din vacanță, dar i-a trimis o telegramă în care spune că o să mai întîrzie puțin. Ai primit vreo scrisoare? Imogen neagă dînd din cap. Asta-i ruşine, adăugă Gloria, cu tot entuziasmul trezit de uşurarea pe care o simți în adîncul sufletului ei. Nu-ți face probleme, toți bărbații sînt la fel de îngrozitori cînd este vorba să scrie scrisori. Am fost sîmbătă seara la o petrecere grozavă. Era acolo şi Tony Lightband. Ştii, chiar te place! Mi-a zis să fac în aşa fel, încît să ieşim în patru.

– Drăguț, replică Imogen nereuşind să pară prea entuziasmată. Tony avea cam 1,50, purta ochelari cu lentile cît fundul unei sticle de bere şi era plin de importanță.

– Lăsați bîrfa, fetelor! se răsti domnişoară Nugent apărînd din biroul din spate. Şi stinge lumina, Imogen, ori domnul Brighouse o să apară într-o clipită să se plîngă că plătim prea puțin.

Ziua a mers din rău în mai rău. Se părea că Imogen nu era în stare să facă nici un lucru ca lumea. Pînă şi cerul a început să se înnoreze.

Era după-amiaza devreme. Imogen stătea la pupitrul unde se solicitau cărţi şi unde trebuia să răspundă la întrebări, să caute cărţile cerute. Domnişoară Nugent i-a mai dat şi cea mai nesuferită sarcină în toată biblioteca, şi anume, să ia urma cărţilor nereturnate.

– Lady Jacintha ţine ultima carte a lui Dick Francis de şase săptămîni, i-a spus predîndu-i lista, iar brigadierul Simmonds nu a returnat încă biografia lui Slim. Trebuie, de asemenea, să o contactezi de îndată pe doamna Heseltine. Are la ea 12 cărţi. Vreau să te ocupi astăzi de toţi.

– Da, domnişoară Nugent, a răspuns Imogen fără să asculte.

Domnişoară Nugent o lăsă ceva mai moale. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să o sperie pe Imogen, ca fata să-şi dea demisia.

– Te bat la cap numai pentru că părerea mea este că meriţi să mă ocup de tine, continuă ea. N-are nici un rost să mă obosesc cu Gloria. Mîine-poimîine ea pleacă să se mărite. Dar tu ai stofă şi poţi deveni un bun bibliotecar. Te-ai mai gîndit să-ţi iei diploma în domeniu? Ai să ratezi anul, dacă nu te înscrii cît mai repede. Este bine să ai o pregătire, dacă nu poţi să fii sigură că ai să găseşti un soţ.

Ştia că domnişoară Nugent nu voia altceva decît să fie bună şi amabilă, dar rezultatul a fost că s-a simţit şi mai deprimată.

– Cum merge? o întrebă Gloria jumătate de oră mai tîrziu.

– Îngrozitor. Brigadierul Simmonds m-ar trimite direct la Curtea Marţială, doamna Heseltine o ţine într-una că este nobilă spaniolă şi că nu înţelege, iar majordomul

doamnei Jacintha nu are, evident, de gînd să-i transmită mesajul.

– Nugent îți dă întotdeauna treburile murdare ție. Ascultă, nu vrei să mergem mîine seară la cinema?

Imogen înțelese că este vorba de o mare concesie. Gloria nu-şi pierdea timpul – şi mai ales serile – cu prietene.

– Nu pot, trebuie să mă duc la cursurile de primajutor, i-a răspuns posomorîtă.

– Să nu-mi spui că tot domnişoară Nugent te bate la cap să faci şi asta.

– Ba da. Mîine ni se predă sărutul vieții, respirația gură la gură. Sper din suflet ca domnul Blount să nu mă folosească pe mine ca model. Asta m-ar da gata.

În clipa aceea, domnul Clough, care tocmai pleca la o întrunire, se opri lîngă ea şi-i spuse:

– Anunță-l pe tatăl tău că am primit lucrarea aceea despre grădinărit. Dacă vrea să arunce o privire peste ea înainte să o pun în circulație, o poate ține pînă miercuri.

– Ştii, Cloughie are ceva atrăgător, comentă Gloria după plecarea lui, aşezînd cîteva cărți în rafturi. Ia uite, Imogen, este exact ce-ți trebuie: *„Cum să nu te mai simți deprimată"*.

– Dar eu sînt deprimată şi uită-te în ce hal arăt, oftă Imogen.

– Ei, gata, înveseleşte-te. Doar n-o s-o ții aşa toată săptămîna.

– Unde pot găsi niște cărți despre cum să începi o afacere proprie? întrebă un bărbat.

– Acolo, îl îndrumă Gloria, adăugînd în şoaptă: Duhneşte a băutură, nu?

– Parcă tocmai a fost concediat, spuse Imogen. Oh, priveşte, domnul Passmore a adormit pe *Financial Times*.

– Nu are voie nimeni să doarmă în bibliotecă, zise Gloria. Încalcă regulamentul. Du-te şi trezeşte-l.

– Telefonul, Gloria, strigă domnişoară Nugent. Un cititor are o problemă. Imogen, poţi să te ocupi tu de cei care stau la coadă să returneze cărţile? Domnişoară Hockney s-a dus să ia ceaiul şi s-a strîns cam multă lume.

După ce adună ziarele, Imogen se ocupă de cei de la coadă, apoi încercă să mai rezolve cîteva cazuri de pe lista celor care n-au returnat cărţile la timp. Dar cuvintele au început să-i joace în faţa ochilor.

Afară cerul se întunecase. Oh, Nicky, Nicky, îşi zise cu disperare, am să te mai văd oare vreodată? Se uită la brăţara roşie, urmînd cu degetul conturul florilor pictate, înfiorîndu-se la amintirea acelei plimbări, sus, pe deal. Nicky era dorit de toată lumea; ce nesăbuinţă din partea ei să creadă că s-ar îndrăgosti de ea mai mult de-o clipă!

Era atît de cufundată în gînduri, încît nu a văzut-o pe femeia aceea solidă cu cîinele de zgardă decît după ce a intrat în bibliotecă.

Se pregăti de scandal.

– Îmi pare rău, dar nu puteţi intra cu cîinii aici.

– Şi unde să-l las? sări femeia.

– Există nişte cîrlige speciale afară, îl puteţi lega de unul dintre ele.

– Ar urla îngrozitor şi s-ar smulge din lesă. Nu este deloc sigur în traficul ăsta. Am venit tocmai din Skipton. Nu stau decît cinci minute.

– Îmi pare rău, insistă Imogen. Vreţi să vi-l ţin eu? Înaintă spre cîine, care-şi dezveli colţii şi mîrîi ameninţător. Se dădu înapoi.

– Nu te apropia, o avertiză stăpîna. Acum ai de gînd să mă laşi înăuntru sau vrei să trec peste capul tău?

Imogen avu viziunea nebunească a femeii care zbura, împreună cu cîinele, peste capul ei, prin bibliotecă.

– Îmi pare rău, dar cîinii nu au voie, repetă ea.

– Am nevoie de cărţi pentru munca mea. Am să mă plîng Consiliului.

Imogen privi disperată în jur, căutînd ajutor. Domnişoară Nugent dispăruse. Gloria era la telefon.

– Dacă permitem un singur cîine înăuntru, va trebui să-i lăsăm pe toţi, zise ea cu fermitate.

– Vezi, asta nu este în regulă cu ţara asta, răcni femeia îndreptîndu-se spre uşă ca o furtună. Afurisiţii de funcţionari publici, răcni întorcîndu-se spre Imogen.

Nu trebuie să plîng, îşi zicea strîngînd din dinţi.

– Dumnezeule, ce este cu tine? o întrebă Gloria care voia să-i spună că unul dintre bărbaţii care au fost mai devreme în bibliotecă tocmai i-a dat o întîlnire.

– O femeie cu un boxer mi-a aruncat în faţă că sînt o afurisită de funcţionară publică.

– Vaca, nu are voie să vorbească urît într-o bibliotecă, scrie asta în regulament, şi, oricum, noi nu sîntem funcţionari publici, noi sîntem funcţionari ai administraţiei locale. Şi reveni la bărbatul care-i dăduse întîlnire. Nici nu-mi ştia numele. A cerut să vorbească cu „fata aceea încîntătoare", îi relată Gloria, admirîndu-şi imaginea în geamul de la uşă. Şi nici măcar nu arăt foarte bine astăzi.

Imogen începu să se ocupe mai departe de scrisorile destinate celor care nu au returnat la timp cărţile.

– Uită-te puţin la tipul ăsta, i-a spus din nou Gloria cu respiraţia tăiată.

– Nu mă bate la cap, i-a răspuns Imogen. Trebuie să termin cu afurisitele astea de scrisori. Şi apoi, oricum, nu mă mai interesează bărbaţii.

– Ăsta o să te intereseze, îi şopti ea.

– Nu, nu mai vreau. Viaţa mea este terminată.

Dar în clipa aceea auzi o voce răguşită şi familiară spunînd foarte încet:

– Aveţi cumva cartea intitulată „Vrei să luăm masa împreună?"

Imogen şi-a ridicat privirea şi a scos o exclamaţie, nevenindu-i să creadă că în faţa ei, într-un superb cos-

tum alb, cu o cămaşă de un albastru-închis, se afla Nicky. S-a ridicat neîndemînatică de la birou, l-a ocolit şi i s-a aruncat în braţe, îngropîndu-şi faţa la pieptul lui.

– Nu-mi vine să cred! a exclamat cu vocea gîtuită de lacrimi.

– Hei, hei! N-ai de ce să plîngi, micuţo, şi îi ridică cu două degete bărbia, zîmbindu-i. Am spus că mă întorc, nu?

– N-am crezut că o să te mai văd vreodată.

– N-ai primit vederea mea?

– Da, am primit-o. Drăguţă.

Conştient că acum avea spectatori, inclusiv domnişoară Nugent, care-i urmărea, se aplecă şi o sărută lung.

– Dar ce faci aici? îl întrebă Imogen ştergîndu-şi lacrimile cu dosul mîinii. Credeam că eşti la Edinburgh.

– Am un respiro. Cel cu care joc are o întindere de muşchi. Vrea să se odihnească pentru a fi în formă la Wimbledon. Pînă mîine după-amiază nu joc. Crezi că găsesc şi eu un pat pentru noaptea asta, de preferat al tău?

– Fireşte că găseşti, zise Imogen rîzînd fericită. Am să o sun pe mami. Singura problemă este că băieţii au fost acasă, aşa că este cam dezordine.

Nicky îi mîngîie uşor faţa, ştergîndu-i o urmă de rimel.

– Poţi să pleci acum ca să luăm masa împreună? o întrebă moale.

Imogen o zări pe domnişoară Nugent care se apropia dezaprobatoare.

– Nu chiar. Am mîncat deja şi sînt de serviciu pînă la opt.

– Perfect atunci. Mă duc la club, unde am ceva de rezolvat şi apoi am de dat un scurt interviu pentru Televiziunea *Yorkshire*. După-amiaza asta pare să fie un bun prilej să o fac. Termin pînă la opt. Vin să te iau şi mergem să mîncăm undeva.

– Dar nu sînt îmbrăcată pentru asta, se plînse Imogen, care era în blugi, cu un pulover gri, vechi.

– Eşti frumoasă, i-a spus Nicky, care nu a remarcat decît strălucirea din ochii ei cenuşii în clipa în care l-a văzut, felul în care i se mula puloverul vechi pe sîni şi cum, fără nici un fel de machiaj, arăta de parcă avea 14 ani. Nici n-ai putea arăta mai bine!

Se auzi o tuse de dezaprobare în spatele lor. Nicky s-a răsucit şi i-a aruncat un zîmbet amețitor domnişoarei Nugent.

– Trebuie să fiți şefa Imogenei. Am auzit atîtea despre dumneavoastră.

Este atît de drăguț cu toată lumea, îşi zise Imogen, în timp ce făcea prezentările. Domnişoară Nugent îşi aranja buclele şi se hlizea ca o şcolăriță. Pînă şi domnişoară Hockney a lăsat treaba deoparte. Gloria clocotea atît de tare, încît putea să dea pe dinafară în orice clipă.

– Doriți o ceaşcă de ceai? îl întrebă ea.

– Trebuie să mă duc la club, i-a răspuns Nicky refuzînd-o.

Afară, dincolo de uşile batante, a sărutat-o din nou.

– Au fost trei săptămîni foarte lungi. Mă bucur că porți încă brățara de la mine.

Ciudat – se gîndea în timp ce cobora pe Strada Mare – că i-a făcut atîta plăcere să o vadă. Dacă Painter nu l-ar fi bătut la cap că pierde pariul, se îndoia că s-ar fi obosit să vină s-o mai vadă. Dar acum că a făcut-o, era bucuros.

Simțea întreaga satisfacție a unui cîine cu multe oase îngropate prin grădină, care dă pe neaşteptate peste cîte unul şi descoperă că s-a păstrat mult mai bine decît s-ar fi aşteptat.

I-ar fi plăcut să o ducă direct sus pe deal, în lăstăriş, şi să o aibă imediat, dar nu ținea în mod deosebit să-şi păteze costumul nou cu iarbă înainte de interviul televizat.

Oricum, are timp suficient la noapte şi va fi mult mai palpitant să o aibă chiar sub nasul vicarului!

A fost o adevărată aventură să se spele din cap pînă în picioare la toaleta pentru doamne a bibliotecii, dar a reuşit.

De asemenea, a trecut drumul şi şi-a cumpărat o pereche nouă de pantaloni negri, care-i veneau perfect. Iar acum stătea la masă, la *Dog and Duck* învăluită într-un nor de *Babe*, parfumul Gloriei, sub privirile localnicilor din Pikely. Bea şampanie cu Nicky şi se întreba dacă a fost mai fericită vreodată în viaţa ei.

– Este prima şampanie pe care o beau anul acesta, zise ea.

– Atunci trebuie să-ţi pui o dorinţă.

A închis ochii şi a luat o înghiţitură: Oh, îşi dori ea în tăcere, fie ca Nicky să fie al meu.

Nicky a rîs şi a sărutat-o pe obraz.

– Bine, am să fiu al tău, dacă ai să-ţi foloseşti corect atuurile.

– Cum ai ştiut ce dorinţă mi-am pus?

– Eşti absolut transparentă. Asta-mi place la tine.

– Crezi că Gloria este drăguţă?

– Cine este Gloria?

– Fata sexy, în şort galben, care ţi-a oferit ceaşca cu ceai.

– Nici n-am remarcat-o, dar nici nu aveam ochi decît pentru tine.

Îi umplu paharul. În timp ce au golit sticla, i-a povestit despre Roma şi Paris. Ea îşi dorea însă atît de mult să se vadă din nou în braţele lui şi în acelaşi timp era atît de panicată gîndindu-se unde or să ducă toate astea, încît cu greu se putea concentra.

– Şi tu ce-ai mai făcut? o întrebă comandînd încă o sticlă.

– Chiar nimic.

I-a povestit despre Juliet, care a fost obligată să scrie

de zece ori Psalmul 23 pentru că a folosit un cuvînt urît. Dar nu a considerat că l-ar fi interesat să audă despre standul cu cărţi la mîna a doua organizat de ea pentru biserică, aşa că nu i-a spus nimic.

– Ce mai face scumpul tău tată? Imogen chicoti, deşi ştia că n-ar trebui să o facă. Ei haide, scumpo, ştii că este un porc.

– Numai cu mine, replică ea.

Nicky scurse în paharul ei prima sticlă de şampanie.

– Cine este acasă în seara asta? o întrebă cu prudenţă.

– Nimeni, i-a răspuns ea fără să se gîndească. Juliet rămîne peste noapte la o prietenă, iar mami şi tati îi duc pe băieţi înapoi, la şcoală, şi se opresc să cineze cu vicarul din Long Preston.

Nicky înşfăcă sticla de şampanie încă nedeschisă.

– Atunci hai să mergem.

Afară turna cu găleata. Oamenii stăteau îngrămădiţi în uşa pescăriei, de unde se revărsa un miros de grăsime încinsă.

– Ţi-e foame? o întrebă el,

– Nu.

Farurile puternice ale maşinii măturau cu lumina lor trifoiul culcat la pămînt de ploaia puternică, ce lovea în parbriz. Imogen îi admira profilul în lumina bordului. Îi povestea ceva despre tenis.

Un vraf de scrisori şi telegrame nedeschise erau împrăştiate pe bancheta din spate.

– Dumnezeule, primeşti o grămadă de scrisori, zise Imogen.

– Sînt scrisorile de săptămîna trecută de la fani.

Cînd maşina a pornit să urce drumul spre parohie, Nicky a început să-i mîngîie coapsa cu mîna liberă. Imogen îşi ridicase puţin picioarele de pe scaun, sperînd să le facă să pară mai zvelte.

Casa era întunecată şi goală, cu excepţia lui Homer,

care îi întîmpină în delir, o luă la goană pe scări în sus şi, întorcîndu-se cu o pereche de pantaloni gri pe care Imogen îi purtase în ziua precedentă, îi depuse la picioarele lui Nicky.

– Grozavi pantaloni! Doar nu sînt ai tăi, nu?

– Dumnezeule, nu! minţi Imogen.

– Arată de parcă ar fi fost ai bunicii tale! Du-te şi adu două pahare, scumpo.

În timp ce arunca pantalonii ofensatori la coşul de gunoi, auzi zgomotul făcut de dopul sticlei de şampanie. Se simţea ca o sobă cu gaze care nu a fost aprinsă de prea multă vreme – atingerea lui ar acţiona ca un chibrit, făcînd-o să explodeze într-o uriaşă flacără albastră.

S-au aşezat pe sofa cu paharele în mînă.

Nicky a stins toate luminile, cu excepţia unei veioze, într-un colţ. Imogen fu cuprinsă din nou de un tremur nervos, aproape incapabilă să-i susţină privirea.

– A fost o vreme îngrozitor de umedă în ultimele săptămîni, zise ea, doar ca să spună ceva.

– A fost o vreme îngrozitor de secetoasă în străinătate, replică el, luînd de pe masă sticla de şampanie.

– Nu, refuză Imogen acoperind paharul cu mîna.

– Nu fi prostuţă, şi i-a turnat, aşa că şampania i se prelinse printre degete şi coborî, rece ca gheaţa, pe mînecă, unde se întîlni cu rîuleţele de sudoare ce făceau drumul în sens invers. Dorind cu disperare să facă ceva, dădu paharul peste cap şi se simţi uşor ameţită.

– Să trecem la treabă, a zis el luînd-o în braţe. Mă placi, nu-i aşa?

– O, da, se bîlbîi Imogen. De cînd ne-am întîlnit nu m-am gîndit nici măcar o singură clipă la altceva.

Era dureros de conştientă de el, de gura lui care o săruta, de mîinile lui care i se plimbau prin păr.

– Haide, îi şopti. Să mergem sus, este mult mai confortabil. Avem la dispoziţie cîteva ore. Homer o să latre dacă vine cineva.

– Nu, nu la tati şi la mami. La ei n-o să latre.

– Ei nici măcar n-au început cina.

Ridică spre Nicky nişte ochi imenşi în care i se citea tulburarea.

– Asta l-ar omorî pe tata.

– Uraa! Am să vin să vînd bilete la funeraliile lui.

Încercă să pară şocată, dar nu reuşi. Era în braţele lui, dizolvîndu-se în el. Îşi băgă mîinile pe sub pulover şi-i cuprinse sînii. Imogen începu să se zbată.

– Ar fi absolut îngrozitor dacă aş rămîne însărcinată, şopti ea.

– Nu ai ciclu fix? o întrebă cu asprime în glas. Cînd urmează să-ţi vină?

Imogen înghiţi în sec. Nu discutase niciodată asemenea lucruri cu un bărbat.

– Mîine sau poimîine.

– Nici o problemă, a spus relaxîndu-se şi porni din nou la atac. De aceea sfîrcurile tale sînt atît de extraordinare.

S-a bucurat că putea să-şi ascundă stînjeneala la pieptul lui. Acum îi simţi mîinile pe spate. Nu cunoscuse niciodată pe cineva cu mîini atît de calde. În clipa următoare erau în blugii ei, mîngîindu-i fesele.

– Trebuie să te opreşti, i-a zis cu răsuflarea tăiată cînd a împins-o pe canapea şi i-a scos puloverul. N-am făcut-o cu nimeni pînă acum.

– Ei bine, eu nu sînt tocmai nimeni, zise Nicky. Iar tu nu te poţi opri, scumpo, aşa cum nu pot nici eu.

Oh, Doamne, ce se întîmplă cu mine? îşi zise Imogen. În clipa următoare a îngheţat, auzind uşa din spate deschizîndu-se şi pe Homer ţîşnind afară.

– Alo? E cineva acasă? răsună o voce.

– La dracu'! a exclamat Nicky, apoi, cu o incredibilă prezenţă de spirit, a pus mîna pe puloverul lui Imogen, l-a întors pe faţă şi i l-a trecut imediat peste cap. Rămîi calmă, i-a şoptit, împingînd sutienul sub canepea şi bă-

gîndu-şi cămaşa în pantaloni.

– Sîntem aici, răspunse, în sfîrşit.

– Bună, Nicky, zise mama ei intrînd în salon. Bună, scumpo. Ce noapte îngrozitoar! Sărmanul domnul Westley a făcut Zona Zoster. Au încercat să ne contacteze, dar eram plecaţi deja. Nu ne-am mai oprit să mîncăm şi am venit direct acasă. Tata garează maşina.

– Ei bine, avem aici puţină şampanie să vă încălziţi, îi oferi Nicky.

Imogen s-a grăbit să mai aducă pahare. inima îi bătea să-i spargă pieptul şi simţea că este pe punctul să leşine de groază. Dacă tatăl ei i-ar fi găsit, pe ea şi pe Nicky, pe podea, şi în faţa lui Homer!

Scoase un chicotit isteric. Slavă Domnului că mama a intrat prima! Cînd s-a întors în salon, o auzi întrebîndu-l pe Nicky:

– Crezi că există vreo speranţă ca Virginia Woolf să cîştige la Wimbledon?

Restul vizitei lui Nicky a fost un dezastru total. S-au dus cu toţii la culcare devreme.

Pe scări, Nicky i-a şoptit:

– *Courage, ma brave*. Cum se face linişte pe frontul de vest, mă strecor în camera ta.

Dar, vai, vicarul, suferind de unul dintre accesele sale periodice de insomnie, a hotărît să doarmă – sau mai curînd să nu doarmă – în salonul lui, care se afla la distanţă egală între camera Imogenei şi camera de oaspeţi.

S-a instalat cu lumina aprinsă şi uşa întredeschisă, pretinzînd că citeşte predicile Donne, dar de fapt a visat la glorii trecute, admirînd şirul de cupe aflate pe servantă şi fotografiile mărite ale unor bărbaţi musculoşi, cu braţele încrucişate la piept, aflate de jur împrejurul pereţilor.

Imogen tremura de groază în pat. Şi de fiecare dată cînd Nicky încerca să se furişeze pe culoar, vicarul, care avea auzul foarte fin, întreba: „Tu eşti, draga mea?". Aşa

că Nicky a fost nevoit să se încuie în toaletă. Către ora unu, îngrijorat că ar putea să rateze a doua zi la Open-ul scoțian, a renunțat, căzînd într-un somn fără vise. Imogen, care nu a închis un ochi toată noaptea, nici nu îndrăzni să se uite la fața lui posomorîtă a doua zi dimineață.

– Ei bine, a fost o încercare eşuată, nu-i aşa? zise Nicky urcîndu-se în maşină. Ochii fetei erau plini de lacrimi. Evident, era despărțirea definitivă. Atunci, remarcînd umbrele violete de sub ochii ei înroşiți, Nicky dădu înapoi. Nu era vina ei. Dacă vicarul n-ar fi venit pe neaşteptate acasă, fata i-ar fi căzut ca un fulg în palmă. Nu se putea face nimic, o linişti el. Am să fiu mult mai liber după ce se termină Open-ul american. Te-ar lăsa părinții tăi să pleci undeva într-un weekend?

– Mă îndoiesc, răspunse fata dînd din cap.

– Ți-a mai rămas ceva din concediu?

– Două săptămîni, în septembrie.

– Ai făcut vreun plan?

– Nu, nimic special.

Puține fete ar fi recunoscut deschis lucrul ăsta, se gîndi Nicky, prinzînd-o de mînă. Puteai citi prin ea totul, atît era de transparentă.

– Ei bine, singura soluție este să mergem amîndoi în vacanță.

Parcă s-a deschis cerul.

– Oh, minunat! a exclamat Imogen. Apoi cerul s-a închis la loc. Dar tata n-o să permită niciodată aşa ceva!

– Hm... mai vorbim noi despre asta.

Capitolul 4

Vreo două săptămîni mai tîrziu, în cursul „Săptămînii Wimbledon", Nicky stătea la un pahar cu prietenul său, Matthew O'Connor, în Fleet Street.

Îl cunoştea pe O'Connor de cîţiva ani buni. Dădeau întîmplător unul peste altul în străinătate – Nicky fiind în turnee, O'Connor, ca ziarist, să acopere diferite evenimente, s-au îmbătat împreună şi au colindat mai multe baruri de noapte decît îşi puteau aminti.

– Te duci în Franţa anul ăsta? îl întrebă Nicky.

– În septembrie. De ce?

– Ai loc în maşină?

Uriaşul irlandez îl privi semnificativ.

– Depinde pe cine vrei să aduci.

– Ei bine, am cunoscut-o în Yorkshire, zise zîmbind.

– Cum arată?

– Are nişte ochi în care te poţi pierde.

– Şi altceva?

– Oh, este adorabilă, ca un căţeluş. Îţi vine să o iei în

brațe și să o strîngi la piept tot timpul. Dar teribil de naivă! Tatăl ei este vicar și un tartor afurisit... Acasă la ei nu mă pot atinge de fată.

– Este atît de tînără? Crezi că merită să faci gestul ăsta? Să o duci chiar în Franța? O'Connor mai comandă un rînd. Întotdeauna mi-am zis că dacă o fată merită, atunci poți să faci orice pentru ea. Dar să o iei și să pleci două săptămîni, asta-i al dracului de mult. Nu crezi că ar fi mai bine să vă duceți mai întîi într-un weekend?

– În următoarele două luni am turnee în fiecare weekend. În plus, mă îndoiesc că bătrînul vicar ar lăsa-o.

– Păi în cazul ăsta n-o s-o lase nici în vacanță, nu?

– Poate că ar lăsa-o. Pot să spun că mergem mai mulți. Părinții par să aibă ideea total greșită că, cu cît este mai multă lume, cu atît siguranța este mai mare.

– O să se certe cu Cable? îl întrebă O'Connor.

– Nu mi-ai prezentat-o niciodată pe Cable.

– Așa este. Vino la noi să bem ceva împreună în seara asta.

A doua zi, Nicky le-a scris părinților Imogenei. Intenționa să plece în Franța pentru două săptămîni, în septembrie, cu un cuplu de prieteni, logodiți, și altul căsătoriți, cu mașinile. S-a gîndit că Imogen arăta obosită ultima dată cînd a fost el acolo. Are nevoie de o vacanță. N-ar putea să vină cu ei?

Spre bucuria și uimirea Imogenei, părinții au fost de acord. Pînă și mama a remarcat cît de deprimată era, iar tatăl ei, care aștepta cu nerăbdare schimbul de trei săptămîni în North Riding (unde terenurile de golf erau excelente), în septembrie, nu avea nici un chef s-o vadă pe fiica lui cea mare umblînd de colo-colo, cu mutra aia tristă, ca să-i strice distracția.

N-am să mai fiu niciodată, dar niciodată nefericită, își propuse în sinea ei Imogen. Îl sună pe Nicky la Londra ca să-i dea vestea cea bună.

Cu toate acestea, a fost o vară foarte grea. A venit vremea Open-ului pe Wimbledon, iar Imogen şi Gloria l-au urmărit aproape în întregime, fie la radioul portabil, fie cu un binoclu special cu care se uitau la televizoarele din vitrina magazinului de vizavi de bibliotecă.

Nicky a fost într-o formă grozavă, ajungînd în optimi la simplu şi nefiind eliminat decît după un meci maraton. De asemenea, a ajuns în semifinale la dublu, cu Charlie Painter.

Toată lumea făcea comentarii în legătură cu forma lui grozavă. Şi ori de cîte ori apărea pe ecranul televizoarelor, îmbrăcat în costumul alb de tenis, misterios, minunat, indiferent dacă se destindea ca un arc, atunci cînd servea, sau sărea de pe un picior pe altul, ca şi cum terenul era încins sub tălpile lui, aşteptînd să respingă o lovitură, părea un zeu de neatins vreodată pentru Imogen.

L-a văzut şi în tribuna jucătorilor, vorbind şi rîzînd cu unele dintre cele mai frumoase soţii ale acestora. Nu se putea să-i scape felul în care fanii tenisului (copile îndrăzneţe, cu coapse şerpuitoare şi ochi avizi) făceau din fiecare meci pe care îl juca o problemă personală, scoţînd strigăte de bucurie ori de cîte ori dădea o lovitură frumoasă, aclamînd chiar greşelile adversarului său şi înconjurîndu-l de fiecare dată cînd ieşea de pe teren. Oare acesta să fie cu adevărat bărbatul care mîncase macaroanele cu brînză ale mamei ei şi se luptase cu ea pe canapea?

După Wimbledon, a pornit de colo-colo în diferite locuri mondene din întreaga lume, iar Imogen constată că primirea unor ilustrate aproape ilizibile şi a unor apeluri telefonice ocazionale, la care de-abia putea să-l audă, nu mai erau suficiente pentru a o susţine. Constată că starea ei de spirit este tot mai proastă.

Şi mai rău încă era faptul că la serviciu toată lumea îl văzuse pe Nicky şi aflase că or să plece împreună în

vacanță, așa că nu trecea zi fără ca să n-o întrebe cineva dacă are veşti de la el sau cît mai este pînă la concediu, ori ce a făcut Nicky la Indianapolis. Şi atitudinea Gloriei era ambiguă.

Pe de o parte, îi plăcea să se laude cînd era în oraş, că buna ei prietenă, Imogen, urmează să plece în vacanță cu un star al tenisului şi lăsa să-i scape bîrfe din lumea tenisului relatate de Imogen. Pe de altă parte însă, era îngrozitor de geloasă, mai ales după ce s-a răspîndit vestea, iar la bibliotecă au început să se prezinte cîțiva dintre craii locali, invitînd-o pe Imogen să iasă cu ei.

Reacționînd la fitilele Gloriei precum că „n-ar trebui să mizezi numai pe el, pun pariu că Nicky îşi face de cap cu toate fetişcanele alea străine!", Imogen a strîns din dinți şi a ieşit cu unul sau doi dintre aşa-zişii crai. Dar cînd seara lua sfîrşit şi îşi aducea aminte de gura frumoasă a lui Nicky şi de mîngîierile lui abile, nu suporta să-i lase nici măcar să o sărute. Apoi, cînd dispăreau în noapte, se simțea îngrozitor.

În sfîrşit, şi vremea a fost oribilă. În iulie, august şi la începutul lui septembrie a plouat fără încetare. Apele rîului Darrow s-au revărsat şi au inundat toate pajiştile şi terenurile de tenis, au pus în pericol mai multe turme de oi. Părul i s-a încreţit într-un mod exasperant şi era clar că nu are nici cea mai mică şansă să se bronzeze cît de cît înainte de vacanță, ca să nu fie nevoită să-şi expună privirilor albeața nesuferită a trupului. Iar vicarul, a cărui grădină şi al cărui teren de golf au fost practic măturate de ape, era într-o permanentă stare proastă, vărsîndu-şi cea mai mare parte a nădufului asupra Imogenei.

A sosit şi septembie. Strîngînd fiecare bănuț, a reuşit să adune 100 de lire sterline. Nicky i-a spus să nu-şi facă probleme în legătură cu banii, pentru că o să aibă el grijă, dar Imogen ştia că Franța era teribil de scumpă şi voia să-şi plătească singură drumul. Întrucît cea mai

mare parte a salariului ei mergea la întreținerea casei, nu avea prea mulți bani pentru garderobă.

– Ce mă fac, că nu am haine pentru plajă, s-a plîns ea.

– Nu ai nevoie de prea multe într-un sătuc de pescari, o liniști mama ei. Apropo, lady Jacintha a trimis pentru standul de lucruri la mîna a doua un superb costum de baie roşu. Anul ăsta se poartă roşu, nu-i aşa? Este perfect, doar puțin ciupit de molii în spate.

Vechiturile au fost descompletate şi de două perechi de pantaloni de bumbac ai lady Jacintha, cu turul mare, care nu i se potriveau deloc, dar Imogen şi-a zis că i-ar putea purta cu pulovere lungi pe deasupra. Iar mama ei i-a cumpărat două caftane la o reducere, la Leeds.

– Manualul ăsta de conversație nu este prea bun, zise Juliet, întinsă pe patul surorii ei, cu o seară înainte de plecare. „Antrenorul meu a fost lovit de trăsnet". „Te rog, cere-i cameristei să mai aducă cîteva lumînări". Ți-am spus ceva!

Imogen nu o asculta. Încerca pentru a suta oară costumul de baie de la lady Jacintha, întrebîndu-se dacă merge.

– Picioarele mele sînt ca doi butuci, a zis oftînd.

– Trebuie să-ți iei un bikini. Pun pariu că acolo se poartă topless. Ştii, părerea mea este că mama şi tata sînt foarte ciudați.

– De ce? o întrebă Imogen împăturind o rochie.

– Păi să creadă ei că eşti în siguranță, pentru că mergi împreună cu un cuplu de oameni căsătoriți care să te păzească! Ha, ha! Mai curînd să te inspire! Sper că ai anticoncepționale!

– Ce dracu' vrei să spui? se răsti Imogen la ea.

– Păi, doar nu crezi că ai să poți respinge un bărbat ca Nicky, odată ce te duce în Franța!

– Nu fi ridicolă, se răsti Imogen ieşind ca o furtună.

Dar avea şi anticoncepţionalele. Ultima scrisoare a lui Nicky – singura pe care nu i-a scris-o pe o ilustrată – se încheia astfel: „... *şi, scumpo, pentru Dumnezeu, du-te şi te dotează cu tot ce trebuie. Doar n-o să ne stricăm întreaga vacanţă cu grija de a nu rămîne însărcinată*".

În cursul lunii care trecuse, Imogen s-a plimbat de nenumărate ori în sus şi în jos prin faţa cabinetului doctorului Meadows şi de fiecare dată a renunţat, cuprinsă de frică.

Doctorul Meadows era unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui ei şi bine trecut de 60 de ani. Cum putea să-i ceară lui aşa ceva?

În cele din urmă, la insistenţele Gloriei, s-a dus la o clinică de planning familial din Leeds, sub pretextul că vrea să-şi mai cumpere nişte haine pentru vacanţă. Din nefericire, cei doi fraţi ai ei, Michael şi Sam, aflaţi încă acasă în vacanţă, au insistat să meargă cu ea, în speranţa de a prinde un meci în Cupa Gilette, pe Headingley.

Dar cum era şi de aşteptat, Cupa a fost amînată din cauza ploii, iar Imogenei i-a fost foarte greu să scape de ei, fie şi numai pentru două ore.

– Trebuie să cumpăr o groază de lucruri plicticoase, cum ar fi lenjerie de corp, le-a spus ea.

– Venim şi noi, a sărit Sam, care, la 14 ani, începuse să fie interesat de fete. Poate că zărim şi noi ceva pe la cabinele de probă.

– Nu-mi place să se ţină nimeni după mine cînd îmi cumpăr haine, a replicat imediat Imogen. Mă stînjeneşte. Uite, aveţi aici cinci lire, de ce nu vă duceţi să vedeţi noul James Bond? Ne întîlnim la barieră, la ora cinci. Şi, roşind puternic, a luat-o din loc cît a putut de repede spre clinică.

– Unde s-o duce de fapt bătrîna Imo? se întrebă Sam pornind spre cinematograf.

– La agenţia de planning familial, i-a răspuns Michel, care se străduia să-şi aprindă o ţigară în ploaie.

– Drace, o fi însărcinată?

– Fireşte că nu, se pregăteşte doar pentru vacanţă.

– De unde ştii?

– A lăsat adresa clinicii în dormitorul ei. Şi începu să tuşească. Ţigara s-a stins.

– Să sperăm din tot sufletul că tata n-o să afle, zise Sam. Nostim că bătrîna Imo se gîndeşte în sfîrşit să facă sex.

– Şi este foarte bine că-şi ia măsuri de precauţie. Jucătorii ăştia de tenis sînt daţi naibii, chiar mai răi decît cei de rugby. Ţigara, udă acum din cauza ploii, refuza cu obstinaţie să se aprindă. Sper că totul o să fie bine, adică vreau să zic că n-o să sufere, continuă el şi aruncă ţigara la canal.

– Îi prinde bine să se maturizeze, zise Sam cu ochii după două fete care chicoteau, amîndouă sub o umbrelă; tropăiau mărunt cu tocurile lor înalte, direcţia fiind o cîrciumă. Ce zici dacă am sări peste James Bond şi ne-am duce în schimb să bem ceva? îl întrebă el pe Michael.

– N-or să ne servească în vecii vecilor.

– Este destul de întuneric acolo. Tu poţi trece de 18 ani oriunde. Nostim că bătrîna Imo trece în sfîrşit pe pilulă.

– Ai cumpărat ceva frumos? a întrebat-o Sam cu nevinovăţie cînd a apărut grăbită la barieră, cu numai cinci minute înainte de plecare.

– Am uitat că s-a terminat sezonul reducerilor. Nu-i nimic drăguţ în magazine, se bîlbîi Imogen, incapabilă să susţină privirea vreunuia din fraţii ei.

– Ţi-ai scos biletul? o întrebă Michael fluturîndu-l pe al lui. Am face bine să intrăm că or să închidă uşile.

– Oh, Dumnezeule, este pe aici, pe undeva.

Şi în timp ce scotocea în geantă cu mîini tremurînde, întreg conţinutul acesteia se împrăştie pe jos, inclusiv doza de pilule pentru o lună.

Iar acum, în ajunul plecării, cutiile mov cu pilule se aflau în siguranţă, bine îndesate în buzunarul vechii ei haine de şcoală, în fundul garderobului. Le lua deja de opt zile şi se simţea rău tot timpul, dar nu era sigură dacă erau efectele secundare ale pilulei sau nervozitatea la gîndul că o să-l vadă pe Nicky. Trecuse atîta vreme de la ultima lor întîlnire, încît simţea că o să explodeze de dorinţă. Apoi mai era îngrijorată şi de partea referitoare la sex. Cînd în bibliotecă era linişte şi lume puţină, se uita pe furiş în *„Plăcerea de a face sex"* şi totul i s-a părut extrem de complicat. Oare nu trebuie să scoţi nici un cuvînt în timpul actului, ca la meciurile de tenis? Şi oare Nicky, obişnuit cu frumoasele şi zveltele jucătoare, n-o s-o găsească prea grasă? Îşi lipi fruntea încinsă de geamul de la baie. În grădină, tatăl ei vorbea cu pisica şi proptea nişte dalii culcate la pămînt de ploaie.

Exact asta îmi trebuie şi mie, zise gînditoare. N-am să înfloresc niciodată aşa cum se cuvine, dacă nu am să fiu ferm ancorată de un ţăruş puternic. Se întrebă dacă Nicky se poate dovedi a fi un asemenea stîlp de susţinere. Tatăl ei se îndrepta acum spre casă. Arăta obosit. Toată după-amiaza stătuse închis cu membrii turmei sale. Reveni în camera ei, unde Homer trăgea nervos de lenjeria băgată deja în geamantan. Nu-i plăcea deloc ca vreun membru din casă să plece departe.

– Mă întorc repede, i-a spus mîngîindu-l.

Împachetase şi un vraf destul de mare de cărţi pe care nu reuşise încă să le citească. Pe pat mai zăcea o cutie cu şerveţele (în Franţa nu au hîrtie cu care să-ţi scoţi machiajul, i-a spus domnişoară Hockney), o pungă de celofan cu tampoane de bumbac şi o trusă ieftină de machiaj. Nu inspirau prea multă încredere în calitatea lor

de instrumente pentru înfrumusețare. Își imagină alte prietene ale lui Nicky dotate cu întreaga gamă *Helena Rubinstein*. Se auzi o bătaie în uşă. Era mama ei.

– Bună, scumpo. Cum stai cu împachetatul? Tata ar vrea să schimbe două cuvinte cu tine înainte să coboare la întîlnirea cu comitetul pentru stabilirea prețurilor la lucrurile donate de enoriaşi.

Cînd a intrat în biroul vicarului, Imogen a început să tremure. Era aşezat în spatele uriaşului său birou, aprinzîndu-şi pipa. Cîteva picături de ploaie străluceau încă în bogatul lui păr grizonat. Pe toți pereții din jur erau rafturi pline cu cărți teologice, la care vicarul nu se uita niciodată, şi cu lucrări despre grădinărit şi sport, evident des răsfoite. Pe o poliță se aflau, frumos aranjate, un vraf de ziare *Church Times* şi reviste ale parohiei. Vicarul îşi permitea să țină, pe unul din pereți, într-o superbă ramă, o fotografie în care, în centru, era el înconjurat de echipa de rugby a Angliei.

O privi pe deasupra ochelarilor. Părea supărat oare fiindcă umblase cu aceeaşi fustă şi acelaşi pulover toată săptămîna, ca să-şi cruțe cele mai bune haine pentru Franța sau fiindcă îşi amintea de nenumăratele dăți cînd o convocase la el să o muştruluiască pentru lucruri reprobabile despre care auzise întîmplător sau pentru proasta purtare de acasă?

– la loc. Eşti nerăbdătoare să pleci în vacanță?

– Da.

– Mi-aş fi dorit să fi fost şi eu atît de norocos să pot să stau tolănit la soare cînd eram de vîrsta ta, continuă sever, dar timpurile au fost mai grele pe atunci.

Oh, Doamne, doar n-o să înceapă din nou cu asta, îşi zise Imogen. Dar tatăl ei se ridică în picioare şi începu să străbată camera cu paşi rari, în lung şi în lat.

– Nu cred că eu şi mama ta am fost nişte părinți tiranici – întotdeauna am încercat să vă călăuzesc prin exemplu, mai curînd decît prin constrîngere. Îi aruncă

acel zîmbet rece pe care îl folosea pentru a-i ţine pe enoriaşi la distanţă. Zîmbetul pentru îndepărtarea turmei, cum îl numeau întotdeauna Michael şi Juliet. Dar nu te pot lăsa să pleci fără să nu-ţi dau cîteva sfaturi, continuă el. Pleci într-o ţară străină – unde vor fi multe tentaţii. Am încredere că mă urmăreşti, Imogen.

– Da, a răspuns de-abia auzit.

– Te lăsăm să pleci pentru că avem încredere în tine. Ştim că Nicky este un tînăr atrăgător şi o celebritate, obişnuit să obţină de la viaţă ceea ce doreşte, dar noi avem totuşi încredere în tine. Se opri lîngă fereastră, rupînd absent frunzele galbene ale florii de pe pervaz, încercînd pămîntul din ghiveci să vadă dacă are apă suficientă. A fost o după-amiază grea, continuă el. Molly Bates şi fiica ei au fost aici şi au stat mai mult de o oră. Sărmana Molly! Jennifer i-a dezvăluit pe neaşteptate că este însărcinată în trei luni şi că tînărul în cauză a dispărut. Fireşte, se vor face toate încercările să i se dea de urmă şi să fie convins să se căsătorească cu fata, dar dacă nu, va petrece următoarele luni într-un cămin pentru mame necăsătorite – nu este tocmai cel mai atrăgător dintre locurile unde se poate sta –, însă Molly Bates, ca membru al Consiliului Parohial al Bisericii, consideră că Jennifer nu poate să aducă copilul acasă. Indiferent care va fi rezultatul, viaţa fetei este distrusă. Acum este marfă la mîna a doua.

Sărmana Jennifer, îşi zise Imogen, poate că va fi trimisă la tîrgul de vechituri.

– Cînd ai să fii în sudul Franţei, adu-ţi aminte de soarta sărmanei Jennifer Bates şi de faptul că eşti fiică de pastor, iar fiica unui pastor este la fel ca soţia lui Cezar – trebuie să fie mai presus de orice suspiciune. Adu-ţi aminte de cuvintele lui Milton: *„Femeia care îşi păstrează castitatea este apărată de o armură de oţel"*.

Imogen se şi văzu fîţîindu-se pe plaja din sudul Franţei îmbrăcată într-o armură de oţel! Tata probabil că sea-

mănă foarte mult cu Milton, decise în sinea ei. Bănuia, de asemenea, că îşi repeta predica pentru duminica următoare. Avu brusc senzaţia oribilă că o va pune să îngenuncheze şi că se va ruga deasupra ei.

– Acum intri în şcoala vieţii, continuă, coborînd în mod spectaculos vocea. Tot ce pot face este să mă rog pentru tine zi şi noapte. Gata, du-te şi termină cu împachetatul şi-ţi urez să ai o vacanţă minunată la soare. Trebuie să cobor acum la membrii comitetului pentru a stabili preţurile la lucrurile donate.

Contrastul dintre viaţa ei de petreceri, fără nici un fel de griji, şi sacrificiul lui modest, lipsit de orice egoism, era absolut evident. Imogen ieşi din cameră, închizînd încet uşa. A pornit pe scări în sus complet deprimată. Tatăl ei reuşise, într-un mod strălucit, să-i întunece toată bucuria vacanţei. Relaţia sexuală cu Nicky o să fie mai mult decît oricînd un cîmp de bătălie morală. Indiferent ce ar face – că s-ar culca sau nu cu el –, spiritul tatălui ei va sta la căpătîiul patului mustrînd-o din deget.

Oh, la dracu', era timpul să-şi ia pilula, cuibărită în mica ei capsulă ca unul din becurile ce conturează oglinda unei artiste. Se simţea ca Persephone pe punctul de a lua sămînţa de rodie şi a fi comdamnată la viaţă veşnică în Iad.

A închis uşa dormitorului şi a început să răscolească garderobul pe jumătate gol, căutînd haina veche de tweed, pusă tocmai în fund de tot; nu era acolo! Nu alunecase nici de pe umeraş pe podea. Disperată, a luat-o la goană pe scări. Mama ei curăţa cartofi şi în acelaşi timp citea un roman.

– Hainea mea veche cu care mergeam la şcoală a dispărut, i-a spus dintr-o suflare.

– Doar nu vrei să o iei cu tine în Franţa!

– Nu, dar unde este?

– Am dat-o pentru tîrgul de vechituri, scumpo. Cum am luat costumul de baie şi cele două perechi de panta-

loni de la lady Jacintha, m-am gîndit că putem să oferim şi noi cel puţin atîta lucru.

Dar Imogen ieşise deja din casă ca o rachetă, alergînd prin grădină, alunecînd pe pavajul umed, fără să se uite pe unde calcă. Haina avea numele ei pe ea, iar în buzunar se aflau pilulele şi ultima scrisoare de la Nicky, cea în care-i spunea să fie pregătită şi-i relata în mod explicit toate lucrurile delicioase pe care urma să i le facă după ce vor ajunge în Franţa. Nu se gîndea decît la ce va face tatăl ei. N-o s-o mai lase să plece! Gîndul de a nu-l mai vedea pe Nicky a îngrozit-o atît de tare, încît a simţit că leşină. Începu să respire sincopat.

Apăru biserica. Holul era complet luminat, aşa cum se putea vedea prin ferestrele fără perdele. Înăuntru era o activitate febrilă şi, cînd a intrat, era cît pe ce să-i vină rău din cauza mirosului de naftalină, a prafului şi a duhorii emanate de toate hainele alea vechi şi nu prea curate. Doamne din parohie, cu pălării cu bor, stăteau în jurul unor mese rotunde, răscolind lucrurile şi stabilind preţuri pentru articole de îmbrăcăminte, a căror proveniență se prefăceau că nu o cunosc.

– Cred că nu s-a obosit să spele corsetele astea, zicea soţia măcelarului, lăsîndu-le să cadă cu dispreţ în cel mai apropiat coş. Iar uniforma asta de stewardesă este de-a dreptul putrezită la subraţ.

– Lady Jacintha a trimis o blană de vulpe fără coadă, interveni şi moaşa locală. Şoareci, şoareci, strigă fluturînd blana prin faţa motanului îngrijitorului care, stropşindu-se la ea, a sărit pe un vraf de cărţi vechi.

– Bună, Imogen, scumpo, i se adresă soţia măcelarului. Ai venit să ne dai o mînă de ajutor? Credeam că pleci în vacanţă mîine dimineaţă.

– Plec, răspunse Imogen uitîndu-se disperată în jur să vadă unde sînt hainele.

– Dacă îl cauţi pe tatăl tău, uite-l acolo.'

Imogen strînse pleoapele ca să poată zări ceva prin

norii aceia de praf şi îngheţă pe loc de groază. În colţul cel mai îndepărtat, în faţa unei oglinzi, toată numai pete, domnişoara Jarrold, de la poştă, tocmai încerca haina ei de şcoală, care-i venea pînă la glezne. Era încurajată de doamna Connolly, femeia care o ajuta la treabă pe mama ei, şi de vicar.

– Este cam lungă, spuse domnişoară Jarrold. Am să o rog pe sora mea din Malham să o scurteze.

– Oh, vă vine foarte bine, domnişoară Jarrold, o complimentă vicarul jovial.

– Nu ştiu ce să zic de culoare, Elsie, interveni doamna Connolly. Nu i-a venit prea bine nici măcar domnişoarei Imogen.

– Am s-o folosesc numai pentru grădină şi plimbări, le-a zis domnişoară Jarrold şi, întorcîndu-se spre oglindă, a luat poziţia de manechin, băgîndu-şi adînc mîinile în buzunare. Oh, ia te uită, am găsit ceva!

Imogen a traversat ca fulgerul încăperea, exact în clipa în care domnişoara Jarrold scotea din buzunar cutiile mov şi scrisoarea lui Nicky.

– Ce-or fi astea? se întrebă ea.

– Sînt ale mele, s-a repezit Imogen smulgîndu-i-le din mînă.

Domnişoară Jarrold a fost atît de uluită, încît s-a dat brusc înapoi.

– Imogen, tună vicarul, unde-ţi sînt manierele şi ce ai acolo?

– Nimic, a murmurat, roşind toată.

– Scrisori de dragoste şi fotografii, interveni doamna Connolly calmă, displăcîndu-i duritatea vicarului şi văzînd exact ce era în buzunar. Nici unei fete nu-i place să le piardă, nu-i aşa, scumpo? Oh, priviţi, a intrat lady Harris. Cred că vrea să discute cu dumneavoastră, părinte.

– A, da. Bine aţi venit, bine aţi venit, zise domnul Brocklehurst, îndreptîndu-se spre uşă.

Imogen şi domnişoară Connolly au făcut un schimb de priviri.

– Mulţumesc, a bîlbîit Imogen. A fost îngrozitor!

– Mai bine să fii în siguranţă decît să-ţi pară rău după aceea, i-a spus doamna Connolly. Connie a mea le ia de ani de zile. Dacă aş fi în locul tău, aş şterge-o urgent, înainte ca tatăl tău să se răzgîndească. Petrecere frumoasă. Sper să te întorci bronzată ca o mică negresă.

– Pare grăbită, zise cu nevinovăţie domnişoara Jarrold. Este îndrăgostită?

– Întîmplător, da, îi replică doamna Connoly, care ştia perfect de bine că domnişoara Jarrold citea toate scrisorile ce treceau prin poştă. Oricum, nu mi-a spus nimic despre asta, adăugă ea.

Ultimele ore au fost un adevărat calvar, dar, în sfîrşit, Imogen se afla în trenul de Londra. Au condus-o mama, Juliet şi Homer, care acum stăteau trişti pe peron. Dintr-o dată Imogen a simţit cum i se pune un nod în gît.

– Îmi pare rău că am fost atît de îngrozitoare şi de plicticoasă în ultimele săptămîni, am să mă revanşez faţă de voi, zău că am s-o fac! le-a spus aplecîndu-se pe fereastră. Mi-aş fi dorit să veniţi şi voi.

– O să ne fie dor de tine, îi spuse mama.

– Nu uita să-mi trimiţi o vedere, sări Juliet.

– Ai grijă cu apa de băut, o sfătui mama.

– Ţine minte că atunci cînd este vorba de castitate, ea începe şi se sfîrşeşte acasă, îi recomandă Juliet. Uite ceva ca să citeşti în tren, şi i-a întins un pachet, în timp ce trenul se punea în mişcare. În el se aflau *„Kama Sutra"* şi *„Soarele este salvarea mea"*.

Treptat, zidurile de piatră, coşurile fabricii, casele, rufele întinse la uscat au rămas în urmă. Pornise singură. pe calea ei în lume.

Capitolul 5

Cu o oră şi jumătate înainte de a ajunge la Londra, a început să-şi refacă machiajul. Nu mult după plecarea trenului şi-a zis că arată îngrozitor şi şi-a şters bine faţa, după care a început să se machieze din nou.

Rochia nouă, foarte ieftină, de un verde-iederă, cu guleraş alb, care i s-a părut atît de drăguţă cînd a probat-o în magazin, era acum mototolită precum o cîrpă veche de praf. Ciorapii, şi ei noi, făceau numai cute în jurul gleznelor.

Trenul intră în gara *King's Cross*. Imogen coborî printre primii, croindu-şi drum prin mulţime cu un zîmbet radios, la comandă, ca în reclamele pentru Căile Ferate Britanice.

A trăit în minte de nenumărate ori acest moment. Oamenii se grăbeau să-i întîmpine şi să-i sărute pe cei sosiţi, să le ia valizele din mînă. Înaintea ei nu se grăbi nimeni. Lumea s-a împrăştiat care încotro, dar Nicky tot nu a apărut.

Era sigură că l-a anunțat că soseşte cu trenul de opt şi jumătate. Ceasul gării arăta acum aproape nouă şi zece. Doi marinari beți s-au apropiat de ea, dar au luat-o la sănătoasa cînd i-au văzut expresia înghețată. Făcea eforturi supraomeneşti să nu izbucnească în plîns.

Şi în clipa aceea, ca un înger al izbăvirii, a apărut Nicky îmbrăcat în acelaşi costum alb, cu cămaşă oraj de data asta.

– Scumpo! Dragostea mea! Dumnezeule, îmi pare rău! Ce pot să spun? A fost un trafic îngrozitor în Piccadilly. Eşti bine? N-a încercat cumva jumătate din oraş să te agațe?

– Oh, exclamă Imogen, pe jumătate rîzînd, pe jumătate plîngînd, mă bucur atît de mult că te văd!

Cînd o sărută, îşi dădu seara că miroase a băutură şi, firește, a parfum. Poate că era chiar parfumul ei, pe care-l cumpărase ieri şi cu care nu se obişnuise încă.

– Să mergem, i-a zis luîndu-i valiza.

În taxi a ținut-o de mînă. Era mult prea încîntată ca să mai observe că străzile erau pustii.

– Mergem direct acasă la Matt şi Cable, cei doi cu care o să plecăm în Franța. O să-ți placă la ei. El este un ziarist irlandez cam nebun, iar ea manechin.

– Manechin? Îşi aranjă pe furiş ciorapii care erau numai cute la glezne. Spera din toată inima să nu fie o fată prea epatantă. Şi atunci şi-a amintit cu uşurare: A, da, sînt cei doi logodiți, nu?

– Ei bine, nu chiar logodiți, locuiesc împreună. Dar a trebuit să înfrumusețez şi eu puțin lucrurile pentru a-l linişti pe tatăl tău.

Au oprit în fața unui imens bloc cu apartamente. Imogen era foarte dezamăgită că pînă acum Nicky nici măcar nu a sărutat-o. Dar o să fie timp suficient pentru asta cînd liftul o să-i ducă pînă la etajul 10!

În lift, Nicky a fost însă foarte ocupat să-şi aranjeze părul în oglindă.

Cînd a sunat, nu a răspuns nimeni, aşa că a împins uşa, strigînd:

– E cineva acasă? S-au auzit paşi din fundul apartamentului şi în vestibul a năvălit un val de parfum.

– Dragilor, iată-vă! i-a întîmpinat o fată cu o voce uşor tărăgănată.

Rochia ei roşie era crăpată în părţi pînă sus, pe coapse. Avea buzele roşii la fel ca unghiile degetelor de la picioare, care i se vedeau din nişte sandale negre cu toc înalt. Avea trăsături delicate, de felină, ochi verzi migdalaţi şi un păr negru ca smoala, ce-i cădea în valuri pe spate. Dacă n-ar fi fost bronzată, ai fi zis că acum a coborît dintr-un tablou de Beardsley. Era ceva perfid şi în modul în care se înfăşură în jurul lui Nicky, pe care-l sărută pe obraz murmurînd:

– Iubitule, ce mult mă bucur că te văd!

– Imogen, ea este Cable, a făcut prezentările Nicky, desprinzîndu-se mult prea lent, după placul Imogenei, din îmbrăţişarea fetei. Aceasta a privit-o o vreme îndoită, după care a zîmbit leneş.

– Bun venit la Londra. Ai călătorit bine? Eu tot împachetez de azi-dimineaţă şi sînt absolut epuizată. Unde este bagajul tău? Nicky ridică şi-i arătă valiza ponosită. Dumnezeule! a exclamat Cable. Asta-i tot? Matt o să te adore! Am umplut deja trei valize, iar el încearcă să mă descurajeze să o iau şi pe a patra. Haideţi să bem ceva.

– Pot să merg la toaletă? a întrebat Imogen care nu avea nevoie, dar îşi dorea cu ardoare să-şi refacă machiajul înainte ca Nicky să o compare cu această fiinţă încîntătoare.

– Pe coridor, la stînga, i-a arătat Cable. Ne găseşti înăuntru. Crezi că totuşi cinci costume bikini vor fi suficiente, Nicky?

Ce-o să se facă ea cu costumul de baie roşu, mîncat de molii, al lui lady Jacintha? se întreba pieptănîndu-se. În oglindă nu se vedeau decît nişte ochi imenşi într-o

față sortită să fie pe veci palidă. S-a dat cu rujul lui Cable, dar arăta de parcă era un clovn, așa că l-a șters imediat.

Nicky și Cable erau într-o cameră în care totul părea roșu – covor, draperii și fiecare petec de zid, acolo unde nu era acoperit cu cărți și tablouri. Pînă și pianul era roșu, iar într-un colț se afia un urs uriaș, îmbrăcat într-o tunică militară roșie.

– O, ce cameră minunată! exclamă Imogen suspinînd.

– Crezi? Cable se uita la ea surprinsă. Este gustul lui Matt, nu al meu. Locuia aici de un an cînd m-am mutat eu, așa că răul era deja făcut. Este un adevărat iad ca să o ții în ordine, a adăugat arătînd spre vraful de ziare întinse pe birou și cărțile care acopereau orice suprafață disponibilă.

Pe un fotoliu stătea tolănit un baset, care a început să dea din coadă, dar fără să facă nici cel mai mic efort să se ridice, iar pe canapea, sforăind ușor, era întins un bărbat foarte solid și foarte înalt.

– A jucat poker toată noaptea, le-a spus acră Cable. Zace aici de azi-dimineață, de la zece și jumătate, cînd a venit. Și îl împunse, deloc delicat, în coaste. Haide, Slobomov, trezește-te!

Bărbatul a bombănit ceva și și-a tras o pernă pe cap.

– Poate să doarmă și în picioare! L-am văzut la petreceri proptit într-un picior, ca un cal, așteptînd răbdător să fie dus acasă, în staulul lui.

Bărbatul a dat perna la o parte și a deschis un ochi injectat.

– Încetează să mă mai critici, pentru Dumnezeu! Este vacanța mea. Am dreptul să dorm dacă așa vreau!

– Dar nu cînd avem oaspeți, i-a spus Cable.

– Bună copii, a zis el deschizînd și celălalt ochi și căscînd fără să se obosească să pună mîna la gură.

Imogen era uimită că o fată atît de frumoasă stă cu

un bărbat atît de urît. Trăsăturile îi erau ponosite, pielea foarte albă, ochi negri cu pleoape grele, lăsate la colţuri, şi o claie de păr blond care avea mare nevoie de o tunsoare. S-a ridicat şi s-a scuturat ca un cîine. Alături de frumuseţea strălucitoare a lui Nicky, părea şi mai urît. Imogen a avut, de asemenea, un vag sentiment că l-a mai văzut undeva.

– Ce mai faci, Nicky, băiete?

– Vrea ceva de băut, se răsti Cable. Toţi vrem să bem ceva.

– Păi atunci ia-o din loc şi adu-mi un *Alka Seltzer*.

– Arăţi cam dărîmat, i-a zis Nicky. Ai dat lovitura noaptea trecută?

Matt a scos din buzunar un teanc de bani.

– Păi cu ăştia cred că pot să vă cumpăr cîţiva melci.

Nicky a zîmbit.

– Mă duc să o ajut pe Cable să scoată gheaţa.

– Adu şi ziarele de seară, răcni Matt după el. Vreau să văd cine a cîştigat la curse.

S-a întors spre Imogen, a examinat-o leneş şi i-a aruncat un zîmbet surprinzător de atrăgător.

– Deci de-abia ai descins de la Leeds, învăluită încă în praful de cărbune, nu? Am fost şi eu o dată acolo, un loc teribil de murdar. Am crezut că am greşit drumul şi am luat-o spre Iad.

– Zona în care locuim noi este foarte frumoasă, i-a spus Imogen. Îmi place apartamentul vostru.

– Vino să admiri priveliştea. S-a îndreptat spre fereastră şi a dat deoparte draperiile. Întreaga Londră strălucea în faţa lor.

– Uite acolo Big Ben-ul, Westminster Abbey, clădirea Shell. Cînd atmosfera este clară o poţi vedea chiar şi pe Margaret Thatcher!

Are şi o voce frumoasă, se gîndi Imogen, molcomă, cu un uşor accent irlandez. Parcă n-ar fi chiar atît de urît la urma urmelor – doar că arată altfel decît ceilalţi. Tot

încerca să-şi dea seama unde îl mai văzuse.

– Acum, i-a spune-mi ce bei, frumoaso? Whisky, gin, ce-ţi place?

– O, whisky, vă rog, cu foarte multă apă. S-a aşezat pe braţul fotoliului în care stătea tolănit cîinele şi începu să se joace cu urechile lui. Cum îl cheamă?

– Basil. Să nu-ţi iei niciodată baset, îţi conduce viaţa.

– Poţi să o mai spui o dată, a spus Cable, intrînd cu Nicky şi cu tava cu gheaţă. Este o tonă de carne în frigider pentru perioada cît vom fi plecaţi.

– Nu stomacul lui mă deranjează, spuse Matt aruncînd cinci *Alka Seltzer* într-un pahar cu apă şi uitîndu-se la ele cum se dizolvă. Cred că am să-l rog pe părintele O'Malley să-l viziteze cît vom lipsi. Au sosit şpalturile mele? o întrebă pe Cable.

– Acum vreo oră. Uite-le acolo, pe masă. Au spus că poţi să le dai prin telefon orice corectură în timpul nopţii.

Matt a golit pe jumătate paharul, făcînd o grimasă. După care a pus mîna pe un şpalt lung şi îngust, şi a început să-l citească.

– De cine te-ai mai luat săptămîna asta? îl întrebă Nicky.

– De medici, şi cred că n-o să le placă deloc. A luat un creion, a adăugat un cuvînt şi a şters alte două.

Şi dintr-o dată şi-a amintit.

– Eşti chiar acel Matthew O'Connor?

– Astăzi nu sînt chiar atît de sigur, i-a răspuns ridicîndu-şi privirea spre ea.

– Dar eşti extraordinar, se bîlbîi Imogen. Mi-a plăcut foarte mult cartea ta despre Parnell. La biblioteca noastră este o lungă listă de aşteptare pentru ea. Şi întotdeauna îţi citesc articolele din ziar. Toţi le citim – pînă şi tatăl meu te găseşte nostim.

– Şi să ştii că asta este într-adevăr ceva, interveni Nicky. Vicarul nostru nu se înveseleşte aşa uşor.

– Ei bine, ăsta-i un lucru drăguţ, zise Cable cu o

uşoară răceală în voce. Ţi-ai făcut în sfîrşit un fan, Matt. Eşti norocos, nu?

– Foarte, a răspuns Matt. Văzînd că Imogen roşeşte, i-a zîmbit încurajator. Este o adevărată plăcere pentru urechile mele, scumpo.

– Cred că tot drumul pînă în Provence voi doi n-o să vorbiţi decît de Proust, a adăugat Cable.

– Ar fi o schimbare plăcută, i-a replicat Matt.

Lui Imogen nu-i venea să creadă. Nicky şi Matt O'-Connor în acelaşi cerc cu ea! Se aştepta ca în orice clipă să apară de sub o mantie magică Jackie Kennedy şi Mick Jagger!

– La ce oră plecăm mîine? întrebă Nicky.

– Vaporul pleacă la 11. Noi trebuie să pornim de acasă pînă în opt, a precizat Matt.

Au discutat o vreme despre aranjamentele pentru drum. Apoi, stomacul Imogenei a început să facă zgomot, iar Nicky decretă că-i este foame.

– Aş putea să pregătesc ceva, a spus Cable, ca şi cum ar fi fost vorba de un eveniment foarte rar.

– N-am de gînd să te văd trudind toată noaptea ca să desfaci o conservă, i-a zis Matt, luînd în mînă ziarul de seară. Imediat a scos o exclamaţie de plăcere. Scumpiţa de ea – a cîştigat cu trei lungimi! Haideţi îngeraşilor, acum, că am cîştigat, vă plătesc eu cina.

S-au urcat într-un Mercedes alb şi mare, incredibil de murdar.

– Ai fi putut să o speli şi tu înainte să plecăm, bombăni Cable.

Au mîncat într-un restaurant italienesc şi au băut o cantitate zdravănă de vin. Nicky a vorbit despre isprăvile lui pe terenul de tenis, nemulţumit de faptul că jocul a început să devină foarte politizat. Matt punea întrebări; avea acea abilitate a ziaristului de a scoate de la oameni o incredibilă cantitate de informaţie fără ca ei să-şi dea seama de lucrul ăsta. Se părea că pretutindeni pe unde

a jucat Nicky trecuse şi Cable, filmînd sau avînd prezentări de modă, ceea ce a dus la inevitabilele întrebări de genul „Te-ai întîlnit cu cutare şi cutare?" sau „Nu s-au despărţit încă?"

Imogen n-a prea vorbit; era mult prea ocupată să absoarbă totul. Dar s-a petrecut un moment stînjenitor, cînd Nicky i-a pus pe neaşteptate mîna pe coapsă. A tresărit atît de tare, încît furculiţa i-a căzut jos, antrenînd cu ea o bună parte din spaghetele din farfurie. Nicky s-a înnegrit de iritare, dar Matt a izbucnit în rîs şi a comandat altele. A fost foarte vesel tot timpul mesei, iar Imogen şi-a dat dintr-o dată seama că-l place din ce în ce mai mult.

Nu prea putea să spună acelaşi lucru despre Cable – care de-abia ciugulea din farfurie, îşi tot examina imaginea în lingură şi arunca ocheade spre Nicky cu ochii ei verzi, vicleni.

– Săptămîna trecută a fost aici Sophia Loren, le povesti Cable. Vezi, a stat la masa de colo, avea un decolteu incredibil de adînc.

– M-am dus la „clo" de 15 ori în timpul mesei numai ca să-mi pot arunca privirea în decolteul ei, le-a spus Matt. Am să cer nota de plată, a adăugat el văzînd că Imogen este gata să cadă de pe scaun de oboseală.

– Nu este decît miezul nopţii, a protestat Cable. Hai să bem un coniac.

– Unii dintre noi, care chiar muncesc toată săptămîna, sînt obosiţi vinerea.

– Şi eu muncesc, sări Cable. Am fost ieri la două tîrguri de vite.

– Şi a ieşit ceva? o întrebă Nicky.

– S-ar putea ca de la cel de-al doilea să iasă. Urmează să lanseze un nou chewin-gum. O să mă sune agentul meu în Franţa ca să-mi spună.

– Un tîrg de vite este o audiţie pentru modele, îi explică Matt Imogenei, achitînd în acelaşi timp nota de

plată. Şi să ştii că este o expresie foarte adecvată. Se prezintă cîte unele care parcă sînt chiar vaci! Haideţi să mergem.

Un alt moment stînjenitor s-a petrecut după ce au ajuns acasă. Cable a deschis uşa unui dormitor şi a spus:

– Tu şi Nicky o să dormiţi aici.

Oh, Dumnezeule! Acum ce mă fac? se gîndi Imogen învălmăşindu-i-se brusc totul în cap. Să-i fi văzut Matt expresia de disperare? Cu cinci minute înainte căsca să-şi rupă fălcile şi de-abia îşi mai putea ţine capul drept, iar acum îi întreba pe Nicky şi pe Cable dacă nu vor să încheie seara cu un păhărel.

– Mie mi-ar face plăcere, a răspuns Nicky trecîndu-şi mîna prin părul Imogenei. Du-te la culcare, iubito, vin şi eu într-un minut.

Dar după o oră şi o sticlă de coniac, cînd în sfîrşit veni la culcare, o găsi dormind dusă, cu lumina aprinsă, cu o carte deschisă pe pernă şi cu Basil tolănit lîngă ea.

– Cîine afurisit, bombăni, încercînd să-l dea jos din pat pe Basil. Cîinele a scos însă un mîrîit ameninţător.

– Iar a dat-o în bară! Matt îl privea cu simpatie. N-ai să-l mişti cu nici un chip de acolo, odată instalat pentru noapte. Am să-ţi dau o pătură şi poţi să dormi pe canapea.

Capitolul 6

Cînd s-au trezit a doua zi de dimineață, o furtună puternică trimitea rafale de ploaie în geamuri.

Nicky bombănea din cauza mahmurelii şi a nopții stricate. Matt şi Cable se certau.

– Data viitoare cînd te razi pe picioare cu lama mea, spal-o, pentru Dumnezeu. Acum, te întreb pentru a patra oară – pot să duc valizele astea la maşină?

– Nu sînt gata, se răsti Cable, punîndu-şi un al doilea strat de rimel.

– Ascultă, iubito, este opt şi zece. În cinci minute plec, cu sau fără tine!

– Oh, scuteşte-mă, i-a replicat Cable cu vocea şi mai ridicată. Mi-ai ascuns bijuteriile?

– Da, în cutia din vitrină!

– Ei bine, du valizele astea trei, aşa o să ai şi tu ceva de făcut.

Uşa de la intrare a fost trîntită cu putere.

– Nicky! strigă Cable. Nu pot să-mi închid valiza!

Imogen, care de jumătate de oră tot aştepta să se urnească cu toţii din casă, s-a îndreptat spre dormitorul lui Cable să vadă dacă îi poate fi de folos cu ceva. Nicky şi Cable, îmbrăcată în cel mai încîntător costum roz din piele de căprioară, stăteau unul lîngă altul pe valiză.

– Gata, a zis Nicky, aplecîndu-se peste Cable ca să închidă şi cea de a doua clapetă.

Imogen înţepeni pur şi simplu în uşă cînd a văzut-o că-şi pune mîna peste mîna lui. El îşi ridicase privirea spre Cable şi îi zîmbea.

– Ai face mai bine să o încui, i-a spus rar, n-aş vrea să pierzi ceva valoros şi să ajungă în mîinile altcuiva!

– Sînt atît de fericită că vii cu noi, a început ea să toarcă. Totul o să fie mult mai... Ei bine, mult mai palpitant!

Imogen nici nu şi-a dat seama care din ei a sărit mai repede cînd s-a auzit vocea lui Matt în spate.

– Este foarte rapidă, nu-i aşa, Nicky? Te ameţeşte cît ai zice peşte, dacă nu eşti atent.

Vreme de un minut, Cable s-a uitat ţintă la Matt, după care, spre uluirea Imogenei, a izbucnit în rîs.

– Dragă Slobomov, a zis strîmbînd din nas la el, nu-mi ierţi nimic, nu-i aşa?

În costumul ăsta roz, se gîndi Imogen, era atît de frumoasă că i se putea ierta şi o crimă! Matt a zîmbit cu reticenţă, a pus mîna pe lunga eşarfă gri care zăcea pe pat, i-a înfăşurat-o în jurul gîtului şi a început să strîngă, prefăcîndu-se că o sugrumă.

– Haide, Circe, hai să mergem odată!

– Oh, afurisita asta de vreme englezească! bombăni Nicky.

– Cel puţin spală maşina, a spus Matt.

Nu mergeau decît de zece minute cînd Cable răcni:

– Crema mea de noapte! A rămas în frigider.

– Ei bine, sper să-i fie servită lui Basil cu căpşuni, a spus calm Matt.

– Nu fi atît de nesuferit, s-a răstit ea. Trebuie să ne întoarcem.

– Ascultă, iubito, ne-ai făcut să întîrziem deja 20 de minute.

– Dar o să mi se usuce pielea!

– Termină cu prostiile!

Imogen se uita la profilul rigid al lui Cable. Oare Nicky chiar o plăcea sau pur şi simplu era fiatat de atenţiile ei? Ca şi cum i-ar fi răspuns, îi înconjură umerii cu braţul şi o întrebă:

– Totul este în regulă, iubito? Eşti emoţionată?

Cînd se uita aşa la ea, era incapabilă să-i răspundă. A dat pur şi simplu din cap şi s-a lipit de el.

– Cine sînt cei cu care trebuie să ne întîlnim la Dover? îl întrebă Nicky pe Matt.

– Amici de-ai lui Cable. Eu îmi declin orice responsabilitate.

– Foarte nostim, zise Cable aruncîndu-i o privire plină de venin. De fapt, sînt un cuplu teribil de dulce, a ţinut să adauge.

– Ceea ce spune totul despre ei, mormăi Matt.

– Mai taci din gură! Se numesc Edgworth. James şi Yvonne Edgworth. James este un tip foarte deschis, se ocupă de nu ştiu ce acţiuni în City. Ea este un manechin foarte cunoscut. O s-o recunoaşteţi cînd o s-o vedeţi.

Oh, Dumnezeule, suspină Imogen, încă un manechin. Sper că n-o să alerge şi asta după Nicky.

Vremea se înrăutăţea. Traficul era şi el îngrozitor. Erau cît pe ce să piardă vaporul şi au intrat ultimii în cala vastă în care erau parcate toate maşinile.

– De ce eşti atît de încruntat, Matt? l-a întrebat nervoasă Cable.

– Pentru că am urcat ultimii, o să fim ultimii şi la debarcare. Şi cum avem rezervare la un hotel aflat la o sută de mile sud de Paris, este puţin probabil să mai cinăm în seara asta. Se apropie de el un marinar, cu o

bucată de piele de cămilă în mînă. Nu, nu vreau să speli maşina, l-a refuzat Matt şi a pornit pe scări în sus. Cable zîmbi spre Nicky.

– Ne întîlnim cu James şi cu Yvonne la bar, le spuse ea. Nevăzînd mai nimic prin ochelarii închişi de soare, s-a împiedicat de o treaptă. Nicky a prins-o de cot, ţinîndu-şi mîna pe braţul ei mult prea mult ca să fie pe placul Imogenei.

– Dumnezeule, ce prost se îmbracă englezoaicele! observă el în timp ce străbăteau puntea. Imogen şi-a tras puloverul mai jos, peste pantalonii mult prea largi pentru ea.

– Cable, scumpo! s-a auzit o voce ascuţită cînd au intrat în bar.

– Yvonne, îngerul meu!

– Am crezut că aţi ratat vaporul!

– Era cît pe-aci!

– Ce pălărie superbă!

– Pantofii tăi sînt fantastici!

– Uluitor costum!

– Ţi-ai schimbat coafura!

După ce au răcnit una la alta ca nişte papagali, timp de cîteva minute, şi-au adus în sfîrşit aminte de restul grupului. Yvonne nu era nici pe jumătate atît de periculoasă precum Cable, a decis pe loc Imogen cu uşurare. Banalitatea inspirată a trăsăturilor ei – ochi albaştri de porţelan, păr roşu, buclat, şi gropiţe în obraji – trebuie să-i fi adus succesul ca model. Era îmbrăcată într-un costum-pantalon de culoare gri şi o bluză albă impecabilă.

– Tu trebuie să fii Matt, a zis dezvelindu-şi dinţii într-un zîmbet adresat lui Nicky. Cable mi-a vorbit foarte mult despre tine, dar niciodată nu mi-a spus că arăţi atît de bine.

– El este Nicky Beresford, a intervenit cu asprime în glas Cable.

– O, desigur, chicoti Yvonne. Ce prostie din partea mea. Te-am văzut jucînd la Wimbledon.

– El este Matt, a continuat Cable prezentările.

– Oh! exclamă Yvonne, privindu-l pe Matt mai curînd cu un aer de îndoială. Absolut încîntată să te cunosc. El este soţul meu, Jumbo.

James Edgworth avea un ten rozaliu, obraji umflaţi şi părul cîrlionţat ai heruvinilor care dezlănţuie vînturile în colţurile hărţilor vechi. Era scund, gras şi pe cap avea o şapcă de yahting.

– Hai să bem ceva, le zise Nicky.

– Pentru mine, suc de roşii, comandă Yvonne.

– Păcat că nu profiţi cînd băutura este scutită de taxe, i-a spus Nicky, aruncîndu-i una din privirile lui sexy.

– Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, vreau un *Baby-cham*, se hotărî ea. Toţi ceilalţi au luat cîte un whisky dublu.

– Cîte costume de baie ţi-ai adus, Cable? o întrebă Yvonne.

Nicky era momentan ocupat să schimbe banii englezeşti în franci. Lîngă el au apărut două adolescente chicotind.

– Ne daţi un autograf?

Toată lumea era cu privirile aţintite pe ei. Nici nu este de mirare, îşi zise Imogen; de departe erau cel mai zgomotos, cel mai strălucitor grup de pe vapor.

– Marea începe să devină agitată, a constatat James fericit.

După ce a părăsit portul, vaporul a început să salte în sus şi în jos ca un taur înfuriat.

La fiecare cîteva minute, învolburate, apele cenuşii acopereau complet hublourile. Imogen a simţit cum începe să i se agite stomacul.

Constată că toate scaunele din bar erau bine fixate în podea. În dreapta ei, James, Cable şi Nicky discutau despre oameni pe care ea nu-i cunoştea, aşa că îşi în-

dreptă atenţia spre Yvonne, care încerca să-l atragă în conversaţie pe Matt.

– Scrii în ziare, nu? Şi destul de amuzant, după părerea mea. Şi eu am fost bună la engleză în şcoală. Toţi îmi spuneau că ar trebui să mă apuc de scris.

Matt se uită cam strîmb la ea.

– Ar fi fost o tragedie să lipseşti lumea modelelor de prezenţa ta, i-a spus sec. Imogen şi-a ascuns un zîmbet.

– Da, aşa mi-am zis şi eu, continuă imperturbabilă Yvonne. Acum îi scriu cuvîntările lui Jumbo.

– Cuvîntările?

– Nu ştii? James este potenţial candidat din partea conservatorilor. Este teribil de ocupat în momentul de faţă, dar dacă ai să-l rogi frumos sînt sigură că o să-şi facă timp să-ţi acorde un interviu pentru ziarul tău.

– O să am în vedere lucrul ăsta, îi replică Matt.

– Nu te supăra, spuse Yvonne, dar cred că articolele pe care le scrii sînt... Ei bine, sînt cam exagerate.

– În ce fel? o întrebă el, îngustîndu-şi privirea.

– Păi, articolul acela de săptămîna trecută despre Irlanda de Nord. Vreau să spun că nu l-am citit pînă la capăt, dar ştiu că toţi ziariştii transformă lucrurile în ceva senzaţional de dragul circulaţiei ziarului...

– Continuă, zise Matt cu o notă de rău augur în glas, dar ea nu-şi dădea seama.

– Ei bine, eu cred că este mai degrabă neloial să scrii asemenea lucruri.

– Neloial faţă de cine? Oamenii ăia au fost torturaţi. Un tînăr a preferat să se sinucidă mai curînd decît să fie supus chinurilor.

– Asemenea lucruri se mai întîmplă. Dar categoric este mai bine să nu se facă atîta tapaj. Asta nu face decît să aţîţe urile şi să îngreuneze şi mai mult lucrurile pentru sărmanii soldaţi. Ca să fiu foarte cinstită, eu nu pot accepta modul în care voi, irlandezii, aţi venit aici şi ne-aţi luat locurile de muncă, felul în care folosiţi servici-

ile noastre de sănătate şi apoi afirmaţi tot felul de lucruri îngrozitoare despre noi.

– Ori de cîte ori am să văd că se comit atrocităţi am să scriu „lucruri îngrozitoare" despre ele, a izbucnit Matt.

– Stai puţin, nu trebuie să te aprinzi, i-a zis Yvonne cu reproş. Sînt sigură că n-ai luat micul dejun. Căută într-o pungă de polietilenă din care scoase un morcov curăţat şi spălat. Dacă mănînci legume, nu pui pe tine nici un gram. la un morcov.

Imogen nu a aşteptat să audă răspunsul lui Matt.

– Trebuie să ies să iau puţin aer, le-a spus dintr-o suflare, şi a pornit clătinîndu-se spre bar. Afară parcă era mai bine. S-a agăţat zdravăn de balustradă, spuma valurilor împroşcîndu-i faţa. Două minute ma tîrziu, Matt era lîngă ea, verde tot.

– Dumnezeule! Cable parcă i-a ales special, mormăi el.

– Sînt sigură că este bună ca model. Uitîndu-se la el, constată că acum era verde-albastru. Ţi-e rău? l-a întrebat ea.

– Mă descurc. Mă întorc într-o secundă. Şi practic s-a aruncat peste marginea balustradei.

– Oh, sărmanul de tine, îl compătimi cînd s-a întors.

– S-a dus naibii cina de aseară şi ceaiul, a zis zîmbind slab. Cel puţin le-am distrus nenorocitul ăsta de vapor. A fost uluită de stoicismul lui, mai ales cînd a adăugat, două secunde mai tîrziu: Nu trebuie să te laşi intimidată de Cable. Imogen a roşit.

– Nu sînt intimidată! Adică vreau să spun că o plac foarte mult.

– Flirtează cu Nicky doar ca să-mi facă mie în ciudă. Face asta cu orice bărbat atrăgător cu care vine în contact.

– Dar de ce?

– Încearcă să mă convingă să mă căsătoresc cu ea.

– Şi tu nu vrei? Matt ridică din umeri.

– Sînt catolic şi într-o oarecare măsură am rămas de modă veche. Dacă mă căsătoresc, o fac pentru totdeauna. Pot să am cîte amante vreau, dar nu pot să am mai multe neveste.

– Probabil o să se liniştească dacă vă căsătoriţi.

– Poate. Oh, Dumnezeule, murmură, făcîndu-se din nou verde la faţă. Urmează micul dejun de ieri.

Nu a ştiut niciodată că se poate suferi atît de mult de rău de mare. De fiecare dată cînd se întorcea, era mai alb la faţă şi tremura şi mai tare. La un moment dat a apărut Cable, care, cu un aer de proprietar, şi-a pus mîna peste a lui şi l-a anunţat:

– Ne ducem să luăm prînzul, scumpule. Ne vedem mai tîrziu. Nu-i aşa că Yvonne este drăguţă?

– Adorabilă! Tocmai mă întrebam ce procedeu să folosesc ca s-o ucid.

În cele din urmă, într-un nor de pescăruşi, apăru Boulogne, cu macaralele sale care împungeau cerul. Li s-a alăturat şi restul grupului, strîngînd la piept cartuşele de ţigări cumpărate fără taxe.

– Hei, arăţi cam tras la faţă, iubitule. Îţi place noul meu parfum? Şi Cable îi vîrî încheietura mîinii sub nas.

Cînd vaporul a intrat în port, cerul era acoperit şi continua să plouă. Cîţiva francezi în salopete şi cu berete albastre pe cap aşteptau pe chei. Dumnzeule, îşi zise Imogen, arată foarte mult a englezi, iar vremea este exact ca în Yorkshire!

– Să conduc eu? a întrebat Nicky cînd să se urce în maşină.

– Nu. Conduc eu, aşa n-am să mă mai gîndesc la ce se întîmplă cu stomacul meu.

Matt s-a urcat la volan.

– Imogen este cam pămîntie. Ar fi mai bine să stea în faţă, a zis Cable şi s-a suit în spate, lîngă Nicky.

Curînd, Mercedesul înghiţea şoseaua. Asta este deci Franţa, îşi zise Imogen.

Străzi largi, mărginite de plopi, lanuri de grîu cît vedeai cu ochii, oraşe incredibil de urîte. Străzile erau pustii. Poate că în spatele acelor obloane închise fac toţi dragoste – fantastica lor dragoste, despre care se vorbeşte atît!

– Cît vezi cu ochii, în zona asta s-au dat luptele primului război mondial, începu să-i explice Matt. Majoritatea caselor vechi au fost rase de pe suprafaţa pămîntului. De aceea satele sînt aşa de noi şi de urîte. Ai citit *„Goodby to all that"?* Imogen clătină din cap că nu. Minunată carte. Am un exemplar în geantă. Am să ţi-l împrumut.

– Eu n-am putut să trec dincolo de prima pagină, a spus Cable.

– Prea multe cuvinte lungi pentru tine şi nu are nici măcar poze, nu s-a putut abţine Matt.

– Oh, nu face pe deşteptul, izbucni Cable.

– Pe cîmpurile astea mai sînt o mulţime de bombe neexplodate, a continuat el, fără să o ia în seamă.

Mai sînt multe şi în maşină, se gîndi Imogen. Nicky şi Cable discutau acum între ei, nume sonore căzînd precum frunzele toamna. În cele din urmă s-a făcut linişte. Uitîndu-se în spate, Imogen a văzut-o pe Cable aţipită cu capul pe umărul lui Nicky. S-a uitat repede în altă parte, prefăcîndu-se din răsputeri că nu-i pasă. Dacă Matt a văzut ceva prin oglindă, cu siguranţă nu i-a acordat nici o importanţă.

Cînd au ajuns la hotel, ploaia stătuse, cîteva stele încercînd să răzbată prin vălul gros al norilor. Hotelul se afla pe malul unui rîu. Era înconjurat cu fiori de geraniu şi acoperit de plante căţărătoare, care coborau pe mal. Frumoasa domnişoară din spatele biroului de la recepţie a părut încîntată să-l revadă pe Matt, dar s-a înnegrit toată cînd au intrat Yvonne şi James. S-a vorbit şi s-a gesticulat mult, dar pînă la urmă Matt s-a întors la ei sumbru la faţă.

– Îmi pare rău, dragii mei, dar idioata mea de secretară nu a rezervat decît două, nu trei camere duble.

– Nu-i nimic, a spus Cable. Toţi sîntem obosiţi. Eu, Yvonne şi Imogen ne putem culca într-un pat dublu, iar voi trei în celălalt.

Matt răsuflă uşurat.

– Asta dacă nu are nimeni nimic împotrivă.

Imogen nu avea. Încă o zi de răgaz – nu era pregătită pentru un maraton sexual cu Nicky în noaptea asta.

– Ba este chiar vesel, a spus James Edgworth. Exact ca la cămin, pe vremuri.

Faţa Yvonnei lucra totuşi precum laptele care urma să dea în foc.

– Dar este absurd! Eu şi Jumbo sîntem căsătoriţi.

– Ştim cu toţii asta, scumpo, i-a spus Matt.

– Nu-mi spune mie „scumpo"! protestă bătînd din picior. Am avut o zi epuizantă. Nu văd de ce să sufăr eu, pentru că tu ai încurcat lucrurile. Avea ochii în lacrimi. James o bătu delicat pe umăr ca să o liniştească.

– Nu plînge, dragă. Matt, te-ar deranja foarte mult dacă ne-aţi da nouă o cameră dublă?

Matt se uită la Nicky. El nu avea nimic împotrivă.

– Ai cîştigat, James. Facem totul ca să vă simţiţi bine! Eu şi Nicky putem dormi în maşină. Masa de seară se serveşte într-un sfert de oră.

– Eu n-am să mă schimb, dacă tot trebuie să folosesc costumul ăsta pe post de pijama, a zis Nicky.

Odată ajunse în dormitor, Cable începu să dea drumul la răutăţi.

– Nu cred că Matt şi Yvonne or să se înţeleagă, sporovăia fericită. Ştii că şi-a umplut o valiză întreagă cu cutii de *All-Bran* ca să-l ţină pe James în formă?

Capitolul 7

Imogen se simțea epuizată. Își dorea să se scufunde într-o baie fierbinte, în care să petreacă ceasuri întregi, apoi să stea la nesfîrșit în fața oglinzii și să se machieze, după care să pună pe ea ceva senzațional. Dar nu avea nimic senzațional de îmbrăcat și se simțea mult prea grasă și stînjenită ca să se dezbrace și să se schimbe în fața lui Cable.

Cu atîtea valize și truse de machiaj cîte adusese Cable cu ea, oricum nu era loc pentru amîndouă. În afară de asta, dacă o să coboare mai devreme s-ar putea să prindă cîteva clipe singură cu Nicky, așa că se mulțumi cu un duș rapid.

– Dacă Matt începe să se văicărească, spune-i că n-am să întîrzii mult, i-a spus Cable care acum umbla prin dormitor complet goală.

Își feri privirea și coborî. Să țină oare modestia de faptul că este grasă? se întrebă ea. Dacă ar fi arătat la fel de minunat, poate că ar fi umblat și ea așa. Pe palier

a dat peste Yvonne. Cu o pelerină de plastic în jurul umerilor pentru a-şi proteja rochia în procesul de înfrumuseţare, agita un uscător de păr prin faţa unei cameriste care părea nervoasă.

– Vorbeşti engleza, nu?

– Da, madame.

– Atunci de ce nu vorbeşti în loc să stai acolo şi să tot trăncăneşti într-o limbă străină? Vreau să mi se schimbe imediat ştecherul de la uscătorul ăsta! Ai înţeles?

Imogen se strecură pe lîngă ele. În hol nu era nimeni. De la bucătărie veneau arome îmbietoare de usturoi, vin şi mirodenii. Citi meniul afişat într-o casetă cu geam şi începu să saliveze. Intră în sufragerie şi se aşeză la o masă, cu *„Tristram Shandy"* în mînă. O familie de englezi din apropiere vorbeau în şoaptă, de parcă ar fi fost la funeralii.

Pe masă era o vază cu gladiole roz – somon şi mov, culori care nu mergeau deloc împreună, cu atît mai puţin cu faţa de masă în pătrăţele. Ciudat că francezii, despre care se spune că au atît de mult bun-gust, au atît de puţin simţul culorilor.

Încercă să citească. Era într-adevăr îngrozitor felul în care toată puterea ei de concentrare s-a spulberat în vînt cînd l-a cunoscut pe Nicky. Privi pe fereastră afară, unde lumina unui felinar cădea din plin pe un afiş care anunţa sosirea unui circ.

Şi noi formăm tot un fel de circ ambulant, se gîndi ea. James era unul dintre căţeluşi aceia drăgălaşi care sar prin cerc, iar Yvonne – artista care evoluează la trapez, dură, dar rafinată; Nicky şi Cable sînt ca nişte animale sălbatice frumoase, pantere sau tigri, care tot scapă din cuştile lor şi creează necazuri comunităţii locale; iar ea este un poney mic şi grăsun, care încearcă cu disperare să ţină pasul cu ceilalţi. Tocmai căuta să vadă cu ce l-ar putea compara pe Matt, cînd tresări auzindu-i vocea.

– Aşa n-ai să capeţi niciodată ceva de băut, scumpo. Noi sîntem la bar. Ce citeşti? Se uită la carte. Oh, asta? N-am reuşit niciodată să o citesc pînă la capăt.

Nicky era la bar.

– Bună, iubito, ce vrei să bei? Eu şi Matt bem *Pernod*.

– Perfect şi pentru mine, a zis ea neavînd nici cea mai mică idee ce-o fi – poate vreun suc de pere alcoolizat. Matt a comandat încă un rînd şi i-a aruncat pe genunchi o pungă cu cartofi prăjiţi.

– Probabil că eşti moartă de foame.

– Pari şi foarte obosită, i-a spus Nicky. Este bine că ai să dormi la noapte, dar mîine nimic n-o să mă mai reţină, a adăugat coborînd vocea.

Imogen s-a îmbujorat toată, a luat din băutura din pahar şi cît pe ce să o scuipe. Era înfiorător de dezgustătoare. Şi avea atîta nevoie să bea ceva! Mai sorbi o dată cu prudenţă şi simţi că o să vomite. Matt a luat în mînă *Le Figaro,* care zăcea pe bar.

– Iisuse! exclamă el. Braganzi este la Marsilia, la numai cîteva mile de aici.

– Cu Ducesa? l-a întrebat Nicky.

– Aşa scrie aici.

– N-am să înţeleg niciodată lucrul ăsta, interveni din nou Nicky, aruncînd o privire pe ziar. O femeie frumoasă şi nobilă să renunţe la tot şi să fugă cu un nenorocit de macaronar ca Braganzi.

– Vorbeşte mai încet, i-a zis Matt uitîndu-se în jur cu o panică simulată, mafia este pretutindeni. Oricum, probabil că este mai întreprinzător în pat. Se spune că bătrînul Duce era cam homo, schimba valeţii unul după altul.

– Ducesa nu are un copil cu Braganzi? întrebă Imogen.

– Ba da, i-a răspuns Matt. Trebuie să aibă cam un an şi jumătate. Sînt împreună de aproape trei ani. Poate că

îi place să trăiască cu un boss atît de mare. Femeile sînt întotdeauna atrase de putere, iar Braganzi controlează întreg Midi-ul.

Nicky îşi studia imaginea reflectată în oglindă afumată din spatele barului.

– Se spune totuşi că este o pocitanie pipernicită şi unsuroasă.

– Cînd o să audă că eşti în zonă, Nicky, iubitule, o să-l părăsească imediat pe Braganzi, spuse Matt zîmbind.

– N-am avut niciodată o Ducesă, se amuză Nicky. Parcă o văd cum coboară nişte scări magnifice de marmură, într-o rochie roşie bordată cu hermină şi fără nimic pe dedesubt, şi mă întreabă: „Ce preferi, domnule Beresford – Aripa de est sau Aripa de vest?"

– Oricum, nici n-o să vă apucaţi bine de treabă că uşile sînt date de perete şi apare un ghid cu o turmă de doamne ţanţoşe de la Uniunea Mamelor, vehite să viziteze castelul, interveni Matt, dîndu-şi seama că Imogen suferă.

– Nu m-ar deranja deloc, i-a replicat Nicky. Pe mine mulţimea mă excită.

Imogen, căreia aproape că i s-a făcut rău numai gîndindu-se la Nicky şi Ducesă, a sorbit din nou din pahar, ceea ce i-a accentuat senzaţia de vomă.

– Bună, băieţi, ce beţi acolo? s-a auzit o voce plină de voioşie. Era James, într-o haină de un verde-pal, cu părul lui buclat bine pieptănat şi lipit de cap.

– Este rîndul meu să dau ceva, le-a spus Nicky.

– Atunci eu vreau un whisky mare *White Horse*, un *grand cheval blanc*, spuse James şi chicoti privind pe furiş în jur. Ar fi bine să te grăbeşti, pentru că Yvonne nu este de acord să beau alcool.

– Comandă două, i-a zis Matt şi luînd *Pernod*-ul Imogenei îl vărsă în paharul lui. Nu ţi-a prea plăcut, nu-i aşa, scumpo?

– O, mulţumesc, se bîlbîi Imogen, impresionată de faptul că a observat.

– Ştiţi povestea calului alb care intră într-o cîrciumă, se aşează la bar şi comandă un whisky mare? îi întrebă James.

– Nu, a răspuns Nicky, căruia nu-i plăcea deloc să spună alţii bancuri.

– Barmanul i-a pus paharul în faţă şi l-a întrebat: *„Ştii că există un whisky care-ţi poartă numele?", „Zău? s-a mirat calul. N-am ştiut că există un whisky care se numeşte Eric".*

James a izbucnit într-un asemenea hohot de rîs, încît în cele din urmă s-au molipsit cu toţii.

A apărut chelnerul, care era gata cu masa.

– Cable şi soţia ta au nevoie de un milion de ani ca să fie gata? îl întrebă Matt. Cei de la bucătărie au început să se cam agite.

– O să apară curînd, îl linişti James.

Stomacul Imogenei începu să scoată tot felul de sunete ciudate.

– Auzi, auzi, sări Matt. O să mi se facă rău dacă nu mîncăm odată.

– Voi, băieţi, n-aţi mîncat la prînz, nu? observă James cu compasiune.

– Iisuse! a exclamat Nicky văzînd nota de plată pentru băuturi. Au crescut zdravăn preţurile de cînd am fost aici ultima dată, în mai.

– Exact. De aceea nu stăm la un hotel de patru stele, i-a replicat Matt.

Whisky-ul a început să-şi facă efectul asupra Imogenei. Se simţea bine singură cu cei trei bărbaţi. Conversaţia s-a deplasat acum la problema Irlandei de Nord. Continuă să mănînce cartofi prăjiţi şi lăsă lumea să plutească în jurul ei.

Nicky o ţinea de mînă şi din cînd în cînd o mîngîia pe păr. Yvonne a apărut tocmai în momentul în care James

comanda încă un rînd de whisky.

– Nu am întîrziat, nu-i aşa?

– Ba da, i-a răspuns supărat Matt. Ce bei?

– Suc de roşii, te rog. Nu, mulţumesc, Imogen, nu-mi trebuie cartofi prăjiţi. Îngraşă foarte mult şi nu vreau să depăşesc caloriile pe care mi le pot permite. Şi aruncă o privire dezaprobatoare spre coapsele Imogenei, care roşi toată; căzu apoi în admiraţia Yvonnei – perfectă din cap pînă în picioare.

Întrucît lucrurile au ieşit aşa cum a vrut în ce priveşte camera, Yvonne era totodată dispusă să fie conciliantă. Nu i-a scăpat ce se întîmpla între Cable şi Nicky.

Cable nu trebuia nicidecum să fie singura care să aibă un admirator în această vacanţă. Se decise deci să-l ademenească pe Matt.

– Te simţi mai bine? îl întrebă. Ştii, întotdeauna am fost de părere că răul de mare este de natură psihosomatică.

– De acord cu tine, i-a răspuns Matt. La fel şi sărăcia cu duhul. Yvonne nu a sesizat ironia.

– Ştii, te invidiez că vii din Irlanda, a continuat ea. Am făcut odată o reclamă acolo. Totul este atît de verde şi de natural. Unde locuieşti, Matt?

– În Moone.

– Este frumos?

– Ei bine, este un ţinut foarte bun pentru vînătoare.

– După părerea mea, vînătoarea înseamnă cruzime, dar presupun că oamenii din mediul rural trebuie să-şi ocupe şi ei timpul într-un fel.

– Într-adevăr, replică Matt. Irlandezii n-au descoperit încă posibilităţile infinite ale actului sexual.

– Bărbaţii din Moone termină întotdeauna prea repede, i-a sărit Nicky în ajutor.

Matt a izbucnit în rîs. Yvonne a schimbat grăbită subiectul.

– Nu sînt întotdeauna de acord cu ceea ce spui, dar

îți admir abilitatea cu care-ți scrii articolele amuzante. De unde îți iei ideile?

– Din realitate, i-a răspuns scurt Matt. Mă gîndesc ca săptămâna viitoare să scriu un articol despre pramatii.

– Oh, te pot ajuta, se oferi entuziastă Yvonne. În lumea modei întîlneşti atît de multe! Este preţul pe care eşti nevoit să-l plăteşti cînd te afli în top, adăugă terminîndu-şi sucul de roşii.

A apărut din nou chelnerul-şef.

– Unde este Cable? întrebă Yvonne dezaprobator. Este lipsă de consideraţie să faci personalul de la bucătărie să aştepte. Trebuie să recunosc că sînt nerăbdătoare să mă aşez la masă. Bucătăria franceză nu are egal.

În clipa aceea a apărut Cable, fără să arate că ar avea cîtuşi de puţin mustrări de conştiinţă. Era îmbrăcată în blugi kaki şi un tricou oliv, foarte strîmt, pe pieptul căruia era tipărit cu litere mari: *Sînt încă virgină*. Culoarea îi punea în valoare tenul şi pielea, şi făcea ca ochii să pară şi mai verzi decît erau. Barmanul aproape că scăpă paharul din mînă, iar chelnerul-şef s-a oprit în mijlocul unui cuvînt de protest. Nicky şi-a retras uşor mîna de pe a Imogenei şi parcă şi fizic era departe de ea, cu ochii ţintă pe inscripţia de pe pieptul lui Cable.

– Matt tocmai ne spunea că irlandezii n-au descoperit încă sexul. Poftim, avem aici dovada vie, a zis în cele din urmă.

– Mai bine i l-aş da Imogenei. Este singura îndreptăţită să-l poarte, sări Cable.

Toate privirile s-au îndreptat spre Imogen, care s-a făcut roşie ca focul.Şi-a coborît ochii să-şi examineze mîinile, rămasă fără grai. Nicky probabil că i-a spus cum a putut să facă aşa ceva?

– Îmi pare rău, se scuză Cable. A fost o lovitură sub centură.

– Mintea ta nu merge niciodată mai departe, a zis

aspru Matt. Haideți să mîncăm.

– Aș bea și eu ceva. Cable îi zîmbi ademenitor chelnerului-șef. Sigur mai avem timp?

Chelnerul-șef se topi pe loc și-i spuse că are tot timpul din lume și de ce n-ar mai lua cu toții încă un rînd din partea casei?

– Am crezut că nu te schimbi în seara asta, Cable, zise Yvonne. Nu, mulțumesc, garçon, nu mai beau, iar tu, Jumbo, ai băut destul, i se adresă soțului ei, care încă se uita cu gura căscată la Cable. Știi că nu-mi place alcoolul.

– Nu fi stupidă, interveni Matt, luînd paharul cu whisky și dîndu-i-l lui James. Niciodată să nu cauți la dinți Calul Alb de dar.

În sfîrșit, s-au dus la masă. Majoritatea celorlalți oaspeți era deja la cafea. După un scurt calcul, Imogen se postă lîngă scaunul unde credea că o să se așeze Nicky. Dar în ultimul moment Cable s-a așezat dincolo de Matt, iar Nicky a trecut lîngă ea, alături de Yvonne. James și Imogen au rămas pe lături. S-a așezat lîngă Matt, considerînd un noroc totuși că a reușit să ocupe locul respectiv. Matt s-a aplecat imediat spre ea, sfătuind-o ce să aleagă din meniu.

– Ia asta și asta, dacă ești moartă de foame. Localul ăsta își merită fiecare sclipire a celor trei stele pe care le poartă.

– Eu am să iau o friptură zdravănă, a spus Nicky. Trebuie să încerc să mă mențin în formă.

– O, perfect, au crudități. Se poate să-mi dați o salată de crudități neasezonată, i-a cerut Yvonne chelnerului.

Crudități goale! își zise Imogen. Mai lipsește ca Yvonne să-și scoată hainele și să danseze goală pe fața de masă albă ca zăpada! Whisky-ul trebuie să fie de vină, se simțea deja amețită și reacționa cu întîrziere.

Toată lumea, cu excepția lui Cable și a Yvonnei, s-a aruncat pe pîine.

– Ce este *cervelles?* întrebă James desfăcînd un pachețel cu unt.

– Creier, i-a răspuns Matt.

– Uh, se scuturâ Yvonne, nu suport creierul.

– Un lucru absolut evident, şopti Matt spre Imogen. După care, uitîndu-se în jur, întrebă: Bem toți vin roşu?

– Eu vreau alb, a sărit Yvonne. Are mult mai puține calorii, nu-i aşa, Cable?

– Poftim? Cable nu era atentă, se ocupa de Nicky. O, da, sînt sigură!

Yvonne a decis că este timpul să-i întrerupă.

– Tocmai îi spuneam lui Matt cît de mult îmi place Irlanda, Cable. Este atît de minunat de primitivă!

– În cazul ăsta ți-ar plăcea grajdul nostru, i-a replicat Matt luînd încă o bucată de pîine. În parloar sînt puii, bunica conviețuieşte cu măgarul în cel mai bun dormitor, iar mama se întreține cu nişte prieteni, domni manierați, în timp ce porcul stă la masă.

– Acum îți baţi joc de mine, protestă Yvonne. Pun pariu că familia ta este încîntătoare. Nu-i aşa, Cable?

– Nu mi s-a permis să o cunosc, sări țîfnoasă Cable. Brusc, temperatura păru să scadă sub zero grade.

– Mi-a fost teamă să nu mă părăsească după aceea, zise Matt degajat.

A urmat o tăcere stînjenitoare, întreruptă, din fericire, de sosirea vinului. James, care nu-şi dădea seama ce se întîmplă, a început să spună o glumă bună, muşcînd cu poftă dintr-o ridiche pe care o tot agita în mînă.

– Jumbo, nu mai ronțăi! a sărit Yvonne, iritată. Ştii că mă calcă pe nervi. Iar serviciul este îngrozitor de lent aici!

Imogen a scos o exclamație pofticioasă cînd i-au pus în față primul fel comandat – pui *rissole,* umplut cu ficat de gîscă, înconjurat cu sos de portocale în care pluteau nişte mici bucățele negre. Vizavi de ea, James îşi lingea buzele atacînd un somon afumat cu sos verde. Matt co-

mandase melci. Yvonne muşca dintr-un morcov, mestecînd de cîte 20 de ori fiecare îmbucătură. Nicky şi Cable au sărit peste primul fel şi acum fumau.

Vinul, chiar şi pentru vălul palatin lipsit de orice educaţie al Imogenei, era minunat – gros, cu o bogată aromă de struguri.

– Aproape că poţi să simţi picioarele ţăranului care i-a zdrobit, a spus, ca un bun cunoscător, Matt.

– Ce sînt bucăţelele astea negre? îl întrebă Imogen, care era la a patra felie de pîine ca să dea gata sosul.

– Trufe. Un adevărat ghinion pentru porci, zău aşa. Scurmă pămîntul zile întregi şi în clipa în care dau peste această minunată delicatesă, le este luată de sub nas.

Aşa cum îmi este luat mie Nicky, îşi zise Imogen cu regret. Cable şi Yvonne au început să bîrfească.

– I-au luat personajul în bikini, pentru că era prea grasă, zicea Yvonne.

– Rujul ăla deschis îi făcea gura cît o roată de cauciuc!

– Este numai vina ei. În fiecare seară o găseşti la *Wedgies* sau *Tramps* şi, în definitiv, clientul te cumpără pentru faţă, nu pentru abilitatea cu care dai paharele pe gît pînă la patru dimineaţa în cele mai mondene localuri.

– Despre cine vorbesc? l-a întrebat în şoaptă Imogen.

– Fără îndoială despre cineva care are mare succes, i-a răspuns Matt.

– Am primit reclama pentru *Weetabix*, spunea Yvonne cu un aer de superioritate. Parcă umblai tu după ea, nu, Cable? Producătorul mi-a spus că degajai prea mult sex pentru rolul respectiv.

– Ăsta-i evident, motivul pentru care a încercat să se culce cu mine, i-a replicat ea răstit, aprinzîndu-şi ţigară de la ţigară.

Nicky se uită spre Imogen, îşi plimbă apoi privirea de la Cable la Yvonne, după care a ridicat semnificativ ochii

spre cer. Imogen chicoti cu uşurare.

– Nu mai mînca pîine, Jumbo, îl admonestă Yvonne, continuînd să mestece de cîte 20 de ori fiecare îmbucătură. Ai mîncat deja prea multă.

Toată lumea terminase, cu excepţia ei. Chelnerii aşteptau nerăbdători să strîngă farfuriile, ca să aducă felul următor.

– Să ştiţi că eu trebuie să plec, i-a anunţat Matt. Nu putem să stăm aici toată noaptea.

Imogen a constatat că felul doi, friptură de vită *bourgignon,* bine aromată şi asezonată cu tot felul de ierburi, era aproape mai bun decît primul.

– Niciodată în viaţa mea n-am mîncat ceva atît de minunat, i-a spus lui Matt.

– Perfect, a aprobat-o el, umplîndu-i paharul şi uitîndu-se vizavi, la Cable, care scotea nişte oase imaginare dintr-un păstrăv. E o schimbare plăcută să ai în preajmă pe cineva care se bucură de ceea ce mănîncă.

– *Quenelles*-le astea sînt o adevărată dezamăgire, bombăni Yvonne.

– Întotdeauna am crezut că o *quenelle* este ceva unde doarme cîinele, a zis James, izbucnind în hohote de rîs.

– Tu nu mai ai voie să bei vin, l-a admonestat aspru Yvonne.

– De cîtă vreme sînteţi căsătoriţi? îi întrebă Matt.

– Exact de 48 de săptămîni, spuse Yvonne. Socotim încă mariajul nostru în săptămîni, nu în luni.

– La mai multe săptămîni, le ură Matt sec. Ce mişcător!

Cable i-a aruncat o privire dojenitoare. James se porni să-i spună Imogenei o lungă şi complicată glumă, cu un papagal, la care îi era imposibil să se concentreze pentru că în acelaşi timp Yvonne îl iscodea pe Nicky.

– Cum v-aţi cunoascut, tu şi Imogen?

– În Yorkshire.

– Oh, ador Yorkshire, este atît de neatins!

– La fel ca Imogen, a spus Nicky.

– Şi i-au legat papagalului o batistă la ochi, o ţinea James pe-a lui.

– Ai stat mult acolo? îl întrebă Yvonne.

– Nu, i-a răspuns Nicky.

– Şi o alta în jurul ciocului, nu se lăsa deloc James.

– Arată îngrozitor de tînără. Mă surprinde că tatăl ei a lăsat-o să plece cu tine.

– Şi pe mine.

– Cu ce se ocupă?

– Stă şi visează într-o bibliotecă.

– Apoi s-au urcat amîndoi în pat, spunea James.

– Este o slujbă frumoasă. Ea şi Matt vor putea să vorbească o mulţime despre cărţi, comentă Yvonne.

– Au vorbit deja, interveni şi Cable. Şi-a prins mîinile la ceafă şi s-a rezemat cu spatele de perete, punîndu-şi într-un mod spectaculos în valoare sînii. Ceea ce nu a scăpat unui francez chipeş, care-şi bea coniacul cu o soţie ştearsă, la masa învecinată. Între el şi Cable avu loc un lung schimb de priviri. Francezul a fost cel care a lăsat primul ochii în jos, apoi – după o aruncătură furişă spre soţia lui, ocupată încă să amestece în cafea, ca să se dizolve zahărul – s-a uitat din nou la Cable. Ea i-a surîs afectat şi şi-a îndreptat privirea în altă parte. Pînă şi bucătarul a ieşit din bucătărie să se uite la ea şi stătea cu gura căscată în cadrul uşii, cu un homar în mînă.

Imogen a fost readusă brusc la realitate de hohotele de rîs ale lui James, care spunea:

– Şi atunci papagalul a zis: *Kama Sutra este un mincinos. Ai priceput? Kama Sutra este un mincinos!*

Dîndu-şi seama că James a ajuns la poantă, Imogen rîse forţat. Matt îi umplu din nou paharul lui James, dar Yvonne îi aruncă o privire mustrătoare.

– Te rog, nu. Nu vreau să mai bea. Ştii că în Franţa n-ai să faci jogging în fiecare zi, Jumbo.

– Mai mănîncă puţin, o îndemnă Matt pe Imogen, punîndu-i nişte cartofi în farfurie.

– Oh, n-ar trebui, protestă ea.

– Ba da. O să împărţim amîndoi ce a mai rămas pe platou.

Yvonne s-a întors zîmbind spre Imogen.

– Am auzit că lucrezi într-o bibliotecă.

– Da, i-a răspuns ea cu gura plină.

– Îmi plăcea mult să citesc, dar acum nu mai am timp. Sînt nevoită să citesc o mulţime de documente de la Biroul central pentru James. Am însă o mătuşă care citeşte totuşi cîte patru romane pe zi. Îi spunem rozător de carte!

S-a lansat apoi într-o lungă şi plicticoasă descriere a obiceiurilor şi gusturilor literare ale mătuşii respective. Epuizînd, în sfîrşit, subiectul, a tras următoarea concluzie pertinentă:

– Eşti o norocoasă că nu ai o slujbă care să te oblige să-ţi supraveghezi silueta!

Imogen roşi şi lăsă jos cartoful pe care tocmai îl ducea la gură.

– Eu aş fi foarte fericit să-i supraveghez tot timpul silueta, rosti Matt cu un ton egal.

– Şi eu, a sărit şi James.

Chelnerul-şef s-a apropiat şi a pus mîinile pe umerii lui Matt.

– Totul este în regulă, monsieur O'Connor?

– *Formidable,* l-a complimentat Matt, trecînd pe o franceză fluentă.

– Păstrăvul meu a fost pur şi simplu delicios, a intervenit şi Cable, care lăsase cea mai mare parte a păstrăvului în farfurie.

Restaurantul era acum gol, cu excepţia mesei lor. Matt comandă cafea.

– Pentru mine nu, a sărit Yvonne. Mă ţine trează şi mîine avem un drum lung de făcut.

– Eu aş vrea un coniac enorm, se lansă James sfidător.

– Bravo! îl aprobă Nicky.

– Nu trebuie să ne cheltuim toţi banii imediat, Jumbo. Noapte bună tuturor, le-a urat Yvonne şi, ridicîndu-se în picioare, îl tîrî pe Jumbo, în pofida voinţei lui, la culcare.

– Doamne, este îngrozitoare! a exclamat Nicky.

– Dacă pleci în vacanţă în grup, le explică Matt, este absolut esenţial să existe un ţap ispăşitor, astfel ca toţi să-şi poată vărsa năduful pe o singură persoană. Aşa că doamna Edgworth se potriveşte perfect acestui rol.

După cină, s-au plimbat prin sat. Acum cerul era plin de stele, iar în preajma rîului aerul era îmbălsămat de aroma dulceagă a fînului.

Imogen şi Nicky au rămas în urma celorlalţi.

– Frumoasă lună! oftă Imogen.

– Am văzut-o mai devreme, îi replică Nicky.

I-a înconjurat protector umerii cu braţul. Imogen îi simţea căldura corpului prin pulover. Nicky s-a oprit brusc. Poate că, în sfîrşit, o s-o trîntească undeva, pe marginea drumului, în patul de iarbă şi flori! Simţi că o părăsesc toate puterile, neavînd oricum de gînd să opună vreo rezistenţă. Dar el nu s-a oprit decît pentru a citi un afiş care dădea informaţii despre un apropiat meci de tenis.

– Au vrut să joc şi eu. Dar n-au oferit suficient, iar Federaţia de tenis este foarte dură cînd cineva joacă prea multe meciuri demonstrative.

Imogen s-a simţit copleşită de umilinţă. Ce drept avea ea să fie aici cu un asemenea star? În faţa lor, părul blond al lui Matt strălucea în lumina unui felinar.

– Cum te împaci cu Matt? o întrebă Nicky.

– Oh, foarte bine. Este foarte drăguţ.

– Este, nu-i aşa? Ea este o fată nostimă.

– În ce fel? îl întrebă circumspectă.

– Niciodată nu ştii ce o să facă în clipa următoare.

Spre deosebire de tine, îngerul meu, care eşti complet previzibilă.

– Te iubesc, murmură Imogen.

– Ei bine, asta-i frumos, numai că de fiecare dată se pare că sîntem împiedicaţi de ceva. Dar nu-i nimic, avem înaintea noastră două săptămîni întregi.

Şi o sărută pe creştetul capului. Noaptea era într-adevăr foarte călduroasă. Imogen încercă să-şi alunge gîndul că în iunie, cînd era nebun după ea, ar fi tras-o cu siguranţă în vreun colţ discret pe cîmpul ăsta străin şi ar fi făcut pătimaş dragoste, fără să-i pese cîtuşi de puţin de ceilalţi.

Mă cam neglijează în ultima vreme, se gîndi tristă, înfuriindu-se apoi pe ea însăşi. În Yorkshire nu mai înceta cu panica şi teama că nu-i dă pace, iar acum era supărată pentru că nu încearca nimic. Tatăl ei ar fi oricum încîntat de o asemenea circumspecţie. Poate că Nicky face asta special, să nu o sperie. În faţa lor, Cable îşi unduia languros coapsele, alături de Matt. Imogen îşi dori să nu fi mîncat atît de mult. Îşi dori să fi fost la fel de înaltă şi de subţire precum umbra ei.

Cînd au ajuns lîngă hotel, Matt, fără nici un fel de jenă, a luat-o pe Cable în braţe şi a sărutat-o îndelung. Nicky i-a urmat exemplul cu Imogen, dar cînd a deschis ochii în toiul sărutului a constatat că el se uita peste umărul ei la Cable şi Matt.

– Somn uşor, vise plăcute, iubito, i-a spus Matt la despărţire lui Cable. Şi aş vrea să fim plecaţi pînă la ora zece, ne aşteaptă un drum lung.

Ajunsă în camera lor, Imogen se dezbrăcă rapid şi se băgă în pat. Era trecut demult de miezul nopţii, dar nu-i fusese dat să cunoască pe nimeni pînă acum care să aibă nevoie de atîta vreme pînă să se bage în pat, cum s-a întîmplat cu Cable. Şi-a şters de cîteva ori machiajul, şi-a masat faţa cu cremă hrănitoare, şi-a periat părul, a făcut exerciţii lungi şi complicate, şi a vorbit tot timpul.

– Grozav că nu este Matt aici să mă zorească, a zis frecîndu-şi genele cu vaselină. Şi, pentru că nu era nici un bărbat de faţă, i-a acordat Imogenei favoarea de a-i vedea încîntătorul zîmbet răutăcios, spunînd: De fapt e o adevărată uşurare să ai o noapte în care să nu faci sex.

Imogen, băgată sub cearşafuri, murea de somn şi se străduia să nu se holbeze prea mult la Cable.

– Dumnezeule, ce tare este patul! a zis ea cînd, în sfîrşit, s-a urcat lîngă Imogen. Sper să nu găseşti călătoria asta prea tulburătoare.

– Nu, este minunată, i-a răspuns cu timiditate, impresionată de grija manifestată de Cable, care a readus însă imediat conversaţia la persoana ei.

– Îmi amintesc de prima dată cînd am venit în Franţa, printr-un schimb, pe cînd aveam 15 ani. Eram absolut îngrozită. Am călătorit cu trenul de noapte, la clasa a treia, poţi să-ţi imaginezi? Şi mai era şi bărbatul ăla respingător, care avea unghiile de la degetele mici mai lungi decît celelalte, iar după ce s-a urcat în cuşetă şi-a pus pe cap un fileu albastru. Cînd am stins lumina, a încercat să se joace cu mine, fără să-i pese că în cuşetele de jos erau două călugăriţe. L-am muşcat atît de tare, că era cît pe-aci să tragă semnalul de alarmă! Ce zici de asta? Şi a rîs singură.

Înainte însă ca Imogen să găsească un răspuns corespunzător, şi-a dat seama că fata de lîngă ea adormise precum o pisică. Luptîndu-se de atîta vreme să nu adoarmă, acum se simţea trează de-a binelea.

Slavă Domnului că nu a fost nevoită să împartă patul şi cu Yvonne, pentru că în acest caz ar fi fost făcută sandviş între două modele. Şi era sigură că nu există bărbat în hotelul ăsta să nu vrea să dea un milion de franci ca să fie în locul ei. S-a retras pe marginea patului pentru a nu o atinge pe Cable şi a închis ochii, sperînd să-l viseze pe Nicky. Dar nu l-a visat.

Capitolul 8

A doua zi de dimineaţă, cînd a coborît la micul dejun, Imogen i-a găsit pe Nicky şi Matt murdari, nebărbieriţi, parcă erau doi bandiţi. Matt i-a zîmbit întrebînd-o cum a dormit.

– Minunat, a minţit ea.

– Mă bucur că există cineva care a putut să doarmă, a spus posomorît Nicky. Pe la cinci dimineaţa şi-a început concertul de miorlăituri filarmonica regală a cotoilor!

– Am renunţat la orice speranţă de a mai dormi şi ne-am petrecut vremea încercînd să inventăm tot felul de torturi pentru doamna Edgworth, i-a spus Matt.

În clipa aceea a apărut Yvonne, într-o rochie elegantă şi cu un batic pe cap. Matt şi Nicky se holbară uluiţi la ea.

– Bună dimineaţa, li se adresă ea vioaie. N-am închis un ochi cu toată tevatura făcută de pisici şi de cîntatul cocoşilor în zori. Ţine minte ca pe viitor să rezervi ca-

mere în partea din spate, Matt. Iar paturile au fost îngrozitoare!

– Mă surprinde că nu l-ai folosit pe James pe post de saltea, i-a zis Matt.

– Şi de ce eşti îmbrăcată de parcă te-ai duce la o recepţie? o întrebă Nicky.

– Mă duc la slujbă, acolo unde ar trebui să fiţi cu toţii! a răspuns ea caustică, punîndu-şi mănuşile albe.

Următoarea etapă a călătoriei a fost un adevărat dezastru. Lui Cable i-a luat atîta vreme să împacheteze şi să fie gata, încît între ea şi Matt a izbucnit din nou o ceartă aprinsă.

– Ar trebui să se ţină concursuri pentru nătărăi ca mine, a zis Matt cînd, în sfîrşit, a reuşit să-i urce pe toţi trei în maşină.

James şi Yvonne plecaseră deja. Nicky şi Imogen s-au aşezat în faţă, iar Cable şi Matt în spate. Matt citea un ziar franţuzesc de duminică, iar Cable privea impasibilă pe geam.

Nicky, aşezat la volan, era foarte hotărît să înghită mai multe mile pe oră decît a făcut cu o zi în urmă Matt, dar Imogen a stricat totul citind greşit harta.

Zona prin care treceau era frumoasă – fabricuţe vechi, acoperite cu plante cătărătoare de culoare roşiatică, pîlcuri de plopi răsfirate pe cîmpurile acoperite cu vegetaţie bogată, iar în preajma unor iazuri de un albastru strălucitor – uriaşe castele aurii.

Şi, brusc, spre marea ei groază, şi-a dat seama că i-a scăpat o cotitură importantă. Drept rezultat, Nicky a fost nevoit să petreacă următoarele trei sferturi de oră încercînd să scape din tentaculele unui mare oraş industrial, enervîndu-se şi mai tare cu fiecare clipă care trecea; ceea ce nu i-a fost deloc de ajutor nici Imogenei, care, şi ea nervoasă, l-a orientat de trei ori greşit, făcîndu-l să plonjeze exact în traficul aglomerat.

Întrerupîndu-i scurt torentul de scuze, Nicky a des-

chis radioul. Puteau să prindă încă Radio 3. Patricia Hughes anunța un spectacol cu un concert pentru orgă de Handel, ceea ce a declanșat un schimb de anecdote între Cable și Nicky despre cunoștințe comune, excluzîndu-i, evident, pe Matt și pe Imogen.

Imogen își dorea să fie și ea în stare să-l amuze așa pe Nicky, dar toate cunoștințele noastre comune se reduc la familia mea și la Homer, își zise sumbră, și nu putem să discutăm despre ei timp de două săptămîni! Observase că, de fiecare dată cînd ieșeau dintr-o localitate, numele acesteia, înscris pe un panou, era barat cu o linie roșie, semn că acolo se termina. Avu o viziune sumbră în care Nicky lua un marker roșu și trăgea o linie peste numele ei, semn că legătura a luat sfîrșit.

În continuare lucrurile nu au mers mai bine, nefiind nimeni capabil să ia o decizie în privința unui loc potrivit pentru picnic, ceea ce – la o viteză de 110 mile pe oră pe autostradă – trebuie să recunoaștem că era destul de greu.

James, care a fost nevoit să oprească de cîteva ori pentru Yvonne, era acum în urma lor. Imogen îi vedea în oglinda retrovizoare fața rozalie și alături, Yvonne – care dormea întruna. Între timp Cable a reușit să-l scoată din minți pe Matt.

Răsfoia un ghid *Michelin* roșu și de fiecare dată cînd intrau într-o localitate, punea aceeași placă:

– Aici este un restaurant extraordinar. Ar fi mult mai drăguț să ne oprim aici decît să avem un picnic infect.

– Și de cinci ori mai scump, se stropși în cele din urmă Matt la ea. Al naibii să fiu dacă am de gînd să arunc 100 de franci pe ceva ce n-ai să mănînci. M-am săturat ca pe tot întinsul Angliei și Franței să las resturi scumpe pentru hrana pisicilor pripășite pe lîngă restaurante.

– Oh, taci din gură, s-a răstit Cable la el.

În cele din urmă s-au oprit sus, în munți, de unde se

deschidea perspectiva unei văi adînci, plină de verdeață, cu turme aurii și presărată cu căsuțe rustice. Deși se aflau la mare altitudine, era îngrozitor de cald.

Brînza, pateul și cîrnăciorii cu usturoi s-au înmuiat rapid sub soarele arzător; șunca a început să se îndoaie pe margini și să-și schimbe culoarea, iar vinul era cald ca ceaiul.

Yvonne, cocoțată pe o stîncă, continuînd să arate de parcă ar fi fost ambalată în șervețele, mînca brînză de vaci cu o lingură roz de plastic și bombănea împotriva insectelor.

– Vaca asta proastă nu-ți amintește puțin de domnișoară Muffet? i-a zis Matt Imogenei. Păcat că nu apare vreun păianjen uriaș să o sperie zdravăn.

După ce a înfulecat două felii de pîine cu pateu și a abordat o sticlă de vin, Nicky a continuat să o pedepsească pe Imogen acordîndu-i întreaga atenție lui Cable. Întins pe iarbă alături de ea, au băut pe rînd vin din același pahar de plastic și i-a băgat în gură boabe de struguri.

Din cînd în cînd, după ce arunca cîte o privire veninoasă spre Matt, Cable îi șoptea ceva la ureche, făcîndu-l să izbucnească în hohote de rîs.

Yvonne se uita la ei cu dezaprobare, preocupată de o nouă pungă cu morcovi. Igorîndu-i pe amîndoi, Matt s-a întins și a ațipit pe covorul de flori sălbatice precum tăurașul Ferdinand. Incapabilă de un asemenea sînge rece, Imogen a mîncat nefericită cinci felii de pîine cu cîrnăciori, iar acum simțea că i se face rău.

James s-a așezat în așa fel, încît să se poată uita pe sub fusta lui Cable. Tot zbenguindu-se cu Nicky, fusta i s-a ridicat foarte mult, dezvăluindu-i bikinii negri cu broderie anglaise, bordați cu panglicuță roșie.

Pe drumul de mai jos a oprit brusc o mașină, din care au coborît trei francezi. Fără nici un fel de problemă, și-au desfăcuit șlițurile și s-au ușurat pe iarba verde.

– Dezgustător! a exclamat Yvonne, stacojie de revoltă.

– Cît de încîntător şi lipsit de orice inhibiţie, a apreciat Cable, ridicîndu-se în fund şi luînd o ţigară. James a scos bricheta într-o fracţiune de secundă, iar flacăra a ţîşnit puternic, cît pe ce să-i aprindă părul şi genele.

– Prea plină de solicitudine, la fel ca stăpînul, a zis acru Nicky. James s-a înroşit şi a turnat din nou vin pentru el şi Imogen.

– Ajunge, Jumbo, a intervenit severă Yvonne. Ştii care-i părerea mea despre băut şi condus.

A coborît de pe stîncă şi a început să strîngă resturile picnicului, certîndu-se cu furnicile care năvăliseră deja pe pateu; a strîns totul într-o pungă de plastic şi a băgat-o în portbagaj.

– Nu mai munci atît, i-a zis leneş Cable. Ne faci să ne simţim vinovaţi.

– Cineva trebuie să facă şi asta. Mie-mi place ca totul să fie în ordine.

Cînd s-a urcat în maşină, Imogen s-a strîmbat, simţind cît de înfierbîntat de soare era scaunul din spate.

– Toată lumea este îngrozitor de nervoasă astăzi, i-a spus ea lui Matt.

– De aceea i se şi zice sfîntă zi de sărbătoare!

Era după-amiază tîrziu. Imogen stătea în spate. Avea rău de maşină, îi era dor de casă şi se simţea dezamăgită, întrebîndu-se ce se va mai întîmpla cu viaţa ei. După ceasurile lungi de drum, era la pămînt cu starea de spirit, iar fizic avea impresia că parcă toate feliile de pîine pe care le mîncase în ultimele 24 de ore i-au căzut în stomac ca o bucată de plumb.

Umbrele au început acum să se lungească. La volan era din nou Matt, cu o pălărie veche de Panama îndesată bine pe cap, ca să-i ţină claia de păr blond să nu-i cadă în ochi. Toate geamurile erau coborîte.

De afară căldura pătrundea valuri-valuri, iar parbrizul era presărat cu insectele care şi-au găsit obştescul sfîrşit din cauza vitezei.

Drumul şerpuia acum printr-o pădure de pini şi printre stînci de un roşu-aprins. Greierii ţîrîiau într-o voioşie, iar aerul începea să se limpezească şi să devină mai clar. Au tot urcat, curbă după curbă.

La un moment dat părea că maşina o să atingă cerul. Şi atunci, pe neaşteptate, ca un scut de metal strălucind în soare, a apărut Mediterana.

Imogen a simţit că i se taie răsuflarea. Cable şi-a scos din nou trusa de machiaj; şi-ar fi dorit să aibă şi ea măcar un sfert din ceea ce se afla în trusele pe care Cable şi Yvonne le desfăceau de fiecare dată cînd simţeau nevoia să-şi aranjeza faţa. Lucrurile ei erau toate în portbagaj.

– Uite acolo este Port-les-Pins, îi arătă Matt.

A rămas complet uluită de privelişte – jos, pe coasta dealului, se îngrămădeau viluţe albe, cu acoperişuri roşii şi obloane verzi. De-a lungul ţărmului – magazine, cafenele, cazinouri şi case în culori pastelate. O întreagă flotă de ambarcaţiuni de pescuit şi iahturi înţesa portul.

O mai aştepta un şoc. Întotdeauna a crezut că franţuzoaicele sînt urîte – scunde şi plinuţe, cu mustăţi incipiente. Dar în timp ce mergeau pe şoseaua paralelă cu ţărmul, nu a văzut în viaţa ei atîtea fete frumoase – se întorceau de la plajă, cu părul pînă la brîu, cu picioare lungi şi feţe bronzate.

Nu era de mirare că tovarăşa de drum, Cable, petrecuse trei sferturi de oră ocupîndu-se de faţa ei. Şi nu era de mirare că Nicky arăta ca un copil care se trezeşte singur într-un magazin de dulciuri!

Hotelul lor, *La Reconnaissance,* se afla la celălalt capăt al falezei. La fiecare balcon atîrnau la uscat costume de baie şi prosoape. Madame, o femeie grăsană, însoţită de un pudel şi mai grăsan, le ieşi în întîmpinare

aferată şi-l sărută zgomotos pe Matt pe amîndoi obrajii. Imogen a răsuflat uşurată cînd a constatat că ea şi Nicky au camere separate.

– Madame îmbină respectabilitatea cu avariţia, le-a explicat Matt în engleză, în timp ce urcau scările pardosite cu gresie roşie. Încasează bani mai mulţi pentru două camere single decît pentru una dublă, dar atîta vreme cît sînt păstrate aparenţele, nu o interesează cine în camera cui se strecoară după ce se lasă întunericul.

Camera Imogenei era extrem de mică, cu un pat pentru o persoană. Nu era săpun, dulapul fără umeraşe ca să-şi pună hainele, fără vreo comodă şi cu cele mai mici prosoape de faţă pe care le-a văzut vreodată. Dacă se apleca pe fereastră, putea să vadă marea.

S-a aşezat pe pat copleşită din nou de dorul de casă. Îşi simţea părul îmbîcsit de praf şi o durea tot corpul de atîta stat în maşină.

O auzi pe Yvonne cum se plînge că fiecare baie costă 10 franci şi pe Cable care încerca să-l determine pe Matt să coboare şi să ceară să-i schimbe nu ştiu ce ştecher. Trebuie să mă adun, îşi zise Imogem.

În definitiv, era în vacanţă şi trebuia să se bucure de ea. S-a spălat cum a putut mai bine cu apa rece ca gheaţa şi s-a îmbrăcat cu unul din caftanele ei noi, de culoare oranj.

Şi-a pus ciorapi şi pantofi cu tocuri înalte, ca să pară mai înaltă şi mai subţire, şi şi-a dat multă osteneală să-şi aranjeze faţa înainte de a se alătura celorlalţi, la barul de jos. Cum a coborît, şi-a dat imediat seama că nu este îmbrăcată cum trebuie. Majoritatea oamenilor era în pantaloni, cu cămăşi sau bluze în culori pastel.

Rochiile erau fie mulate pe corp, fie strînse în talie cu cordoane, iar ca încălţăminte – sandale romane purtate pe piciorul gol. Se simţea ţinta unor priviri ironice.

Nicky se uită la caftanul ei larg cu dezaprobare prost ascunsă.

– Aştepţi un copil, iubito? a întrebat-o Cable cu vocea ei rece şi sonoră.

– Arată drăguţ, i-a zis Matt invitînd-o pe scaun. Stai lîngă mine, să-mi dai datele personale, scumpo. Ia spune-mi mai întîi, cum este camera?

– O, perfectă, i-a răspuns cu recunoştinţă.

– A noastră nu, a sărit Yvonne. Eu nu am veioză.

– La cîţi morcovi mănînci au crezut probabil că vezi şi pe întuneric, i-a trîntit-o Matt.

– Este o magherniţă, a zis înţepată Yvonne. Mă aşteptam la ceva mai bun – cum este acela, de exemplu. Şi arătă cu mîna în direcţia imensului *Plaza Hotel,* care, cu umbreluţele lui albe şi roşii, domina golful.

– N-ai decît să stai acolo dacă eşti dispusă să nu mănînci şi să nu ieşi nicăieri serile, a invitat-o Matt. O noapte la *Plaza* costă cît două săptămîni la *Reconnaissance.*

– Ei bine, poate că nu chiar la *Plaza,* a lăsat-o ea mai moale, dar trebuie să existe vreun loc mai puţin primitiv.

Matt continua să completeze formularele necesare pentru înregistrarea la hotel. La rubrica ocupaţie trecu *bibliothecaire* – care suna foarte frumos.

– Madame a fost bună cu Matt pe vremuri, a spus defensiv Cable.

– Cînd eram student mă lăsa să stau aici fără nici un ban, le povesti el. A fost în Rezistenţă. Sînt sigur că-ţi împrumută revolverul ei dacă o să fii nevoită să porneşti o bătălie cu gîndacii, Yvonne.

Imogen admira albastrul-marin al mării, care strălucea în soare.

– Cum se spune „manechin" în franceză? întrebă James încercînd să rupă tăcerea stînjenitoare care se lăsase şi să completeze în acelaşi timp formularul pentru Yvonne.

– *Catin,* i-a răspuns Matt. Cable şi-a înăbuşit un chicotit, în timp ce James scria solemn cuvîntul.

La masa de alături se așează un grup de germani care făceau impacientați zgomot pentru a atrage atenția chelneriților.

– Locul ăsta este plin de turiști, bombăni Yvonne.

– Ei bine, și tu ești turistă, nu? îi replică Matt.

Trecu o brunetă subțire, îmbrăcată într-o bluziță de dantelă legată sub sîni, lăsînd să i se vadă mijlocul frumos bronzat.

– Toată lumea pare să poarte anul ăsta asemenea bluze, constată Cable. Trebuie să-mi iau și eu una.

– Ce înseamnă de fapt *catin?* l-a întrebat Imogen pe Nicky mai tîrziu, în timp ce se plimbau pe faleză.

– Prostituată, i-a răspuns el.

Au luat cina într-un restaurant acoperit tot cu viță-de-vie. Jos, marea era de un albastru întunecat, în care tremurau felinarele bărcilor ce se pregăteau pentru pescuitul de noapte. Toți erau fiămînzi.

Au mîncat supă de pește cu usturoi și *cassoulet,* un fel de bucățele de carne pregătite cu legume și sos condimentat. Vinul a curs la discreție.

Pînă și Yvonne s-a înveselit și s-a întors spre Matt.

– N-ar fi oare timpul ca tu și Cable să stabiliți data?

Dintr-o dată s-a făcut liniște. Matt s-a uitat încruntat la ea și a întrebat-o:

– Ce dată?

– Nu te preface că nu știi, a zis dînd mustrător din deget. Tu și Cable sînteți împreună de aproape doi ani. Este absolut firesc să faci din ea o femeie cinstită.

– Nu este deloc treaba ta, Yvonne, a sărit furioasă Cable.

– Scumpo, nu-ți vreau decît binele!

Matt a luat-o pe Cable de mînă și a strîns-o ușor, după care s-a întors spre Yvonne spunîndu-i rar:

– Să lămurim trei lucruri. În primul rînd, țin foarte mult ca lui Cable să-i fie bine. În al doilea rînd, sînt de acord cu ea că nu este absolut deloc treaba ta și în al treilea

rînd, vezi că ai unt pe barbă!

A urmat un scurt moment penibil, după care toată lumea a izbucnit în rîs, cu excepția Yvonnei, roşie precum părul din cap de furie.

– Dumnezeule, sînt atît de obosit că aş putea să dorm pe o frînghie de rufe, a spus Nicky căscînd.

– Eu zic să mergem la culcare, iubito, nu? o consultă Matt pe Cable, mîngîind-o delicat pe obraz. Fata dădu din cap privindu-l cu recunoştinţă.

Este un bărbat drăguţ, îşi zise Imogen, un bărbat cu adevărat drăguţ. A simţit că începe să i se facă rău. Poate că nu a fost o idee tocmai bună să mănînce supa aceea cu usturoi. Nicky era cu ochii pe o blondă somptuoasă, aşezată la o masă din apropiere.

– Nu uita să dormi pe partea dreaptă a patului, îi strigă Cable batjocoritor, în timp ce Imogen urca scările, spre camera ei. Îi era tot mai rău.

Albă la faţă, albă pe tot corpul – îşi zise – privindu-se în oglindă. Oh,. o femeie albă şi grasă, pe care nu o iubeşte nimeni – se gîndi tristă, trăgîndu-şi cămaşa de noapte peste cap şi băgîndu-se în pat.

În clipa aceea a auzit o bătaie în uşă. Era Nicky, într-un halat violet, fără nimic pe dedesubt. Buclele negre îi încadrau superb frumoasa lui faţă, medalionul de aur îi strălucea pe piept, mirosul after-shave-ului încerca să biruiască aroma dulceagă a deodorantului.

Imogen a simţit cum îi sare inima din piept. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atît de frumos!

– Bună, iubito, a salutat-o cu o voce răguşită, aşezîndu-se pe marginea patului. Slavă Domnului că sîntem în sfîrşit singuri. N-am putut să închid un ochi toată noaptea trecută gîndindu-mă la tine.

Nu cumva din cauza cotoilor, ori a cocoşilor? îi trecu ei prin cap. O sărută, iar mîinile au început să-i exploreze trupul.

A simţit că-i bagă limba în ureche şi, nemaiamin-

tindu-şi dacă s-a spălat sau nu în urechi în dimineaţa aceea, s-a retras simulînd o pasiune de nestăpînit. Nicky a izbucnit în rîs.

– Eşti fierbinte sub aparenţele astea înşelătoare!

Brusc, au năpădit-o valuri de greaţă.

– Vino încoace! Hai să scoatem cămaşa asta stupidă de noapte.

– Nicky, mi-e rău, a apucat să-i spună şi a sărit din pat alergînd la chiuvetă.

– Nu poţi să vomiţi aici! a exclamat el îngrozit.

– Nu? Şi vomită pe loc. Lucru pe care l-a făcut cît a fost noaptea de lungă.

Nicky, ale cărui planuri au fost din nou dejucate, s-a întors în camera lui într-o foarte proastă stare de spirit.

Capitolul 9

A doua zi de dimineață, palidă şi simțindu-se încă rău, Imogen se îndrepta, clătinîndu-se, spre plajă. Marea era albastră şi strălucitoare, nisipul fierbinte şi auriu.

Pe o distanță de o jumătate de milă se întindeau umbrele, una lîngă alta, pe şase rînduri. Cît vedeai cu ochii, trupuri întinse la soare, răsucindu-se pe o parte şi pe alta, unse cu uleiuri protectoare precum puii la frigare.

Spre groaza ei, constată că aproape toate femeile făceau plajă fără sutien. Cable, deja bine bronzată, purta numai jumătatea de jos a unui chilot nici că se putea mai mic – două triunghiuri prinse pe şolduri cu şireturi.

Sînii ei mici şi perfecți străluceau, bine acoperiți de uleiul protector. Nicky era lungit lîngă ea, subțire, îndatoritor şi amenințător. A ignorat-o complet pe Imogen cînd a ajuns lîngă ei. Matt stătea întins pe spate, cu ochii închişi, cu pieptul puternic curbat ca un arc deasupra stomacului musculos. Avînd o piele albă, începuse deja să se înroşească. A deschis leneş un ochi şi i-a zîmbit.

– Hai, vino şi te alătură minorităţii albe oprimate!

Luptîndu-se cu costumul de baie roşu al lui lady Jacintha, încerca să se protejeze la adăpostul unui prosopel de faţă.

– Este loc berechet pe prosopul meu, dacă ai nevoie, i-a spus Matt, care îi urmărea zbaterile amuzîndu-se. După care s-a răsucit pe burtă şi şi-a continuat somnul. Imogen s-a întins, ruşinată de faptul că era atît de albă.

– Dumnezeule, exclamă Nicky care citea *Daily Telegraph* vechi de o zi, Năstase a fost scos din prima rundă!

– La toţi dracii! a sărit dintr-o dată Matt. Ia te uită cine vine!

Yvonne îşi croia cu grijă drum printre miile de trupuri bronzate. În urma ei James, cocoşat sub povara prosoapelor, a saltelelor, a coşurilor pentru picnic, a umbrelei de soare şi a casetei de machiaj a Yvonnei. Reuşea totuşi să arunce priviri aprinse spre sînii bronzaţi din jur.

– Arată de parcă ar merge într-un safari, zise Cable. Şortul lui James are ceva preistoric.

– Parcă ar traversa munţii pe jos, spuse şi Nicky.

– Ce de omenire, suspină Yvonne. În Bahamas plajele sînt atît de minunat de goale. Nu, pune salteaua acolo, James, cu prosopul pe ea. Nu vreau să transpir. Şi aşează umbrela în aşa fel, încît să nu-mi cadă soarele pe faţă. Poţi să te dai puţin mai încolo, Imogen? Da, aşa este perfect. După ce termini, James, du-te şi adu-mi nişte suc de portocale. Ştii, zise adresîndu-se lui Cable, tocmai mi s-a întîmplat un lucru nostim. O franţuzoaică a venit la mine şi mi-a cerut un autograf. A văzut una din reclamele mele cînd a fost în Anglia.

Privind-o cu o antipatie evidentă, Matt era pe punctul să-i zică ceva, dar s-a lăsat păgubaş şi şi-a văzut mai departe de somnul lui.

Deşi s-a încins şi a transpirat toată, Imogenei îi era prea ruşine de albeaţa trupului ca să se ridice şi să se ducă să înoate, aşa că a aşteptat pînă cînd i-a văzut pe

Nicky şi Cable deja în apă. Apoi s-a dus şi ea. Ce minunat de răcoritoare era apa sub picioare! Şi cît de limpede! Era atît de clară, încît vedea mişcările leneşe ale unui peşte.

Dintr-o dată a simţit că o apucă cineva de glezne şi s-a trezit trîntită în apă. Părea că o să înghită jumătate de ocean!

Pufnind şi înecîndu-se, s-a ridicat la suprafaţă la timp ca să-l vadă pe Nicky cum se depărta în crawl. Mai tîrziu l-a urmărit cum se juca ostentativ cu Cable, cu o minge galbenă de plajă.

– Mi se pare totuşi prea îndrăzneţ, a opinat James privind fascinat o fată ai cărei bikini nu aveau practic fund.

– Nu ştiu de ce se mai oboseşte să-i mai poarte, se stropşi Yvonne. Tu de ce nu porţi bikini? s-a întors ea spre Imogen. Ţi-aş împrumuta eu o pereche, dar nu cred că intri în ei. Sincer, cred că trebuie să faci ceva cu coapsele astea.

– Gimnastica este cel mai bun lucru, îi recomandă Cable, lăsîndu-se să cadă pe saltea. Sally Chetwynde a pierdut 15 centimetri pedalînd în fiecare seară.

Imogen s-a înroşit precum costumul de baie de pe ea. Era sigură că dacă ar fi fost Matt acolo nu ar fi fost atît de răutăcioase cu ea.

Au tăcut de îndată ce s-a întors. S-a uitat la el cum o ungea pe Cable, mişcîndu-şi mîinile cu pricepere pe trupul ei zvelt şi bronzat, mîini mari, experimentate; tot atît de abile în a face dragoste ca şi în a ţine sub control uriaşa maşină, în plină viteză, pe autostradă.

Inima i s-a strîns brusc de singurătate. Pielea i se înroşise deja şi era toată numai pistrui. Oh, să fii frumoasă cum era Cable, să fii iubită de un bărbat ca Matt!

Era îngrijorată şi de faptul că, deşi a scotocit peste tot în camera ei, nu a reuşit să-şi găsească pilulele.

Ce naiba o să zică Nicky cînd o să descopere că le-a

pierdut? Poate că ar putea cumpăra cîteva de la o farmacie. *„Avez-vous la pilule por arreter les bébés?"* Dar oare Franța nu era o țară catolică, în care pilula este interzisă? Dacă Yvonne sau Cable ar fi fost mai drăguțe, le-ar fi putut întreba pe ele.

– Așa este, *Vogue* plătește mizerabil, numai 25 de lire pe zi, spunea Yvonne.

– Nu m-aș machia pentru 25 de lire pentru nimic în lume, i-a răspuns Cable.

Matt a oftat și s-a refugiat în lectura unei cărți.

Cînd s-a uitat în oglindă, înainte de cină, Imogen a constatat că era roșie ca racul. O dureau îngrozitor capul și ochii. Evident, stătuse prea mult la soare. Avea părul îmbîcsit cu ulei, nisip și apă de mare.

Părea că nisipul invadase totul – prosop, pieptene, geantă, haine.

Podeaua camerei parcă era Deșertul Gobi! Stătea întinsă în pat și se întreba care din cele două rele ar fi cel mai mic – pantalonii prea largi pentru ea sau caftanul? S-a decis pentru pantaloni – cel puțin or să-i ascundă picioarele.

După ce s-a îmbrăcat, și-a mai căutat o dată, fără rezultat, pilulele, apoi s-a aventurat în camera lui Cable, care-și aranja buclele proaspăt spălate.

– Dumnezeule, cît ești de roșie! se minună ea. Ai făcut bine că te-ai dat cu ulei protector. Încearcă puțin pudra mea verde. Ia ghicește? James tocmai mi-a făcut avansuri. Yvonne o merită cu vîrf și îndesat pentru faptul că a fost atît de ticăloasă seara trecută. Nu-mi dau seama ce mi-o fi plăcut la ea, la Londra. Și știi ceva? La 14 ani a fost regina Carnavalului tricoteuzelor! James m-a pus să-i promit că n-am să spun nimănui!

Cu toată pudra verde, pe măsură ce seara înainta, fața Imogenei strălucea și mai intens. După cină s-au dus la un local de noapte.

Nu-i venea să creadă cît de încîntătoare erau fetele, bronzate, cu fețe mate şi cu picioare lungi, care parcă nu se mai terminau. Şi ce frumos dansau! De parcă soarele le lichefiaseră gambele!

Nicky, care băuse prea mult, şi-a petrecut cea mai mare parte din timp înfăşurat în jurul lui Cable. Matt i-a ignorat pe amîndoi, întreținîndu-se cu proprietarul localului. Din cînd în cînd îi zîmbea liniştitor Imogenei.

Dar mai tîrziu, întoarsă în camera ei, se întreba dacă a fost vreodată în viața ei mai nefericită ca acum. Era pe Riviera, cu cel mai chipeş bărbat din lume – un vis devenit realitate –, şi totuşi ura fiecare clipă.

Cînd s-a urcat în pat, s-a strîmbat din cauza arsurilor provocate de soare. Oh, Doamne, te implor, fă-l să fie drăguț cu mine în seara asta!

Nicky a venit mult mai tîrziu în camera ei şi nu în halatul violet, pe care fusese cît pe ce să vomite seara trecută, ci într-o prijama neagră. Frumusețea lui radioasă era copleşitoare după ziua petrecută la soare.

Cu ochii uşor mijiți din cauza prea multor pahare, arăta ca o pisică siameză periculoasă şi înfometată. Era evident că nu avea de gînd să mai înghită nici o prostie în seara asta. I se contracta stomacul de teamă şi speranță.

– Te simți mireasă, scumpo? a întrebat-o cu voce mîngîietoare, luînd-o în brațe şi strîngînd-o cu putere. Este vremea să încetezi să te mai joci!

Sărutările lui erau apăsate şi brutale, şi nu-i făceau nici un fel de plăcere. Aproape că se sufocă de parfumul lui Cable.

– Nu, nu, Nicky, nu vreau!

– Ei bine, de data asta va trebui să vrei, puicuțo.

– Dar nu mă iubeşti, a protestat cu răsufiarea tăiată. Nici o picătură măcar! Din clipa în care am părăsit Anglia m-ai ignorat total!

– Prostii. M-am străduit suficient noaptea trecută, nu?

– N-am avut ce să fac. Oh, Nicky, te rog, te rog nu. Nu-mi găsesc pilulele.

– Ce nu găseşti?

Întrebarea lui a căzut ca un foc de pistol.

– Le-am căutat peste tot. Probabil că le-am lăsat la hotelul la care ne-am oprit pe drum.

– Iisuse, nu poţi să faci nimic cum trebuie, nu? Nici măcar nu mai cred că le-ai avut.

– Oh, ba da, ba da. Jur!

– Prostii, te-ai prefăcut doar. Nu putem face ceva care să-l supere pe tati, nu?

– Le-am avut, insistă Imogen izbucnind în lacrimi. Oh, de ce nu mă crezi?

Nicky, înrăit de băutura pe care o ingurgitase, o zgîlţîia cum face pisica cu şoarecele, proferînd tot felul de insulte la care nici nu s-ar fi putut gîndi măcar, pînă cînd a bătut cineva în perete şi le-a spus în germană să mai tacă odată din gură.

Nicky a răspuns cu o înjurătură, tot în germană, şi a împins-o înapoi pe pernă.

– Îmi pare atît de rău, suspină ea. Te iubesc cu adevărat, Nicky.

– Ei bine, eu nu te iubesc. Să-ţi intre bine în cap lucrul ăsta. Şi nu-mi plac fetiţele cu mofturi care ademenesc bărbaţii doar de dragul unei vacanţe la soare. Şi a ieşit ca o furtună, trîntind uşa în urma lui.

În Port-les-Pins, în turnul bisericii erau patru ceasuri, iar toată noaptea Imogen nu a făcut altceva decît să le numere bătăile din sfert în sfert de oră.

A aţipit puţin cînd soarele începuse de-acum să se strecoase printre obloane.

A doua zi de dimineaţă, cînd să coboare, cu ochelari negri, pentru a-i ascunde ochii înroşiţi de plîns şi de nesomn, Cable a crăpat uşa camerei şi a scos capul strigînd-o:

– Am găsit astea într-unul din espadrilele mele. Sper că nu le căutai. Şi, rîzînd, i-a aruncat direct în mînă cutia mov cu pilule.

Rîsul, se gîndea Imogen, este cel mai insidios sunet din lume. Cable şi Nicky stăteau unul lîngă altul pe plajă, ceva mai departe de ceilalţi, cap lîngă cap, rîzînd şi vorbind cu voci joase, mîngîietoare.

Soarele ardea la fel de tare ca şi cu o zi în urmă. Dar acum sufla şi un vînt puternic, care dobora umbrelele şi-ţi băga nisipul în ochi.

– Se numeşte mistral, îi spuse Matt. Afectează starea de spirit şi te face nervos. Ai observat cum cei mai drăguţi oameni devin adevăraţi monştri cînd au prea mult timp liber de irosit?

Yvonne îl tot boscorodea pe James, care-şi ascunsese trupul ars de soare sub un uriaş prosop verde. Cable a sărit la Matt, destinzîndu-se ca un elastic, iar Nicky nu s-a obosit nici măcar să ia notă de existenţa Imogenei.

Într-un bikini verde-smarald, cu turban asortat ca să-i ferească părul de nisip, Cable nu arătase niciodată mai seducătoare.

Matt stătea retras în spatele unui *Paris Match*. Yvonne, cu un cornet de carton care-i proteja nasul împotriva soarelui, semăna cu o pasăre ameninţătoare. James, cu aparatul de fotografiat la gît, a pornit să dea o raită, preocupat în special de aglomerările de femei. Nicky a plecat să închirieze o hidrobicicletă.

Trei francezi bine făcuţi jucau mingea chiar lîngă Cable. Unul a scăpat în mod intenţionat o pasă, iar mingea a aterizat la picioarele ei. Rîzînd şi scuzîndu-se, s-au repezit toţi trei să o recupereze.

Cable le-a aruncat o privire aprinsă. Ei i-au răspuns cu zîmbete de admiraţie.

În clipa următoare au ratat iarăşi o pasă, iar mingea a

aterizat chiar pe prosopul ei de data asta. Cu un potop de *„pardons"* au recuperat-o din nou. Cable le-a surîs afectat. Matt se prefăcea că nu observă nimic, continuînd să citească.

Imogen se gîndi cît de furioasă trebuie să fie Cable pentru faptul că el nu pare deloc gelos. Poate că era un joc al lor.

A luat şi ea revista *Elle,* abandonată de Cable, pe coperta căreia scria că în toamna asta va fi la modă *„une vrai beauté sauvage"* (o adevărată frumuseţe sălbatică).

Strălucitorul păr în neorînduială al fotomodelului de pe coperta revistei nu semăna cîtuşi de puţin cu claia îngrozitoare a Imogenei, care zbura acum în *„toutes directions".*

Căldura a devenit insuportabilă. Simţind că o să se ardă, Imogen a luat un flacon cu loţiune protectoare şi a început să-şi dea pe faţă. Yvonne scoase un ţipăt ascuţit de furie, smulgîndu-i-l.

– Cum... îndrăzneşti să foloseşti loţiunea mea specială?

– Încetează să cauţi tot timpul nod în papură, i-a zis cu asprime Matt, lăsînd revista deoparte. Toate unguentele astea sînt la fel.

– Asta este făcută special pentru mine, pe bani grei, pentru că am pielea foarte sensibilă, a sărit Yvonne. Ca manechin, este absolut necesar să nu mi se cojească pielea. Unguentul ăsta...

Matt s-a ridicat şi a pornit spre mare, lăsînd-o singură în mijlocul propoziţiei.

– Este cel mai necioplit bărbat pe care l-am întîlnit vreodată, a zis furioasă, aranjîndu-şi apărătoarea de carton pentru nas. Nu ştiu, zău, cum stai cu el, Cable.

Cable s-a răsucit şi s-a uitat la Yvonne cu ochii ei verzi scăpărători.

– Pentru că, scumpa mea, este un adevărat geniu în pat!

– Ce lucru dezgustător ai spus! Yvonne arăta ca o sfeclă înfuriată.

– Dacă l-ai avut pe Matt, nu-ţi mai doreşti nimic altceva.

– Atunci de ce-ţi faci de cap cu Nicky Beresford?

Imogen încetă o clipă să mai respire.

– Pentru că Nicky este foarte drăguţ şi trebuie să-l ţin pe Matt pe jar, aş spune mai curînd pe coate!

– Să ştii că procedezi greşit, nu se lăsă Yvonne. Mai bine i-ai mai coase şi tu un nasture la cămaşă sau i-ai mai găti cîte ceva. Meseria de model nu este o carieră foarte stabilă, ştii foarte bine asta.

– Dar nici căsătoria. Soţul tău mi-a făcut cel mai direct avans seara trecută. Şi, cu mişcări leneşe, s-a ridicat şi a pornit spre apă să se plimbe cu Nicky cu hidrobicicleta.

Yvonne s-a întors spre Imogen, acum singura ei ţintă disponibilă.

– Nu ştiu de ce ai venit aici cu Nicky şi-l laşi să facă ce face, şi-a vărsat ea furia, după care a plecat să-l caute pe James.

Imogen a scos din geantă cîteva ilustrate. Le cumpărase ca să le trimită acasă, familiei, şi la birou, dar ce naiba să le scrie? Toţi s-au agitat atît cu plecarea ei şi cum să le spună acum adevărul?

„Dragii mei, scrise foarte mare şi lăbărţat. *Sînteţi bine cu toţii? Eu am ajuns bine. Nici una dintre grădinile de pe aici nu este la fel de frumoasă ca a noastră".* Şi dintr-o dată îi veni în minte imaginea casei parohiale şi a orăşelului ei, Pikely.

Juliet şi băieţii probabil că sînt la şcoală, mama se pregăteşte probabil să meargă la cumpărături, căutîndu-şi lista, în timp ce Homer o aşteaptă zornăind nerăbdător lanţul ca stafia din *Marley.* De la o asemenea distanţă pînă şi tatăl ei părea mai puţin înspăimîntător. Dorul de casă o copleşi.

Matt venea încet dinspre mare. Picăturile de apă îi străluceau pe umerii laţi. Strîngea din ochi, ferindu-se de soare. Iat-o pe biata Imogen, în costumul ăla de baie îngrozitor, înconjurată de lucrurile celorlalţi. Nu a văzut niciodată pe cineva atît de nefericit.

Astăzi avea ochii roşii. Probabil că Nicky s-a purtat groaznic cu ea noaptea trecută. Şi, pe deasupra, s-a mai şi ars. Eneglezoaicele astea cu pielea albă suportă întotdeauna greu primele zile în sudul Franţei.

Hainele ei erau de-a dreptul oribile, iar părul – un adevărat dezastru. Dar dacă se bronzează, s-ar putea să aibă ceva şanse. I-aş arăta cîte ceva din ce ştiu, îşi zise el. S-a aşezat lîngă ea şi i-a cuprins umerii.

– Declar oficial deschisă Săptămîna naţională a îmbrăţişărilor.

Imogen a întors spre el o faţă jalnică şi a ridicat un braţ plin de ciupituri.

– Se pare că nu atrag altceva decît ţînţari, i-a spus cu buze tremurînde.

– Te-a supărat Yvonne? Ascultă, scumpo, nu te lăsa intimidată. Ştiu că se poartă de parcă toată plaja ar fi a ei şi toată lumea ar trebui să umble de parcă ar fi la un ceai parohial, dar nu trebuie să o iei în seamă.

Biata fată, este într-adevăr tare nefericită. Trebuie categoric făcut ceva în legătură cu asta, îşi zise el hotărît.

Capitolul 10

– În seara asta mă simt norocos, anunţă Matt după cină. Mergem la cazinou.

– Ca să rămînem fără nici un ban, a sărit acră Cable.

Cînd au intrat în sala Ruletei, Imogen a fost copleşită de fumul gros, de luminile strălucitoare şi de febra pe care o genera locul în sine. Jocul era, evident, luat foarte în serios aici. În jurul meselor stăteau femei cu unghii roşii şi feţe obsedate. Nici unul dintre bărbaţii palizi cu ochi duri, din spatele lor, nu trădă nici cel mai mic licăr de interes pentru Cable. Sume mari treceau dintr-o mînă în alta.

Matt s-a dus la casierie, de unde s-a întors cu mîinile lui mari pline cu fise.

– 15 pentru Cable, 15 pentru Imogen şi restul pentru mine, pentru că eu mă pricep să joc. Ceilalţi să-şi ia singuri.

Pentru Imogen, cele 15 fise au devenit brusc de o importanţă crucială, iar masa îmbrăcată în postav verde

– un temut cîmp de bătălie. Dacă va cîştiga, îl va recăpăta pe Nicky. Dacă va pierde... Ei bine, atunci totul era pierdut. Mizã pe numărul 26, vîrsta lui. Dar 26 a refuzat cu obstinaţie să iasă, iar fişele i s-au dus pe rînd, pînă cînd a mai rămas doar una. A pus-o pe numărul 9. Care a ieşit. Răsuflă uşurată. A mizat din nou pe 9 şi iarăşi a ieşit.

– Bună fată, o lăudă Matt, adunînd fisele în spatele ei.

Dar parcă ceva o îndemna să-şi forţeze norocul şi a continuat să joace. De data asta a tot pierdut, pînă cînd nu i-au mai rămas decît două fise. În disperare, le-a pus pe amîndouă pe Negru. A ieşit Roşu.

Cu ochii în lacrimi, s-a dus la toaletă.

Oh, Dumnezeule, arăt îngrozitor! gemu ea. Faţa îi era încă roşie ca focul. Mistralul îşi bătuse joc de părul ei, făcînd-o să arate ca un războinic Zulu. Nici măcar pieptenul nu intra în el.

Nu a recunoscut cuplul înlănţuit pe culoar, cînd a ieşit, cîteva minute mai tîrziu. Dar a înţepenit cînd a auzit torsul familiar al vocii lui Nicky.

– Iubito, eşti atît de frumoasă, spunea el. Şi simt cum inima îţi bate ca o şarjă de cavalerie uşoară.

Cable a rîs răguşit şi şi-a înlănţuit braţele de gîtul lui.

– Crezi în dragoste la prima vedere? N-am crezut nici eu, pînă cînd te-am văzut pe tine. În clipa aceea – pac! S-a întîmplat brusc, de parcă aş fi fost lovit de trăsnet. Ai ceva – ceva imposibil de definit, în afară de faptul că eşti atît de frumoasă.

Imogen nu-şi putea crede urechilor. Erau exact aceleaşi cuvinte pe care i le-a spus cînd a încercat să o seducă atunci, prima dată, sus pe coastă. Cuvinte irevocabil săpate în inima ei!

– Şi cu mititica asta purpurie de Brocklehurst cum rămîne? îl întrebă moale Cable.

– Am ştiut că este o greşeală din clipa în care te-am

văzut, a rîs Nicky. Dar nu puteam să o las baltă. Nu-mi creează prea multe probleme şi, oricum, îmi dă posibilitatea să fiu lîngă tine.

– Mă simt cam prost. N-am putea găsi vreun pescar provensal să se culce cu ea?

– N-am să mă mai apropii de ea, a promis Nicky şi a început să o sărute din nou pătimaş. Erau atît de prinşi, încît n-au observat cînd a trecut pe lîngă ei, poticnindu-se. S-a întîlnit cu Matt, care ieşea din sala de Ruletă. Părea încîntat de el.

– Tocmai am cîştigat 3000 de franci!

– Cît înseamnă asta? l-a întrebat, încercînd din răsputeri ca vocea să-i pară normală.

– Cam 300 de lire sterline. Am fost bun şi am cîştigat. A privit-o mai atent. Hei, ce s-a întîmplat?

– Nimic, nu am nimic.

– Cable şi Nicky, nu-i aşa? A dat din cap, imposibil să-i ascundă ceva. Matt a luat-o de braţ. Cred că noi doi am face mai bine să avem o mică discuţie.

A condus-o într-un colţ pustiu de plajă şi s-au aşezat pe nisipul cald. O imensă lună albă transformase marea în bronz topit. Valurile se loveau leneş de ţărm.

– Ei bine, scumpo, ce s-a întîmplat? o întrebă după ce şi-a aprins ţigara. Bîlbîindu-se, i-a povestit tot.

– Nu-mi pasă că o săruta atît de pătimaş, a spus ea în cele din urmă. Este atît de drăguţă, încît oricine ar dori lucrul ăsta. Ce mă deranjează însă este faptul că a folosit exact aceleaşi cuvinte pe care mi le-a spus şi mie.

– *Cliché, cliché, cliché,* zise Matt sumbru. Dar, la o adică, nici nu te poţi aştepta ca unul care, cît este anul de lung şi an de an, nu face altceva decît să trimită o minge albă peste plasă, să aibă un vocabular foarte bogat, nu?

Imogen avu senzaţia că Matt îşi bate joc de ea.

– Dar Nicky este deştept. Vorbeşte cinci limbi, zise ea defensiv.

– Semn de mare prostie, întotdeauna am spus-o. La dracu', n-am de gînd să-l desfiinţez pe Nicky. Nu am nimic cu oamenii al căror coeficient de inteligenţă se măsoară în cifre cu un singur număr. Cred numai că trebuie să cunoşti cîteva adevăruri despre el. Pun pariu că ştiu cum te-a agăţat.

– Am fost prezentaţi, a protestat Imogen înţepată.

– Nu, înainte de asta. Nu cumva juca un meci şi te-a ales brusc din mulţime, şi s-a purtat de parcă l-ai fi fermecat? Apoi, presupun, a pierdut cîteva lovituri uşoare, ca şi cum ar fi fost total copleşit de frumuseţea ta, iar de fiecare dată cînd schimba terenul îţi arăta dinţii lui frumoşi în zîmbete pînă la urechi.

– Ţi-a povestit, e clar!

– Nu ai tu norocul ăsta, scumpo. Este practica standard de agăţat a lui Beresford în turnee, pretutindeni pe unde merge. Şi absolut irezistibilă cînd este combinată cu înfăţişarea lui superbă. Nu recurge niciodată la ea dacă ştie că ar exista o cît de mică posibilitate să piardă meciul.

– Atunci de ce s-a mai obosit să mă aducă în vacanţă?

– Din mai multe motive, cred. Pentru că eşti foarte drăguţă, pentru că s-a săturat de tot ce a avut pînă acum, iar tu eşti diferită de adoratoarele lui obişnuite. Pentru că nu a putut să te aibă în Yorkshire şi întotdeauna îi place ca lucrurile să se desfăşoare aşa cum vrea el, şi, în sfîrşit, pentru că atunci n-o cunoscuse încă pe Cable.

– Şi ce şanse am eu în faţa ei? îl întrebă suspinînd.

– Îl mai doreşti încă, după tot ce ai auzit?

– Sînt o nimfă constantă, îi mărturisi ea.

– Mă temeau eu că aşa eşti, suspină şi Matt. Ei bine, atunci trebuie să-l recîştigăm, nu?

Cînd au ajuns în faţa dormitorului, Imogen a scos cheia şi a descuiat uşa.

– Acum, scumpo, lecția nr.1. Nu mai plînge toată noaptea. Rezultatul nu este altul decît că dimineață o să arăți urîtă. Şi dacă mai vrei să te răzbuni pentru „mititica asta purpurie de Brocklehurst", ține minte că adevăratul nume al lui Cable este Enid Sugden.

A zîmbit, a mîngîiat-o pe obraz şi a plecat. Imogen s-a dezbrăcat şi s-a întins în pat, în lumina aurie a lunii. Îşi imaginä cum va reacționa Cable cînd se va auzi strigată Enid. Chicoti, apoi gîndurile i-au fugit la Matt.

Jane Austen a spus oare că prietenia este cel mai bun balsam pentru rănile provocate de dragostea disprețuită? S-a ridicat, a încuiat ușa, după care s-a cufundat într-un somn adînc.

Era trecut de zece cînd s-a trezit a doua zi. L-a găsit pe Matt pe faleză, bînd *Pernod,* înconjurat de ziare, cu picioarele lui lungi pe masă.

– Ai început să te bronzezi, a remarcat el. Apoi i-a comandat o cafea.

– Unde sînt toți?

– Cumplit de hotărîți să se bucure de fiecare clipă a vacanței, Yvonne – preocupată de persoana ei, ca de obicei; Cable este într-una din stările ei de spirit – nu ştiu exact care. S-au dus cu toții să facă schi nautic.

– Tu de ce nu te-ai dus? l-a întrebat îngrijorată. Era destul de rău că Nicky a plecat cu Cable, ca să nu mai punem la socoteală faptul că Matt a fost lăsat cu prietena plicticoasă a lui Nicky.

– După experiența pe care am avut-o pe vapor venind încoace – probabil că glumeşti. Noi doi o să facem o plimbare de-a lungul coastei.

Era o zi perfectă. Mistralul se retrăsese în peştera lui. Aerul era plăcut. Rulau pe drumul paralel cu coasta, iar mirosul de benzină se amesteca cu parfumul pinilor. Era încă supărată din cauza lui Nicky, dar ferm hotărîtă ca astăzi să nu mai fie tristă.

– Unde mergem?

– La St. Tropez.

Oh, Dumnezeule, îşi zise văzînd cum vîntul îi încurcă şi mai rău părul. Acolo toată lumea o să arate ca Bardot!

Matt a parcat maşina pe faleză. Pe iahturile din port, bogătaşii în halatele lor de mătase se aşezau la mese pentru prima şampanie a zilei. A dus-o printr-un gang, au urcat nişte scări şi au intrat într-un salon de coafură.

– Pentru început, trebuie să facem ceva cu părul ăsta.

– Oh, nu, a exclamat îngrozită, dîndu-se înapoi. Or să mi-l ciopîrţească!

– Nu, n-or s-o facă. Matt i-a explicat fetei de la recepţie exact ce dorea pentru Imogen. O să arate grozav, i-a şoptit liniştitor. Trec mai tîrziu să te iau.

– *„Il a beaucoup d'allure"*, i-a spus fata uneia dintre asistentele ei, care a fost perfect de acord cu lucrul ăsta.

Cînd s-a întors, Matt n-a mai recunoscut-o. I-a aruncat una din privirile lui sexy, plină de admiraţie, pe care bărbaţii nu catadicsesc să le acorde decît fetelor foarte drăguţe. După care a exclamat „Oh, Dumnezeule!" şi un zîmbet larg i-a luminat toată faţa. Părul îi cobora pînă la umeri, ca o cortină dreaptă de bronz. Avea cărare într-o parte şi-i cădea seducător peste jumătate de faţă.

– Foarte frumos, micuţo! a exclamat dîndu-i roată. Acum hai să mergem să mîncăm ceva. Şi a luat-o de braţ.

A condus-o printr-un adevărat labirint de străduţe mirosind puternic a usturoi, unde dădeai la tot pasul peste pisici şi rufe întinse la uscat. În cele din urmă au ajuns la un mic restaurant plin de pescari. Mîncarea a fost minunată.

– Ce înseamnă *„beaucoup d'allure"?* îl întrebă la un moment dat.

– Că arăţi foarte sexy, i-a răspuns ridicîndu-şi privirea la ea. De ce?

– Am auzit pe cineva spunînd lucrul ăsta despre o persoană, a zis roşind toată.

Ca întotdeauna, a făcut-o să i se confeseze, aşa cum soarele deschide florile. Sub această privire excepţional de prietenoasă a început să-i povestească despre casa parohială, despre fraţii şi surorile ei, despre iadul prin care a trecut la şcoală din cauză că era grasă, despre relaţia dificilă cu tatăl ei. Este doar ziarist, îşi tot spunea, este făcut să pună întrebări şi să fie un bun ascultător. Ar proceda la fel cu oricine. Dar s-a trezit remarcînd că ochii lui sînt mai mult un verde-închis decît negri şi că are o mică cicatrice deasupra sprîncenei drepte.

– Văd că nu mănînci, a constatat el la un moment dat şi, decorticînd o langustă, a înmuiat-o în maioneză şi i-a băgat-o în gură.

– Mă întrebam ce or face ceilalţi, minţi ea.

– Prostii, aş zice.

Matt a mai comandat o sticlă de vin. Doi pescari nu-şi mai luau acum ochii de la Imogen. S-a întrebat dacă nu cumva are ruj pe dinţi şi a scos pe furiş oglinjoara. Matt a zîmbit.

– Se uită la tine, pentru că eşti frumoasă.

Flăcările perfide ale vinului îşi făceau efectul şi Imogen începu să se simtă minunat. Matt a cerut nota de plată, iar ea a scos portmoneul.

– Lasă-mă pe mine să plătesc, te rog.

– Eşti invitata mea!

Cînd au ieşit afară, sub soarele strălucitor, Imogen se clătina puţin, iar Matt a luat-o de braţ.

– Haide, scumpo, mai avem o groază de treburi de făcut.

Văzîndu-şi imaginea reflectată în vitrinele magazinelor, s-a liniştit. Bogătanii de pe iahturi, în halatele lor de mătase, nu mai erau acum o teroare pentru ea. Parcă plutea.

– Cred că m-am ameţit puţin, i-a spus lui Matt.

– Perfect. Şi a intrat cu pas vioi într-un mic magazin. Ca prin vis l-a urmărit cum răscoleşte într-un vraf de costume de baie bikini.

– Dacă este pentru Cable, atunci cel roşu i-ar veni bine.

– Nu pentru Cable, i-a spus conducînd-o într-o cabină de probă, pentru tine.

– Oh, nici vorbă! Sînt prea grasă.

– Eu sînt cel care judec lucrul ăsta, i-a replicat punîndu-i în mînă nişte bikini de un albastru-deschis şi trăgînd perdeaua cabinei.

– Oh, la dracu'! a exclamat ea, sughiţînd uşor.

S-a îmbrăcat cu ei şi a rămas cu gura căscată la imaginea din oglindă. Cu excepţia porţiunii dintre sîni şi talie, unde nu se bronzase încă, din oglindă o privea zîmbitoare una dintre blondele acelea minunat făcute, care umblau în sus şi în jos pe plaja de la Port-les-Pins. Să fie într-adevăr ea? A scos o exclamaţie de încîntare. Matt a tras perdeaua şi a fluierat uşor de admiraţie.

– Nu este rău pentru început.

– Dar practic mă revărs din ei!

– Dezgustător! îşi plimbă leneş mîna peste mijlocul ei. Va trebui să te bronzezi şi aici. Şi încearcă şi astea.

Tot ce i-a dat – rochii, pantaloni, bluze, rochii de plajă – totul era în nuanţe pastel de verde, roz şi albastru, calculat în aşa fel, încît să-i estompeze şi ultima urmă de roşeaţă provocată de soare. De undeva, de la un patefon, se auzeau vechi melodii pop.

„Eşti prea frumoasă ca să fie adevărat,

Nu-mi pot lua ochii de la tine..." – cînta Andy Williams.

– M-ai lăsat fără cuvinte, spuse Matt. În voce i se simţea încă acea notă ironică, dar în privire îi citi din nou aprobarea şi ceva în plus, care-i accelera bătăile inimii. În timp ce se lupta cu o rochie al cărei fond era de un verde-măr, presărat cu margarete albe, întrebîndu-se cum

de ştie el atît de bine ce i se potriveşte, auzi o oarecare agitaţie afară.

– Matthieu, *mon vieux!*

– Antoine, *mon brave!*

După care a urmat un adevărat torent în franceză. Imogen a scos capul şi a aruncat o privire afară. L-a văzut pe Matt vorbind ca o moară stricată cu un francez cu cea mai ciudată înfăţişare. Era îmbrăcat într-un costum impecabil croit, cu dungi de un galben strălucitor, cămaşă gri, iar la butonieră cu o garoafă verde. Pe degete îi străluceau numeroase inele, iar în urechi avea cercei de aur. Era parfumat puternic şi fuma trabuc. Deşi avea o faţă tînără, negricioasă, părul îi era aproape alb.

Brusc, ochii lui negri s-au oprit asupra Imogenei.

– Este cu tine, Mathieu? Frumoasă fată!

– Ţi-o prezint pe Imogen, spuse Matt.

– Frumoasă, murmură Antoine, pipăind rochia verde. Arăţi ca o pajişte, *mademoiselle*. Aş putea să vin să mă tăvălesc cîndva pe tine?

– Imogen, scumpo, a oftat Matt, din păcate, ăsta este Antoine de la Tour, playboy al lumii occidentale. Între excesele de crailîc, face filme.

– Sîntem prieteni vechi, interveni Antoine. Am fost împreună la Oxford. Vorbea engleza fluent, cu un puternic accent de Yorkshire.

– Nanny, dădaca mea venea din Yorkshire, îi explică Imogenei. Ea m-a învăţat engleza şi, în plus, multe altele. De la Nanny am rămas cu un fel de *tendresse* penrtru fetele din Yorkshire.

– Ia-ţi mîinile de pe ea, i-a zis Matt. Nu este a mea ca să ţi-o împrumut. Eu însumi am împrumutat-o pentru o zi. Spune-mi, ştii ceva despre Braganzi?

– L-am văzut la Marsilia o dată. Şi pe Ducesă, ce femeie frumoasă!

– Cum să fac să ajung la el?

– Nu poţi. Casa lui este o adevărată fortăreaţă.

În clipa aceea a apărut o roşcată care se îndrepta legănat spre ei, cu un vraf de cămăşi de mătase în braţe. Era atît de masivă, încît, pe lîngă ea, Imogen se simţi ca Twiggy.

– Ea este Mimi, făcu Antoine prezentările. Fată bună, dar nu vorbeşte englezeşte. Antoine i-a întins portofelul, iar Mimi, după ce le adresă un zîmbet încîntător, a pornit legănat spre casă.

– Priveşte coapsele astea, suspină Antoine. Ştii că am preferat întotdeauna cantitatea calităţii. Tatăl ei este cel mai mare fabricant de bideuri din Franţa. El îmi finanţează viitorul film.

– Despre ce este vorba? îl întrebă Imogen, mirîndu-se unde o fi dispărut Matt.

– O poveste despre 'Annibal (Hannibal) şi halpi (Alpi). O să importăm 100 de elefanţi din Africa. Mimi va avea un rol mic, de sclavă a lui 'Annibal.

– O să arate splendid.

Apăru Matt, care-i întinse o sacoşă umflată. Se uită la ea şi rămase uluită.

– Dar; Matt, nu pot. Am crezut că ne distrăm şi noi puţin. Toate lucrurile astea trebuie să fi costat o avere! Nu mi le poţi da mie!

– Fac totul pentru o cauză nobilă. Consideră că-ţi parvin împreună cu complimentele cazinoului din Port-les-Pins. Hai să-l conducem pe Antoine, adăugă înainte ca ea să mai poată spune ceva.

Afară, înconjurat de privitori, un uriaş Rolls Royce de culoare mov, cu geamuri întunecate. Mimi, doi danezi imenşi şi un ţap se uitau la televizor pe banchéta din spate. Un negru înalt, în costum alb şi ochelari de soare, i-a deschis portiera lui Antoine.

– El e Rebel, făcu Antoine prezentările. Bodyguard-ul şi prietenul meu. Vreau ca în filmul meu să joace rolul lui Cezar. Dar susţine că este contrar principiilor Black Power să joace rolul unui dictator alb. În seara asta venim

la Port-les-Pins. *Au revoire, mes petites!* Şi se alătură lui Mimi şi menajeriei din spate.

– Categoric are stil, zise Imogen, chicotind încă, ceva mai tîrziu cînd, împreună cu Matt, se întindea la soare pe plajă. Mă refer la părul ăla grizonat şi faţa tînără.

– Este vopsit. Poţi să rîzi cît vrei, dar are un succes nebun la femei. Ar fi trebuit să-l vezi la Oxford cum le juca pe degete cu ceasurile lui *Cartier* şi jachetele de seară în dungi verzi. Pe atunci, orice fată care ţinea la un anumit statut trebuia să poată spune că a trecut pe la Roedean, Lady Margaret Hall şi Antoine de la Tour. Aşa că ai grijă, amico.

Deşi toate fetele de pe plajă stăteau la soare fără sutien, Imogen s-a speriat de moarte cînd a simţit că-i desface sutienul.

– Nu, nu pot! protestă ea.

– Nu fi proastă. Întoarce-te. Am să te ung eu.

A strîns cu putere din ochi şi s-a întors cu faţa în sus. Şi-a acoperit iute sînii cu braţele încrucişate.

– Haide, zise Matt. Vreau să te văd.

– Te rog, nu, şopti Imogen. Sînt groaznică.

– Taci din gură! Şi i-a dat delicat mîinile la o parte. Ascunzi de prea multă vreme cele mai grozave atuuri pe care le ai. Nicky a avut mare dreptate în ce priveşte sfîrcurile astea!

Cînd mîinile lui au început să i se plimbe leneşe pe piele, a simţit că i se pune un nod în gît şi că i se usucă gura. A deschis ochii şi l-a văzut cum îi zîmbeşte galeş, pleoapele grele acoperindu-i aproape complet ochii de un verde-închis. Pe neaşteptate, plaja a devenit o simplă cămăruţă.

– Mă ung eu în rest, bîigui smulgîndu-i flaconul cu *ambre solaire* din mînă şi masîndu-şi sînii.

Matt a izbucnit în rîs.

– Acum poţi să nu te mai temi de soare!

– Nu de soare mă tem eu în acest moment, a mormăit ea întinzîndu-se disperată după sutien. Mă duc să înot.

– Nu, nu! Nu acum, cînd de-abia te-am uns. Stai liniştită ca să te bronzezi. Şi luă ziarul de seară în mînă. La dracu', a exclamat după cîteva clipe. Braganzi şi Ducesa au fost aseară la teatrul din Marsilia. Doamne, dacă aş fi fost şi eu acolo!

Dacă nu-l impresionează absolut deloc faptul că zac întinsă lîngă el pe jumătate goală, atunci o fi în regulă, îşi zise Imogen privind timidă în jur. La cîţiva metri mai încolo, un neamţ chipeş masa lasciv soluţie protectoare între şînii imenşi ai partenerei sale. Dumnezeule, văd viaţa, îşi zise ea şi, treptat, începu să se relaxeze. Mult mai tîrziu, cînd sînii Imogenei şi marea erau deja de un roz-auriu intens, Matt se uită la ceas.

– Dumnezeule, ce tîrziu s-a făcut! Ar fi bine să ne întoarcem.

Drumul la întoarcere a fost o adevărată nebunie. Din radio se revărsau în valuri, cu volumul dat aproape la maximum, acordurile Simfoniei a cincea. Matt parcă valsa cu maşina pe periculoasele curbe. Panamaua veche, bine îndesată pe cap, îi ferea ochii. Soarele îi decolorase minunat bogatul lui păr de culoarea tabacului, iar pe faţa bronzată albul dinţilor era şi mai strălucitor. Dumnezeule, este divin! Cum am putut să gîndesc că este urît? se tot minuna în sinea ei.

– A fost o zi splendidă, zise întinzîndu-se voluptuos. Şi toate rochiile astea dumnezeieşti! Matt, eşti atît de bun cu mine!

Şi-a întors privirea spre ea şi a zîmbit admirativ.

– Acum Nicky n-o să-şi mai poată lua mîinile de pe tine.

Nicky! Se trezi tresărind la realitate. De ceasuri întregi nu-i mai acordase nici măcar un singur gînd!

Capitolul 11

Cînd au oprit în faţa hotelului, toată lumea era sumbră.

– Unde dracu' aţi fost? se răsti Cable.

– Ne-am excitat reciproc pe plajă la St. Tropez, i-a replicat Matt.

Nicky şi James au rămas cu gurile căscate la Imogen, care a coborît din maşină în bikini, cu părul căzîndu-i drept pe spate.

– Dumnezeule, a exclamat James, arăţi ca una dintre fetele de la *Motor Show!*

– Se pare că Matt a făcut pe Pygmalion, a intervenit Cable, pe un ton de gheaţă.

– Şi cu succes, nu crezi? comentă Matt, uitîndu-se la Imogen.

– Arată uluitor! l-a aprobat James. Nu bem ceva?

– Ne-am întîlnit întîmplător cu Antoine de la Tour, la fel de nebun ca întotdeauna. Vine aici în seara asta. Cum a fost schiul nautic, iubito?

Se aplecă să o sărute pe obraz, dar Cable îşi feri capul şi-i adresă o remarcă numai de el auzită, care-l făcu să se îndrepte şi să o privească cu asprime.

– Lucrurile alea drăgălaşe pe care le faci mă determină să fiu atît de apropiat de tine, i-a spus cu voce scăzută.

– Yvonne este bolnavă, interveni Nicky, care nu-şi mai dezlipea ochii de la Imogen. A înţepat-o o meduză.

– Îngrozitor! a exclamat Matt îngrijorat. Şi sărmana meduză o să supravieţuiască?

James a încercat să pară jignit, fără să reuşească însă.

– Vrea să stau lîngă ea toată seara, se plînse el. I-aş cumpăra nişte medicamente ca să-i aline durerea, dar nu-l pot face pe afurisitul ăla de farmacist să înţeleagă.

– Îi aduc eu ceva, s-a oferit Matt. Comandă de băut, că mă întorc imediat.

– Întîi a zis că miros a usturoi, apoi mi-a cerut să nu o ating pentru că soarele i-a provocat arsuri, iar acum, poftim, asta. Halal vacanţă! James părea că e pe punctul să izbucnească în plîns.

– Arăţi senzaţional! o complimentă Nicky, întorcîndu-se spre ea.

Începu să-i povestească cum a fost la schi, plimbîndu-şi privirea pe tot trupul ei. Cable era atît de furioasă, încît Imogen a fost încîntată cînd a văzut că Matt se întoarce.

– Poftim. Şi i-a dat lui James o sticluţă cu nişte pilule verzi. Dar spune-i Yvonnei să nu ia prea multe. Au un efect extraodinar.

– Mulţumesc mult. Şi James a intrat grăbit în hotel. Reveni după cinci minute, tot numai zîmbet. Ce naiba mi-ai dat? l-a întrebat pe Matt. A adormit într-o clipită.

– Bomboane, i-a răspuns Matt. Le-am cumpărat de la drogheria de după colţ. Le-am ales numai pe cele verzi.

Izbucni un hohot general de rîs. Cable a fost singura care s-a abținut.

– Mă duc să mă schimb, anunță ea.

– Și eu, a spus Matt posomorît.

Imogen, afiată la o distanță discretă în spatele lor, îl auzi pe Matt admonestîndu-și prietena:

– Cînd ai de gînd să încetezi să strici vacanța altora?

Cina nu a fost deloc calmă. Ciocnirea dintre cele două voințe, desfășurată în dormitor, a escaladat în mod evident într-o ceartă serioasă.

Cable era într-o stare de spirit îngrozitoare, cu maxilarele încleștate, cu ochii verzi aruncînd scîntei. A comandat cele mai scumpe lucruri din meniu, pe care după aceea le-a returnat fără să se atingă de ele. A băut mult. Și deși îi asculta trăncăneala nervoasă, Nicky arunca de cîte ori putea priviri discrete în direcția Imogenei.

Imogen se simțea frumoasă, îmbrăcată într-una din rochiile cumpărate de Matt. A remarcat felul în care bărbații au întors capul privind-o insistent cînd a intrat în restaurant. Era o experiență complet nouă.

Nici măcar Cable nu-i putea afecta starea de spirit euforică. James, încîntat că scăpase de jugul matrimonial, era tot mai agitat. Matt părea a nu fi cîtuși de puțin tulburat, dar aprindea țigară de la țigară.

Toată lumea s-a bucurat cînd au sosit Antoine și Mimi, care i-a dus la o discotecă în afara orașului.

Pe drum a trecut pe lîngă o casă mare cu turnulețe, acoperită toată de plante cățărătoare, retrasă, undeva, în fund, în spatele unor ziduri înalte și al unor uriașe porți de fier.

– Ăsta este unul din ascunzișurile lui Braganzi, a spus Antoine. Dă direct pe o plajă particulară. Am făcut niște cercetări, Matthieu. Dacă mîine, cam pe la ora prînzului, te duci pînă la *Barul Marinei* și întrebi de domnul Roche, s-ar putea ca tipul să te ajute.

Discoteca se numea *Requiem-ul lui Verdi*.

Antoine a comandat imediat şampanie pentru toată lumea şi i-a instalat la cea mai bună masă. Nicky a invitat-o pe Imogen la dans.

– Arăţi minunat! a complimentat-o el, imediat ce s-au depărtat suficient pentru a nu mai putea fi auzit de ceilalţi. De-abia te-am recunoscut cînd te-a adus înapoi Matt, astă-seară. Mă tem că am fost cam distant în ultima vreme. Dar dacă tu mă tot dai afară din cameră, după care îţi mai pierzi şi pilulele!

– A părut că te resping în mod deliberat?

– Exact aşa a părut, o respingere deliberată.

– Îmi pare rău, Nicky, nu asta am vrut.

– Şi mie îmi pare rău. Nici un fel de resentimente atunci, da?

Şi-au zîmbit. Are ochi ca de catifea, îşi zise Imogen, dar a fost şocată să se trezească gîndindu-se că are fruntea prea îngustă şi că zîmbetul lui este ca o reclamă pentru pasta de dinţi.

Nicky şi-a lipit obrazul neted şi bronzat de părul ei şi a tras-o mai aproape la piept, dar inima fetei n-a mai luat razna ca de obicei, ba chiar şi genunchii i-au rămas fermi.

– Ai avut o zi bună cu Matt?

– Da, mulţumesc. Dar tu cu Cable?

– A fost mai curînd ca şi cum aş fi avut în grijă un copil de doi ani. Trebuie să o faci să se amuze tot timpul şi intră oriunde, mai ales în buticuri. Nu ştiu cum îşi poate permite Matt să stea cu ea. Are nevoie de un ţarc în care să poată face ce vrea.

Cînd au ajuns înapoi la masă, a sărit James şi a luat-o la dans. James se purta de parcă pînă acum trecuse prin viaţă lent, ca o maşină sport trăgînd după ea o remorcă stînjenitoare, dar acum remorca fusese brusc detaşată (sau mai curînd înţepată de o meduză), iar maşina sport a plonjat fără nici o grijă în necunoscut.

– Nostim tip, Antoine, a spus el, plimbîndu-şi mîinile

neobosite pe trupul Imogenei. Mă întreb dacă aş putea, să umblu şi eu cu cercei în urechi.

– Ar fi într-adevăr un lucru grozav pentru un candidat al conservatorilor, răcni Imogen pentru a acoperi muzica. Ar trebui să-ţi găureşti mai întîi urechile.

– Urechile mele sînt găurite zilnic de vocea scumpei mele soţii.

Imogen chicoti. Şi-a dat seama că băuse cam mult. Fără să observe că James îi sufla în decolteul rochiei şi că îi mîngîie spatele, încerca să-şi clarifice emoţiile confuze. Ce s-a întîmplat oare cu dragostea pe care i-o jurase nu mai departe decît noaptea trecută lui Nicky?

Se uită în direcţia lui. Vorbea plin de solicitudine cu Cable, ca şi cum o recompensa pentru că dansase prea mult cu ea. O cuprinse îngrijorarea pentru faptul că nu simţea nici cea mai vagă urmă de gelozie. Cîţi bani mai făcea acum nimfa constantă?

– Mimi asta este o adevărată bucăţică, nu-i aşa? Şi James o strînse şi mai tare în braţe.

Cîteva minute mai tîrziu, James dansa cu Mimi. Deabia dacă îi ajungea la umăr, fericit să-şi îngroape faţa rozalie în magnificii ei sîni. Între timp, Imogen a dansat îndelung cu Antoine, care a flirtat făţiş cu ea şi i-a povestit cît de îngrozitoare o consideră el pe Cable.

A fost surprinsă, crezînd că ei doi se vor înţelege bine. Dar poate că amîndoi ţineau prea mult să fie în centrul atenţiei publice.

– Este un local foarte drăguţ, i-a spuse ea referindu-se la discotecă.

– Este al meu, i-a declarat simplu Antoine, arătînd ca diavolul în persoană, aşa cum ţopăia în faţa ei, îmbrăcat în negru, cu diamantele care străluceau ostentativ, cu dinţii albi imaculaţi pe faţa lui ţigănoasă. Se aştepta ca în orice clipă să dispară printr-o trapă într-un nor de fum.

– Aş fi încîntat să te mai văd. Mimi pleacă la Paris în weekend. Am să vin în vizită. Am o vilă dincolo de sat.

Am putea să mergem să călărim sau să navigăm împreună. Am făcut canotaj la Calves, în Anglia.

– Calves? îl întrebă nedumerită.

– Da, în Insula Wight.

– O, Cowes! Şi rîse în hohote. Îi era imposibil să-l ia în serios.

– Ador Anglia, dar părerea mea este că compatrioţii tăi se poartă îngrozitor în străinătate.

Se uita la James, care, de cealaltă parte a sălii, cu ajutorul lui Mimi, cobora vertiginos prestigiul ţării sale.

– Mimi îmi face semne disperate. Trebuie să o salvez. *A bientôt, ma cherie,* şi, sărutînd-o drăgăstos pe ambii obraji, o depuse la masă.

O invită la dans James, apoi Nicky şi din nou James. Cable, care refuza să părăsească masa şi paharul de şampanie, arăta de parcă prevestea o furtună de gradul trei şi nu s-a înveselit nici măcar cînd Nicky l-a determinat pe disc-jockey să pună una din melodiile ei preferate.

Soarta conspiră împotriva mea, se gîndea cu amărăciune Cable. În primele zile de vacanţă totul a mers perfect.

A reuşit să-i ademenească pe Nicky şi pe James, să o irite pe Yvonne, să o epateze total pe stupid de naiva Imogen şi, în sfîrşit, şi cel mai important dintre toate, să-l ţină pe jar pe Matt. Ştia cît de afectat este sub aparenţa aceea de imperturbabilitate. A avut succes cu totul.

Dar în seara asta, brusc, a scăpat frîiele. Lui Matt i-a făcut, evident, plăcere ziua petrecută cu Imogen şi a adus-o înapoi arătînd destul de acceptabilă – cel puţin aşa cred Nicky, James şi Antoine, care au fost grămadă pe ea. Bărbaţii aleargă întotdeauna după tot ce este nou. Pe Cable a iritat-o şi mai mult faptul că Antoine nu a reacţionat la farmecele ei.

A auzit spunîndu-se că este un afemeiat notoriu, dar nu a manifestat nici măcar un licăr de interes în ce o priveşte.

Cît despre supraponderala aia de Mimi, pînă şi în lumina asta slabă din discotecă întorceau toţi capetele şi o priveau cu admiraţie.

La fel s-ar uita şi dacă în clipa aceea pe uşă ar intra un elefant! Şi nici Nicky nu mai era la fel de manevrabil ca de obicei. Chiar în după-amiaza aceea l-a surprins făcînd un schimb pe furiş, dar nu mai puţin aprins, de privirі cu o nimfetă blondă la clubul de schi nautic.

Va trebui să-i facă cît mai repede unele concesii. Goli paharul cu şampanie şi bătu imperios în masă.

– Ia încă o sticlă! îi ordonă lui Matt.

Ignorînd-o total, Matt s-a întors spre Imogen, care revenea de la dans cu James. Avea părul în neorînduială din cauza dansului, obrajii îmbujoraţi, respira puternic, sînii fiind pe punctul de a-i ieşi din decolteul adînc al rochiei.

– Este rîndul meu, cred, a zis el ridicîndu-se în picioare.

– Frumoasă, frumoasă fată! exclamă Antoine. Ador fetele din Yorkshire.

Nicky era pe punctul de a fi de acord cu el, declarîndu-şi paternitatea pentru descoperirea ei, dar cînd a văzut expresia lui Cable, s-a răzgîndit.

– Fata de colo nu este Bianca Jagger? a întrebat James încercînd să străpungă cu privirea semiobscuritatea din încăpere. Mă duc să o invit la dans.

Imogen a aşteptat toată seara să danseze cu Matt. Acum se înfioră toată, văzîndu-l cum se leagănă în faţa ei, cu ochii triunghiulari plini de ironie, dar şi de admiraţie.

– Ai o seară grozavă, scumpo. Se învîrt în jurul tău ca albinele la pepenele verde.

– Asta numai datorită ţie. Privi peste umărul lui spre Nicky şi Cable, cufundaţi în conversaţie. Nicky o ţinea de mînă şi, după cît părea, încerca să o calmeze.

– Îmi pare rău că nu a mers, vreau să zic că nu am

reuşit să-l ţin pe Nicky departe de Cable.

– Ceea ce nu-mi tulbură deloc somnul, i-a răspuns el ridicînd din umeri.

Ritmul muzicii s-a accelerat, iar luminile colorate se schimbau ca într-un caleidoscop. Ringul de dans era plin şi tot timpul îi lovea cîte cineva, aruncîndu-i unul în braţele celuilalt.

Matt îi înconjură umerii, protejînd-o. Imogen constată că are dificultăţi în a respira normal. Pe neaşteptate, şi-a îngropat faţa în scobitura gîtului ei. Imogen a simţit că i se lichefiază tot trupul.

– Te-ai dat cu parfumul lui Cable, a observat el după cîteva clipe.

– Oh, Dumnezeule, îmi pare rău! Şi roşi toată.

– Nu mă supără. Dar să nu te mai dai. Nu ţi se potriveşte, asta-i tot. Este prea pătrunzător. Imogen era pe punctul să-i răspundă ceva, cînd a apărut lîngă ei Nicky.

– Antoine a plecat, James este pe punctul de a fi luat la bătaie de soţul unei fete pe care o crede a fi Bianca Jagger, iar Cable zice că s-a plictisit.

– Iar eu nu mă grăbesc deloc. De data asta poate şi Cable să aştepte, i-a răspuns Matt.

Imogen nu a îndrăznit să mai privească în direcţia lui Cable şi a încercat să nu se îmbete de succes cît au mai dansat, preţ de încă două melodii, cînd deja masa era goală.

Afară l-au găsit pe Rebel, şoferul negru, care a plecat cu uriaşul Rolls Royce în care stăteau înlănţuiţi Antoine şi Mimi. Cable era încovoiată peste volanul Mercedesului, cu Nicky lîngă ea.

– Unde dracu' aţi fost? întrebă pornind furioasă motorul.

– Am vrut să te fac să aştepţi, se răsti Matt.

– Tu şi scumpa ta protejată aţi reuşit atunci să faceţi lucrul ăsta toată ziua.

– Dacă aş fi în locul tău, aş scrie despre asta la *The Times*.

– Încetează să mă mai tot iei peste picior, a răcnit Cable. Poţi al naibii de bine să te duci acasă şi pe jos! Şi, apăsînd pe accelerație, a pornit în trombă.

– O, Doamne! exclamă îngrozită Imogen.

– O ticăloasă, a zis Matt absolut neimpresionat. Mergem? Nu este decît o milă sau două. Dacă eşti prea obosită, mă duc să comand în taxi.

– Oh, nu, îmi face chiar plăcere, s-a grăbit să spună, nevenindu-i să creadă ce noroc a dat peste ea.

– Şi mie-mi convine, a zis Matt luînd-o de braţ. În drum, vreau să arunc o privire mai atentă la casa lui Braganzi.

După căldura obositoare a zilei, noaptea era caldă şi învăluitoare. În comparație cu atmosfera din discotecă, aerul era dulce, mirosea uşor a fîn, a cimbrişor şi a mare.

Ţîrîitul greierilor venea de pretutindeni – din iarbă şi din copaci. Port-les-Pins strălucea în faţa lor şi la fiecare cîteva secunde capul nordic al stîncilor era măturat de lumina albă a farului.

Sus, în înaltul cerului, totul – stele, planete, Crucea Sudului, luna, toate îşi etalau strălucirea veşniciei în propriile lor paradisuri. Iar eu sînt atît de încinsă, încît probabil că şi ele mă văd aici, pe pămînt, îşi zise Imogen.

Se clătina uşor din cauza şampaniei şi a euforiei, dar Matt o ţinea ferm.

A prins-o ceva mai sus de cot şi cu degetul mare al mîinii îi mîngîia delicat interiorul braţului. Probabil că este obişnuit să o mîngîie pe Cable, încît o face automat, îşi zise ea.

„Arăţi prea bine ca să fie adevărat, nu-mi pot lua ochii de la tine", fredonă distrat Matt.

Se ivi casa lui Braganzi, cu turnuleţele ei acoperite de plante agăţătoare profilîndu-se pe albastrul cerului.

– Chiar trebuie să-l vezi? îl întrebă nervoasă. În vacanță n-ar trebui să te relaxezi?

– Toți ziariștii sînt la fel. Dacă au mirosit ceva, nu renunță, la fel cum fac cîinii cu o cățea în călduri.

Nu mai aveau decît o sută de iarzi pînă la casă. La etaj lumina era aprinsă în două camere.

Ferestrele aveau grilaje de fier, așa cum sînt ușile lifturilor. Poate că una era de la dormitorul Ducesei. Imogen și-o închipui pieptănîndu-și părul negru și lung cu perii de argint cu blazon.

Își dorea să aibă puterea să dea la o parte obloanele și să găsească într-o încăpere copilașul adormit, iar în cealaltă pe Braganzi punînd la cale o crimă îngrozitoare, îmbrăcat într-o cămașă neagră, cu cravată albă.

Au zărit, dincoace de porțile principale, o siluetă patrulînd în sus și în jos, cu un alsacian în lesă. Cîinele a început să mîrîie.

Omul a aruncat țigara din mînă și a privit atent în jur. Imogen simți că o apucă tremuratul.

– Hai să aruncăm o privire în spate, i-a șoptit Matt.

Ziduri înalte de peste trei metri, pe coama cărora erau înfipte țepușe de fier de încă un metru și o rețea de sîrmă ghimpată, înconjurau casa; în partea din spate se despărțeau însă, coborînd spre mare și protejînd plaja privată a lui Braganzi.

– Singurul mod de a pătrunde în casă este dinspre mare și pun pariu că și aici există pază zi și noapte, îi șopti Matt. Nu-și permite nici un risc, nu? Este mai rău decît Colditz. Privi instalațiile de alarmă împotriva hoților, agățate ca niște moluște de zidurile casei.

Razele strălucitoare ale lunii și parfumul greu și dulceag al plantațiilor de tutun făceau ca totul să pară și mai sinistru.

– Hai să plecăm, îl imploră Imogen.

Era sigură că toți cîinii de pază i-ar putea auzi bătăile puternice ale inimii. Se furișau acum pe lîngă zid.

Deodată a sesizat un sunet uşor, ca şi cum piciorul i s-ar fi lovit de ceva metalic.

– La toţi dracii! exclamă Matt aplecîndu-se să se uite despre ce este vorba. Probabil că este o alarmă!

În clipa următoare s-a auzit lătratul dezlănţuit al cîinilor şi o uşă trîntită.

– Ne-au simţit, a spus Imogen cu răsuflarea tăiată.

– Vino încoace!

Într-o secundă a trîntit-o la pămînt, sărutînd-o pătimaş, trăgînd de rochie şi dezgolindu-i umerii.

Lătratul se apropia şi era tot mai feroce. Imogen se zbătea îngrozită.

– Stai nemişcată, murmură Matt, aşezîndu-se cu toată greutatea peste ea. Este o modalitate plăcută de a muri, nu-i aşa?

În clipa următoare, zona a fost inundată de lumină. Cîinii înaintau. Era evident că o să-i sfîşie în bucăţele, cînd lătratul feroce a încetat brusc la numai cîţiva centimetri de ei. Franceza lui Imogen nu era foarte fluentă, dar a putut să înţeleagă că Matt întreba furios ce dracu' cred paznicii că fac şi în acelaşi timp îi trăgea rochia înapoi pe umeri.

Paznicii şi-au retras cîinii şi i-au ajutat să se ridice. Matt le-a explicat că sînt în vacanţă, că s-au despărţit de restul tovarăşilor lor şi s-au hotărît să se întoarcă pe jos acasă, că stau la *La Reconnaissance,* în Port-les-Pins. Apoi l-au bruscat şi s-au uitat la actele şi la carnetul lui de cecuri. Imogen era cît pe ce să leşine cînd a văzut că toţi cei patru bărbaţi erau înarmaţi.

Au început să o percheziţioneze şi pe ea, fără grabă însă, plimbîndu-şi mîinile aspre peste cele mai stînjenitoare locuri, pînă cînd Matt a răcnit să o lase în pace.

În sfîrşit, paznicii s-au consultat între ei preţ de un minut, după care le-au spus să-şi vadă de drum. Cînd au început să se îndepărteze, au strigat după ei, în hohote răguşite de rîs, ceva ce Imogen nu a înţeles.

Le simțea ochii, ca opt săgeți înfipte în spate.

– Continuă să mergi! Nu te uita înapoi, îi şuieră Matt. Slavă Domnului că n-am avut paşaportul la mine, că ne-ar fi luat pe sus.

După o vreme, ce a părut o eternitate, au dat colțul, ieşind din raza privirii lor. În vale străluceau luminile prietenoase din Port-les-Pins. Imogen a început să tremure violent. Matt i-a înconjurat umerii cu brațul.

– Iubito, îmi pare teribil de rău. Ți-ai revenit?

– Nu sînt sigură. Am crezut că ne-a sosit sfîrşitul.

A strîns-o lîngă el, mîngîind-o pe păr şi pe brațele goale pînă cînd căldura liniştitoare a trupului lui a mai calmat-o puțin.

– Reacțiile tale au fost însă precum fulgerul, i-a spus bîlbîindu-se. Să mă împingi aşa la pămînt, apoi să faci pe revoltatul şi ultragiatul, ca orice turist prins în timpul actului.

Matt a izbucnit în rîs şi a scos din buzunar un pachet cu țigări.

– Întotdeauna devin necioplit la miezul nopții. Oricum, am ieşit eu din situații mult mai dificile decît asta. Dar îmi pare sincer rău, n-ar fi trebuit să te fac să treci prin aşa ceva.

– Ce au strigat cînd ne depărtam?

– Că data viitoare cînd mai agăț o pasăre de noapte pentru o partidă scurtă să-mi aleg alt loc.

– Deci, chiar te-au crezut?

– Ştiu eu? Oricum, n-or să mai creadă mîine, cînd or să verifice la hotel.

Mergeau unul lîngă altul, cuibărită sub brațul lui protector. Brusc, a simțit că se îneacă de atîta fericire! Şi i-a venit să plîngă gîndindu-se cît de mult i-au plăcut, în pofida pericolului, sărutările lui şi senzația greutății trupului lui musculos deasupra ei. Tremura încă, dar de data asta nu de teamă.

– Probabil că-i este frică de ceva ca să baricadeze

locul în felul în care a făcut-o, a spus ea.

– Să n-o piardă pe Ducesă.

Acum erau deja în port. Luminile bărcilor licăreau tremurînd în apa neagră. Pădurea de catarge se legăna uşor, profilîndu-se pe cerul plin de stele. Puteau auzi clipocitul valurilor care se spărgeau de nisipul auriu.

Pe faleză au dat de o terasă deschisă toată noaptea. La bar mai erau cîţiva pescari care beau morocănoşi. O chelneriţă obosită îşi scosese pantofii şi ştergea paharele ca în somn.

– Ce ne trebuie acum este un prim ajutor imediat. A comandat cafea şi cîte un coniac triplu pentru fiecare, după care s-a întors brusc spre ea şi i-a zîmbit. Efectul apropierii lui a fost atît de devastator, încît a simţit cum o lasă genunchii. S-a aşezat pe un scaun, la bar.

– O să te duci mîine să vezi persoana la care te-a trimis Antoine? l-a întrebat după ce au fost serviţi.

– Dacă treaba asta nu duce la nimic, am să renunţ şi am să-mi conserv întreaga energie în vederea ciondănelii cu doamna Edgworth. l-a luat mîna într-ale lui, iar Imogen spera din toată inima să nu simtă fiorul ce o cuprinsese.

– Ascultă, îngeraş, îmi pare sincer rău că te-ai speriat. Cînd ai avut de-a face cu albii din Rhodesia şi chiar cu satrapii lui Amin, şi am avut la viaţa mea, huidumele lui Braganzi par doar o plevuşcă, dar ştiu cît de îngrozitor a fost pentru tine.

– Sincer, acum mă simt bine. Nu-i putea spune că niciclnd nu s-a simţit mai fericită în viaţa ei, că era cel mai drăguţ bărbat pe care l-a întîlnit vreodată şi că, dacă ar lua-o în braţe şi ar pune-o din nou jos, nu i-ar păsa dacă i-ar înconjura întreaga lume criminală! Aşa că, îl întrebă cum sînt oamenii lui Amin.

Şi Matt i-a povestit despre cîteva dintre punctele fierbinţi din lume în care a fost, timp în care au mai băut cîteva coniacuri, pînă cînd stelele au început să pălea-

scă, iar orizontul să se lumineze, devenind de un turcoaz-pal. Au pornit, în sfîrşit, spre hotel, trecînd pe lîngă *Barul Marinei* şi *Plaza Hotel*, cu umbrelele lui strînse şi portarul sforăind.

„Eşti prea frumoasă ca să fie adevărat, nu-mi pot lua ochii de la tine", fredona Matt.

Ajunşi la recepţie, la *La Reconnaissance*, luminată de un singur bec fără nici un fel de protecţie, Matt s-a întins şi a luat cheile, extrăgînd în acelaşi timp din vaza de pe birou o garoafă roşie de pe care picura încă apa. Imogen a aprins lumina automată de pe scări şi a urcat repede ca să nu fie surprinşi de faza următoare – întunericul

În faţa camerei ei, Matt s-a oprit.

– Noapte bună, complice mică, i-a zis moale, dîndu-i garoafa roşie.

O să mă sărute, se gîndi în culmea fericirii. Dar în momentul în care a aplecat capul şi i-a atins buzele, s-a deschis o uşă şi o femeie grasă, cu un fileu peste păr, a trecut iute pe lîngă ei, spre toaletă. În clipa următoare s-a auzit un rîgîit teribil şi amîndoi au izbucnit în rîs.

Şi atunci s-a deschis o altă uşă. A apărut Cable, înfăşurată într-un prosop verde, cu o ţigară în colţul buzelor ei roşii.

– Era şi timpul, le aruncă ea cu o voce de gheaţă.

Ajunsă în camera ei, Imogen parcă plutea. A sărutat-o! Ştia cît de formale pot fi sărutările şi amîndoi au băut destul toată ziua. Dar nu credea că Matt era genul care să facă lucruri de formă. Pot-les-Pins era plin de fete frumoase, însă, spre deosebire de Nicky şi James, în afară de o privire admirativă absolut întîmplătoare, el nu a manifestat niciodată prea mult interes faţă de vreuna dintre ele.

Se privi în oglindă şi-şi atinse buzele în locul unde o sărutase, luîndu-i tot rujul. Îşi plimbă apoi mîinile în jos, pe trup, înfiorată... *Un geniu în pat!* a spus Cable.

Dar ea nu voia doar patul.

Şterge-ţi zîmbetul ăsta prostesc de pe faţă, se dojeni singură, îţi pui prea mari speranţe în el. S-a întins în pat, dar camera a început să se învîrtă, aşa că s-a ridicat şi a probat toate rochiile alea noi, împingînd puţin patul ca să le poată vedea lungimea.

Mîine o să se îmbrace în rochia asta de plajă verde-deschis sau poate cu cămaşa verde-albastră, la care va lăsa descheiaţi majoritatea nasturilor, aşa cum face Cable. Şi-l imagină pe Matt cum se certa îngrozitor în clipa aceea cu Cable şi cum îi spunea... *Între noi s-a terminat totul, eu pe Imogen o iubesc!*

Nu trebuie să-ţi faci nici o speranţă, îşi zise încruntată. Pe Cable o iubeşte! Ţi-a cumpărat toate lucrurile astea numai pentru a-l îndepărta pe Nicky de ea. Dar cuvintele nu au avut nici un efect asupra ei.

Îl iubesc, îl iubesc, şopti, îngropîndu-şi faţa în pernă. Apoi a pus cu grijă la presat, în jurnalul ei, floarea primită de la Matt.

S-a întins în pat şi multă vreme a privit cum se luminează cerul, a ascultat cîntatul cocoşilor, a auzit zgomot de motoare ambalate şi strigăte de copii.

Şi, în sfîrşit, s-a cufundat în somn.

Capitolul 12

A trezit-o soarele, care-i învăluise trupul, şi a simţit cum o inundă un delicios sentiment de fericire. Şi-a pus rochia de plajă de un albastru-deschis şi a coborît.

I-a găsit pe ceilalţi în diferite stadii de dezintegrare, luînd micul dejun şi citind ziare.

Yvonne îşi ţinea piciorul negru-vînăt pe un scaun, ca să poată fi văzut de oricine. Întrucît seara trecută nu a fost la cină, îl trimisese pe James să-i comande un ou fiert.

– Oul ăsta este tare ca un glonţ, Jumbo, s-a plîns cînd a încercat să-l mănînce.

– I-am spus să-l fiarbă *quatorze minutes*, a declarat James defensiv.

– Asta înseamnă 14, nu patru, a răcnit Yvonne la el. De ce bei atît de mult cînd ştii că nu reziştî, Jumbo? Doar ştii cît de tare te tîmpeşte în dimineaţa următoare.

James, încercînd disperat să-şi ascundă mahmureala, a pus mîna pe ceaşca cu cafea.

Arăta îngrozitor. Nici Matt nu arăta mai bine.

A zîmbit mai degrabă precaut cînd a văzut-o pe Imogen şi s-a ferit să-i întîlnească ochii cînd i-a comandat cafeaua.

Nicky, mai înfioritor şi mai sănătos ca oricînd, citea paginile sportive din *The Times*.

– Iisuse, exclamă el, Connors a fost învins în runda a treia!

Imogen l-a urmărit cum împinge discret piciorul în faţă şi-l freacă delicat de glezna lui Cable. Ea a răspuns gestului, după care şi-a întins leneşă picioarele.

Era îmbrăcată într-o rochie în carouri şi stătea pe unul din genunchii lui Matt, citind horoscopul din *Dail Mail*.

– Nu-mi place deloc să citesc horoscopul tocmai a doua zi. Evident, ar fi trebuit să am o zi dezastruoasă în dragoste ieri, ceea ce nu este deloc adevărat, nu, iubitule? Îl luă de gît şi-l sărută îndelung.

Imogen se concentră asupra cafelei din faţa ei, simţind cum toată fericirea o părăseşte aşa cum iese aerul dintr-un balon prost legat.

A apărut madame cu o telegramă pentru Matt.

– Este de la Larry Gilmore, a spus el, deschizînd plicul portocaliu. *„Sosesc la* Plaza *la 8 p.m.“*.

– Oh, asta-i grozav! a exclamat Cable.

– Este Larry Gilmore fotograful? Parcă se zice că este un monstru, interveni Yvonne.

– Este perfect atîta vreme cît nu izbucneşti în lacrimi ori de cîte ori te face vacă proastă, iar Bambi, soţia lui, este adorabilă, a spus defensiv Cable.

– Bambi şi Jumbo. Seamănă mai mult a grădină zoologică, sări Nicky.

Toată lumea s-a înveselit la perspectiva apariţiei unei prospături – poate n-or să mai fie bătuţi atîta la cap –, cu excepţia Imogenei, care nu se aştepta la altceva decît să se vorbească şi mai mult despre manechine.

– Ce vrei să faci astăzi, Jumbo? îl întrebă Yvonne arţăgoasă.

– Tot ce vrei tu, scumpo.

– Oh, nu fi penibil. Oricum, eu trebuie să mă duc la Marsilia ca să-mi vadă piciorul ăsta un doctor ca lumea.

– Mie mi-ar plăcea să merg în Insula Levant ca să înot goală, a fost rîndul lui Cable să-şi prezinte programul. Ştiţi cît de minunat este să simţi apa pe trupul gol?

– Da, în fiecare zi, în baie, a spus morocănos Matt.

Nicky a căscat şi şi-a întins picioarele, frecîndu-se din nou uşor de glezna lui Cable.

– Eu mă simt al naibii de neînformă, a decretat el. Mă duc la Marsilia să caut vreun teren ca să mă antrenez puţin. Ţie o să-ţi fie bine pe plajă, iubito? a adăugat el întorcîndu-se spre Imogen, care a dat uşurată din cap.

– Atunci merg şi eu la Marsilia, a sărit Cable aruncînd o privire disprețuitoare către Imogen. Cred că astăzi este rîndul meu să-mi cumpăr cîteva rochii noi. Vii şi tu, iubitule? îl întrebă pe Matt, strecurîndu-şi o mînă pe sub cămaşa lui şi mîngîindu-l pe piept.

– Nu pot, zău. Trebuie să mă duc să-l văd pe tipul ăla la *Barul Marinei*, la 12.

Imogen a simţit că i se luminează faţa. Poate că rămîne ca să fie cu ea!

– Iisuse, nu poţi să laşi şi tu odată naibii munca asta? se bosumfiă Cable.

Şi îşi aruncă privirea spre Imogen, care amesteca preocupată în cafea, rupînd cu mîna tremurîndă mici bucăţele din croasant, fără să se uite la Matt şi evitîndu-i ochii. A făcut o pasiune de şcolăriţă pentru Matt, îşi zise Cable.

S-a mai întîmplat şi înainte, destul de des că prietene ale ei, cu care Matt se purtase deosebit de amabil, sau fete care lucrau la ziar şi veneau la un pahar, să se aprindă după el, ca apoi să-şi dea seama ce concurenţă reprezintă Cable pentru ele.

Numai Matt a fost de vină că i-a acordat ieri atîta atenție, ca și cum ar fi crezut sincer că, dacă-i cumpără cîteva haine, o să-l facă pe Nicky să se întoarcă la ea.

Imogen este necizelată, iar lui Nicky nu-i plac asemenea fete, și cîteva haine moderne nu schimbă cu nimic lucrul ăsta. Cable nu era cîtuși de puțin geloasă pe Imogen. Cearta aprinsă pe care a avut-o aseară cu Matt a fost urmată de cea mai devastatoare și pasionată noapte de dragoste.

Dar nu-i plăcea ca el să acorde atenție deosebită cuiva anume. Nu s-a obosit nici o clipă să fie drăguț cu Yvonne, așa cum a făcut cu Imogen.

Cînd a urcat în cameră cu Matt, ca să-i dea niște bani, Cable i-a atras destul de delicat atenția:

– Iubitule, trebuie să încetezi să mai faci pe mentorul Imogenei. A făcut o pasiune teribilă pentru tine. Toată dimineața nu te-a scăpat o clipă din ochi.

Matt stătea pe plajă alături de Imogen, citind a nu știu cîta oară aceeași pagină. Încă de cînd s-a trezit, dimineață, își tot făcea reproșuri, exclamînd *la dracu', la dracu', la dracu'!*, la fel ca profesorul Higgins.

Admise că probabil și-a pierdut mințile noaptea trecută, altminteri n-ar fi riscat niciodată să se apropie de casa lui Braganzi punîndu-se pe el și pe Imogen într-un asemenea pericol; și nici n-ar fi trebuit să-i dea garoafa sau să o sărute de noapte bună.

Dacă n-ar fi fost întrerupți de femeia aia grăsană, care s-a precipitat spre toaletă, numai Dumnezeu știe pînă unde ar fi mers. O mai simțea încă pe Cable. O plăcea prea mult pe Imogen ca s-o facă să sufere.

Era o zi molcomă. Adia o briză ușoară, cerul era de un albastru perfect deasupra lor. Dar relația de prietenie firească de ieri dispăruse. Și Imogen părea că nu se poate concentra asupra cărții pe care o ținea în mînă. Matt a închis în cele din urmă cartea.

– Hai să facem o plimbare. A cumpărat o Coca pentru ea şi o cutie de bere pentru el, şi au pornit de-a lungul plajei. Imogen s-a aplecat să culeagă scoici şi alge.

Cînd s-a ridicat, Matt i-a descifrat mişcările buzelor – *„mă iubeşte, nu mă iubeşte"* – şi i-a văzut dezolarea cînd rezultatul a fost – *„nu mă iubeşte"*.

Cînd au ajuns la capătul plajei, s-au oprit să se răcorească puţin la umbra violacee a unei uriaşe stînci roşiatice.

Matt s-a uitat la faţa ei rotundă şi inocentă, care tînjea să fie sărutată.

– Imogen, scumpo?

– Da, i-a răspuns luminîndu-i-se privirea.

– Cîţi ani ai?

– Aproape 20.

– Şi cîte legături de dragoste ai avut?

– Nici una, roşi ea. Oricum, nu m-am culcat cu nimeni. Speram să o fac cu Nicky, dar mi-am pierdut pilulele. Acum însă le-am găsit. Ieri am luat trei, adăugă ea repede.

– Ei bine, lui să nu-i spui, zise Matt, făcîndu-se în mod deliberat că nu-i înţelege oferta. Nicky nu e bun pentru tine. Pe el nu-l interesează decît cucerirea în sine, incluzînd servicii complete. Tratează fetele ca pe prezervative, le aruncă de îndată ce le-a folosit. Îşi umplu pumnul cu nisip, pe care-l lăsă să i se prefire printre degete. Ştii ce ar trebui să faci după vacanţa asta? Să pleci de lîngă tatăl tău, de lîngă familie, din Yorkshire, şi să-ţi iei o slujbă la Londra. Ziarul are o bibliotecă grozavă. Uneori au cîte un loc liber. Vrei să văd dacă-ţi pot găsi o slujbă?

– O, da, te rog! exclamă încîntată. O, da! Să aibă şansa să-l vadă în fiecare zi. Să decupeze în fiecare săptămînă articolele lui şi să le îndosarieze sub numele *„O'Connor – Matt"*, să facă cercetare pentru el ori de cîte ori are nevoie de ajutor într-un subiect!

– Dar nu cunosc pe nimeni la Londra! se bîlbîi ea. Matt i-a zîmbit.

– Mă cunoşti pe mine şi pe Basil... şi pe Cable.

Degetele, care parcă porniseră în direcţia mîinii lui, i s-au oprit brusc cînd a auzit numele lui Cable. A luat în grabă o înghiţitură de Coca, rămînîndu-i o umbră de mustaţă pe buza superioară.

– Trebuie să trăieşti puţin, a continuat el delicat. Să capeţi mai multă experienţă. Să flirtezi. Să frîngi inimi şi să te distrezi. Curînd ai să fii deasupra unor bărbaţi ca Nicky.

– Nu-mi place să flirtez, zise îmbufnată.

– Eu şi Cable sîntem împreună de multă vreme. Ne cunoaştem şi ne înţelegem unul pe altul.

Încerca să-i transmită ceva, într-un mod delicat totuşi, iar ea nu voia să asculte. Fereşte-te de Irlanda! Jos mîinile de pe O'Connor!

Din cauza căldurii, Matt îşi dădu părul blond de pe fruntea asudată, lăsînd să se vadă ridurile orizontale adînci şi pe cele de expresie din jurul ochilor, roşii din cauza băuturii şi a nesomnului, cu pleoape grele, umflate.

Era complet mahmur şi-şi arăta cu vîrf şi îndesat cei 32 de ani. Dar nu-şi putea lua ochii de la faţa lui obosită, sexy, întrebîndu-se cum ar mai putea să iubească pe altcineva în viaţa ei.

Matt a oftat. Constată că nu-i era deloc uşor să facă ce şi-a propus.

– Ascultă, scumpo, n-ar fi trebuit să te sărut noaptea trecută. Eram foarte beat şi mi-a făcut plăcere, dar n-ar fi trebuit să fac lucrul ăsta. Ai avut destule în privinţa asta de la Nicky, ca să nu mai fie nevoie să mă mai amestec şi eu.

Imogen urmări cu privirea o barcă ce trecea cu viteză în apropiere de ţărm.

Acum cerul avea aceeaşi culoare ca apa, aproape că nu puteai distinge linia orizontului. Sări brusc în picioare.

– Dacă încerci să susții că seara trecută a însemnat pentru mine ceva mai mult decît un sărut de noapte bună, te înșeli foarte mult, i-a spus hotărîtă și, răsucindu-se pe călcîie, a pornit pe plajă înapoi către hotel.

– La toți dracii și la naiba! a exclamat Matt cu ciudă.

Prînzul l-a petrecut cu o pereche uriașă de ochelari de soare pentru a-și ascunde ochii înroșiți. Aproape că nu a mîncat nimic, ciugulind precum Cable.

Evită să se uite la Matt, care nici el nu a prea mîncat. l-a anunțat că după-amiază pleacă la Marsilia pentru a verifica un pont pe care i l-a dat omul de legătură al lui Antoine la *Barul Marinei*.

– Prea multă Marsilie pentru o singură zi, a zis Cable, care avusese o expediție la cumpărături plină de succes. O să mă culc cîteva ore. A fost o noapte atît de epuizantă, nu-i așa, scumpule, adăugă băgîndu-și o mînă mîngîietoare pe sub cămașa lui Matt.

Imogen a scrîșnit din dinți. Yvonne, părînd mulțumită de ea, cu piciorul bine bandajat după ce a fost la doctor, a decretat că soarele este prea fierbinte pentru piciorul ei și că ar vrea ca James să o ducă cu mașina să vadă un castel din apropiere.

– Să vină și Imogen cu noi, insistă James, îngrozit la gîndul de a fi lăsat singur cu Yvonne.

– Asta-i o idee bună, scumpo, interveni Nicky, trecîndu-și un deget leneș peste obrazul Imogenei. Am descoperit niște terenuri grozave la vreo cinci mile de aici, așa că în după-amiaza asta am să mă antrenez. Du-te cu James și Yvonne. O să-ți facă plăcere.

Era îmbrăcat într-un tricou albastru-marin și șort alb. Imogen i-a văzut mușchii pulsînd pe coapse și pe umeri, și, dintr-o dată, a cuprins-o tristețea.

L-a adorat atît de mult! Și-a amintit admirația plină de extaz pe care a simțit-o cînd l-a văzut jucînd prima dată tenis. Iar acum, deși îi aprecia încă frumusețea, nu mai

însemna nimic pentru ea. Poate că într-o zi va simți aceeași indiferență și față de Matt.

M-am vindecat complet de Nicky, își zise ea mîhnită. Acum va trebui să o iau de la capăt și să-mi revin și din asta.

În cele din urmă, după ce Cable a plecat să se culce, iar Nicky și Matt au dispărut și ei, Imogen și-a dat dintr-o dată seama că nu va rezista să o vadă pe Yvonne cicălindu-l toată după-amiaza pe James, drept pentru care i-a anunțat că ar vrea să se plimbe puțin singură.

Era foarte cald. A ieșit din oraș și a pornit să hoinărească în sus, pe deal, pe alei care începeau cu trepte line între vilele albe de vacanță, devenind apoi cărări abrupte ce urcau spre o zonă mai sălbatică, deasupra stîncilor, fără să se deosebească prea mult de dealul de deasupra orașului ei natal.

La poale scînteia marea, iar aerul avea o dulceață minunată, parfumul levănțicăi sălbatice împletindu-se cu cel al cimbrișorului și cu mirosul mai pătrunzător al mării. Dacă Matt ar fi aici, totul ar fi perfect, dar nu trebuia să se mai gîndească la el.

Poteca se bifurca. Porni pe cea care ducea abrupt în jos. Cînd a ajuns la malul mării, sărind peste stînci roșietice ascuțite, a căror fierbințeală și al căror tăiș îl simțea prin tălpile espadrilelor, era toată numai o apă.

Și-a scos rochia și pantofii, și, rămasă în bikini, s-a avîntat în apa rece de culoare vierzuie, sperînd ca măcar ea să-i poată aduce o oarecare alinare.

Înotă în larg, întrebîndu-se, într-un scurt moment de disperare, dacă să nu continue să înoate cît o vor ține puterile. Dar se zice că dacă te înec, prin fața ochilor ți se perindă tot ce ai trăit pînă atunci, iar ultimele patru luni au fost mult prea traumatizante pentru ea ca să-și dorească o reluare.

Se lăsă să plutească o vreme, apoi înotă spre cel mai apropiat golfuleț și se cățără din nou pe stînci, re-

căpătîndu-şi sufiul. Auzi dintr-o dată voci şi ocoli stîncile pînă dădu cu ochii de o superbă fîşie de plajă pe care nu se afla decît o singură familie.

S-a aşezat să-i privească. Un copilaş cu părul şi ochii negri, cu o pălărie de soare roz, scurma absent cu o lopăţică în nisip, cu ochii la frumoasa lui mamă şi la tatăl care-i construiau un castel foarte elaborat.

Femeia era îmbrăcată într-un bikini roşu, iar bărbatul în pantaloni şi cămaşă, ambele de culoare neagră. Probabil că se coace pe căldura asta, îşi zise Imogen.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Arătau atît de uniţi şi de fericiţi! O fracţiune de secundă i s-a perindat prin faţa ochilor imaginea ei cu Matt, rîzînd împreună, făcînd un castel de nisip pentru copilaşul lor blond şi bronzat.

Copilul s-a ridicat, destul de nesigur pe picioare, s-a depărtat de părinţi şi a început să se cţţere pe stînci, la vreo 20 de iarzi de ea.

Era atît de frumos, de durduliu şi de bronzat, că îi venea să-l strige să vină la ea. Părinţii nu au observat nimic, atît erau de cufundaţi în construirea complicatului castel.

Bărbatul stătea în genunchi, săpînd un şanţ în jurul castelului, făcînd o gaură pe sub un pod şi ţinînd strîns nisipul umed în cealaltă mînă.

Femeia rîdea, foarte aproape de el, aplecată să vadă ce face. Bărbatul s-a întors pe neaşteptate, a privit-o o secundă, după care a sărutat-o, luînd-o prin surprindere. O clipă s-a zbătut să-i scape din braţe, apoi a rămas nemişcată răspunzîndu-i la sărut. Imogen îşi întoarse privirea în altă parte.

Lumea era ca Arca lui Noe, perechi-perechi, iubindu-se unul pe altul, cu excepţia ei. Se uită din nou după copil şi scoase o exclamaţie mută de groază.

Copilaşul se clătina pe muchia stîncilor şi privea în jos, în apa adîncă, unde, sub iarba de mare, pe fund, se aflau alte stînci, mai ascuţite decît cele de sus.

În clipa următoare s-a dezechilibrat şi a căzut. Imogen a ţipat îngrozită.

– A căzut în apă! strigă cît putu spre cei doi care se uitau la ea fără să înţeleagă nimic. *Vite! Vite!* a continuat în franceza ei de şcoală. *Il a tombé!*

Nici unul din cei doi nu s-a mişcat, înţepeniţi de groază. Nu avea altceva de făcut decît să plonjeze ea în mare.

A ocolit stîncile înot, îndreptîndu-se spre locul unde se vedea plutind pălăriuţa roz.

Curentul deveni deodată îngrozitor de puternic, împingînd-o în toate direcţiile. S-a scufundat, uitîndu-se cu disperare în jur, dar nu a văzut decît iarbă de mare şi roci ascuţite, în care s-a rănit la un picior.

A ţîşnit la suprafaţă să ia o gură de aer. Constată că bărbatul înota în direcţia ei, urmărit de ţipetele isterice ale mamei.

– *Ici!* a strigat în direcţia lor, dîndu-şi părul din ochi. Este aici! Şi plonjă din nou. Cînd a ieşit să tragă iarăşi aer, tatăl ajunsese în dreptul ei, cu faţa pămîntie, urmat de mamă, care înota cîineşte şi răcnea isteric.

S-au scufundat de mai multe ori. Nu mai poate fi în viaţă, se gîndi Imogen disperată, cînd, dintr-o dată, simţi ceva moale între două stînci, trase şi trase, dar, indiferent ce găsise, părea să fie zdravăn încurcat în iarba de mare. A ieşit încă o dată la suprafaţă, simţind că îi pocnesc urechile.

– Cred că este aici, a reuşit să articuleze. Nu pot să-l mişc.

Trăgînd adînc aer în piept, a plonjat încă o dată. Acum a reuşit să-l prindă bine de păr, apoi de un braţ şi, exact în clipa în care credea că o să-i explodeze plămînii, l-a mişcat şi l-a adus la suprafaţă. Copilul avea ochii închişi şi gura căscată.

Mama a început să plîngă şi mai tare.

– Ajută-mă, apucă să spună Imogen, trăgînd puternic aer în piept.

Se simțea atît de epuizată, încît copilul parcă era de plumb în brațele ei.

Tatăl i-a luat povara şi au pornit spre țărm, cu mama în urmă, răcnind cît o mai țineau puterile.

L-au aşezat pe nisip şi tatăl începu să-i facă respirație artificială, apăsîndu-i ritmic coşul pieptului.

– Lasă-mă pe mine, l-a dat Imogen deoparte, încercînd să-şi aducă aminte ce a învățat la cursul de primajutor.

În primul rînd trebuie să-i dau capul pe spate, să văd dacă nu cumva este blocată traheea. Nu părea să fie. Apoi, lăsîndu-se în genunchi lîngă el, îşi lipi gura de gurița lui mică şi începu încet să-i sufie aer în plămîni. Copilul era rece şi părea fără viață. Imogen a avut sentimentul teribil că totul era prea tîrziu. Era atît de epuizată de scufundări, încît îi era aproape imposibil să-şi mențină respirația egală. Încercă să ignore plînsul isteric al mamei.

Se străduia parcă de o veşnicie, dar evident era inutil – nici cel mai mic răspuns. N-avea sens să mai continue.

Dar s-a încăpățînat să nu renunțe şi, dintr-o dată, în mod cu totul miraculos, se auzi o uşoară bolboroseală în pieptul copilului.

Imogen a simțit cum plămînii copilului se umflă lent, apoi, cu o încetineală de-a dreptul chinuitoare, el a început să respire singur.

S-a lăsat pe călcîie, amețită, exact în clipa în care copilul a deschis ochii injectați, a sughițat şi a început să vomite violent.

– N-o să aibă nimic, le-a spus ea.

Istericalele mamei se amplificară. Imogen văzu urme de sînge pe piciorul la care se tăiase în stîncile ascuțite.

– *Ferme ta gueule*, a răcnit tatăl, încă pămîntiu de teamă. Nu prea i-au fost de ajutor, se gîndi Imogen. A luat un prosop, a şters bine copilul pe față şi a început să-l fricționeze pe corp.

– O să fie O.K., sincer, le-a spus, înfăşurîndu-l într-un alt prosop. Părinţii păreau încă incapabili să facă cea mai mică mişcare. Trebuie să-l duceţi imediat acasă, le vorbi ca şi cum s-ar fi adresat unor copii. Să-l ţineţi la căldură, cu multă linişte şi să chemaţi imediat un doctor. Bărbatul a început să bîlbîie mulţumiri.

– Zău, n-aveţi pentru ce. Probabil că şi dumneavoastră sînteţi şocată, a adăugat ea întorcîndu-se spre femeie. Dar copilul nu are nimic, zău că nu are nimic.

– Dar cum s-a întîmplat să fii aici? a întrebat tatăl într-o engleză foarte stricată. N-ai ştiut că plaja este particulară?

– Oh, Doamne, nu, n-am ştiut. Îmi pare rău. Ascultă, acum important este să duceţi copilul acasă.

– Unde stai? întrebă tatăl rar.

– În Port-les-Pins. A luat copilul, care tremura înfăşurat în prosop, şi i l-a pus tatălui în braţe. Duceţi-vă imediat acasă. *C'est très important!*

Numai după ce s-a îmbrăcat şi a pornit înapoi spre casă şi-a dat seama cît-de mult a zdruncinat-o incidentul. Trebuia să ajungă la hotel şi să povestească cuiva.

Gîndurile i s-au îndreptat spre Matt, dar renunţă. La Matt nu putea ajunge. El îi aparţinea lui Cable. Poate că o s-o găsească pe madame, ea era întotdeauna dispusă să asculte o bîrfă.

Dar cînd a ajuns la hotel, din camera madamei, aflată în spatele biroului de primire, se auzeau ricoşeuri de gloanţe şi tropot de cai – familia urmărea probabil un western la televizor. Atunci a văzut că lipseşte de la locul ei cheia lui Nicky. Probabil că s-o fi întors.

Urcă scările şi bătu încet la uşa lui. Nici un răspuns. Bătu din nou. Poate că dormea. A încercat clanţa şi uşa s-a deschis.

Duşul curgea. Nu avea cum s-o audă. Şi în clipa aceea o zări pe Cable, întinsă goală pe pat, frumoşii ei

sîni împungînd obraznic aerul. Fuma, rîdea, şi-i spunea ceva lui Nicky, care era, evident, sub duş, pentru că i-a răspuns răcnind ceva ce Imogen nu a putut să audă şi care a făcut-o pe Cable să rîdă cu şi mai multă poftă.

A închis uşa şi a luat-o la goană pe culoar. Simţea cum o lasă genunchii, iar trupul îi ardea ca focul.

Oh, sărmanul, sărmanul Matt. El o iubeşte atîta pe Cable! Cum a putut ea să-i facă una ca asta? Iar Nicky, aşa-zis prieten, să se prefacă că se duce să joace tenis! Ce naiba s-ar întîmpla dacă Matt s-ar întoarce de la Marsilia şi i-ar surprinde asupra faptului?

Complet şocată, a rătăcit o vreme, fără nici o ţintă prin oraş, după care s-a dus la plajă, unde s-a aşezat încă tremurînd.

A urmărit cu privirea o barcă ce se depărta în larg. Ce minunat se profilau pînzele roşii pe albastrul mării! Şi ce bine dacă ar fi fost şi ea în barca ce se depărta cu repeziciune!

Ar fi scăpat astfel de toate necazurile, de orice concurenţă şi de toată nefericirea care o copleşea!

Capitolul 13

Dintr-o dată şi-a dat seama că deja ceasul bate ora şapte. Răsucindu-se, a văzut că mesele de pe terasele afiate de-a lungul falezei s-au umplut. Lucrul ăsta făcea parte din ritualul orăşelului. În fiecare seară, lumea se aşeza la mese, bea ceva şi îi admira pe frumoşii oameni care se plimbau în susul şi în josul falezei.

Stînca ce domina golful era acum roz sub razele apusului de soare. Chiparoşii, ca nişte cozi de pisici înfuriate, se profilau înalţi pe cerul luminos, iar marea era învăluită într-o ceaţă de ametist.

Spre groaza ei, primii pe care-i văzu au fost Nicky şi Cable. Beau vodcă cu apă tonică, aşezaţi sub o umbrelă Coca-Cola, care împrumuta feţelor lor bronzate o uşoară strălucire roşiatică. Cable era îmbrăcată într-un top alb de dantelă, legat sub sîni, cu bermude asortate, care pe orice altă fată ar fi făcut-o să pară grasă. Nicky purta pantaloni albi şi pulover gri de caşmir. Buclele negre îi erau încă ude de la duş. Amîndoi păreau superb de

indolenți, satisfăcuți și frumoși, ca două pantere după o masă copioasă.

Roșind ca focul, conștientă de părul ei încîlcit și de înfățișarea neîngrijită, Imogen încercă să treacă neobservată, dar Nicky a văzut-o și a strigat-o.

– Unde ai fost? M-am uitat peste tot după tine. Vino aici și povestește-ne despre castel și despre disputele dintre cei doi Edgworth.

– Pînă la urmă nu m-am dus, se bîlbîi ea. O clipă Nicky păru îngrijorat. M-am plimbat pe plajă, am făcut baie și am scris niște vederi, a adăugat ea repede. Trebuie să mă duc să mă schimb.

– Bea ceva mai întîi, o invită Nicky, așezînd-o ferm pe un scaun gol de lîngă el. Pari răvășită.

Din fericire, în momentul acela au apărut Yvonne și James, amîndoi spălați și schimbați, cu hainele impecabile.

– Castelul a fost foarte frumos. Ai pierdut un regal, Imogen. Întîmplător, proprietarul era la reședință și aproape că s-a îndrăgostit de mine, le relată Yvonne aranjîndu-și părul, așa că ne-a arătat totul. A fost și o degustare de vinuri și ne-au dat vin gratis. Nu, eu nu beau decît un suc de ananas, mulțumesc, Nicky, și nici lui James nu-i trebuie altceva.

Nicky a comandat băuturile în franceza lui rapidă și a continuat să mănînce cartofi prăjiți dintr-o pungă.

– Păcat că nu manifești mai mult interes pentru cultură, Cable, continuă Yvonne, uitîndu-se cu dezaprobare la mijlocul ei gol. Sînt sigură că, dacă ai face-o, tu și Matt ați avea serile mult mai multe subiecte de conversație.

– Eu și Matt avem lucruri mult mai palpitante de făcut decît să vorbim, a repezit-o Cable.

Un pescăruș, care se tot rotea deasupra lor în căutare de ceva resturi de mîncare, s-a găinățat drept pe cartofii lui Nicky, care i-au căzut din mînă.

I-a împins cu piciorul şi a tras o înjurătură.

– Se zice că asta înseamnă noroc, observă James. Cum a mers antrenamentul? Ai găsit pe cineva destul de bun cu care să joci?

– Surprinzător, da, a răspuns Nicky rîzînd. De data asta am fost şi eu cu adevărat lăsat lat. Şi, în agitaţia provocată de sosirea băuturilor, Imogen l-a văzut cum a întins o mînă, mîngîindu-i delicat partea interioară a coapsei lui Cable. Ea s-a cabrat voluptuos şi i-a zîmbit.

James sorbi fără nici un fel de entuziasm din sucul de ananas, dar aproape că se înecă.

– Probabil că a luat-o pe partea cealaltă, a zis, cu ochii în lacrimi, în timp ce Imogen îl bătea pe spate ca să-şi revină.

– N-am crezut că părul ţi se face în halul ăsta cînd se udă, a remarcat cu superioritate Yvonne, adresîndu-se Imogenei.

O urăsc, se gîndi Imogen. Aş strînge-o de gît cu propriile mele mîini. Şi în clipa acea l-a văzut pe Matt îndreptîndu-se spre masa lor. Dragostea parcă-i ţîşni prin toţi porii.

Era aşa de ameţită, de parcă cobora vertiginos cu un lift foarte rapid. Matt arăta obosit, cu ochii încercănaţi. S-a lăsat să cadă pe un scaun lîngă Cable.

– Iubitule, cum a mers cu pontul pe care ţi l-a vîndut tipul? a sărit ea imediat, cu un entuziasm nefiresc.

– A fost un dezastru, n-a ieşit nimic. Renunţ. Este, evident, imposibil să ajung la Braganzi.

– N-aş putea să spun că-mi pare rău, îl linguşi, mîngîindu-i coapsa. Putem avea în schimb plăcerea companiei tale.

Cum poate? se gîndi stupefiată Imogen. De-abia a ieşit din pat de lîngă Nicky şi, chiar în faţa lui, este grămadă pe Matt.

Matt aruncă un plic umflat pe masă.

– Tăieturi din ziare despre Braganzi. Am cerut de la

ziar să mi le trimită. Au sosit cu poşte de seară. N-o să mai fie nevoie de ele acum, aşa că pot foarte bine să mă îmbăt.

– Ai făcut asta aseară, ţii minte? remarcă ea cu duritate în voce şi-şi retrase în mod ostentativ mîna de pe coapsa lui

Au comandat încă un rînd de băuturi. Imogen nu terminase nici primul pahar. Se întreba cum naiba o să reziste toată seara. Părea că în grup sînt prea mulţi ai căror ochi nu-i mai putea întîlni. Matt parcă-i citi gîndurile.

– Gilmore va fi aici dintr-o clipă în alta, a spus el aşa, în general, dar mai mult în direcţia ei. O să-ţi placă de el. Gilmore şi Bambi sînt unul dintre puţinele cupluri cu o căsnicie fericită, pe care le cunosc.

– Ei chiar îi place să stea acasă, să fie mamă, să coacă pîine şi să lustruiască mobile, îi informă Cable.

– Ce frumos! se minună Yvonne. Cîţi ani are?

– Aproape 40.

– Mie îmi plac femeile mai în vîrstă, a sărit imediat James luînd o înghiţitură zdravănă din sucul de ananas şi arătînd foarte stîrnit.

– Ai auzit, are o căsnicie fericită, Jumbo, îl plesni Yvonne.

– Şi părerea mea este că nici Gilmore nu a călcat strîmb niciodată, spuse Matt. Cable a surîs, ca şi cum ar fu vrut să lase să se vadă că ştie ea mai bine.

– Oh, poate că te-o fi ciupit de fund la vreo petrecere, dar asta-i tot, îi replică el, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

– Va fi plăcut să mai fie aici o soţie cu care să poţi sta de vorbă. Odată căsătorită, constaţi că fetele singure sînt limitate, comentă acră Yvonne ridicîndu-se. Mă duc să mai cumpăr cîteva vederi. Mamei tale nu i-am trimis încă nici una, Jumbo.

– Afurisita! a gratulat-o Cable scoţînd limba în urma ei.

– Ce naiba le-ai cerut să pună în sucul ăsta, Nicky? îl întrebă James.

– Vodcă. M-am gîndit că nu poate fi depistată. Probabil că este groaznică.

– Dar este totuşi alcool, se bucură James. Mulţumesc mult. Să mai cer repede încă un rînd, pînă nu se întoarce Yvonne.

– Eşti foarte tăcută, Imogen. Nu te simţi bine? o întrebă Cable.

– Probabil din cauza căldurii, a fost prea mult pentru ea, îşi dădu cu părerea Nicky. Ar trebui să avem mai multă grijă de tine şi să nu te mai lăsăm singură.

Acum toată lumea se uita la ea. Imogen avu impresia că o să-i crape faţa în încercarea de a zîmbi.

– Cred că am să mă duc să mă schimb.

Ajunsă în cameră, răscoli cu indiferenţă în dulap. În cele din urmă şi-a pus rochia verde cu margarete albe, deşi părea prea frivolă pentru starea ei de spirit. Decolteul adînc îi dădea la iveală umerii şi sînii, acum frumos bronzaţi. Părea ciudat ca într-o zi cu asemenea traume să se bronzeze atît. În pofida remarcilor acide ale Yvonnei, părul ei s-a aranjat perfect după ce l-a pieptănat. Pierdu multă vreme pînă să fie gata. Nu simţea nici o dorinţă să coboare, nu mai suporta să le vadă feţele. A tresărit, auzind o bătaie în uşă. Matt! şi-a zis plină de speranţă şi dorinţă. Dar era Cable.

– Ooo, este drăguţă, i-a admirat ea rochia fără să o privească direct în faţă. Ţi-a cumpărat-o Matt ieri? Imogen a dat din cap. Sincer, ar trebui să se ocupe de pagina pentru femei. Eram îngrijoraţi din cauza ta, ai întîrziat prea mult.

Tocmai tu vorbeşti! se gîndi Imogen.

– Mă bucur foarte mult că vin Larry şi Bambi, continuă să sporovăiască, în timp ce coborau scările. Bambi va fi o adevărată uşurare după Yvonne. Suportă trecerea spre vîrsta mijlocie cu atîta eleganţă şi uşurinţă!

Te poate face să crezi că, în definitiv, nu este un lucru chiar atît de disperat să îmbătrîneşti. O să-ţi placă.

Bambi nu reprezenta, evident, o concurenţă pentru ea, se gîndi Imogen. După surîsurile alea de Mona Lisă de mai devreme, era clar că Larry Gilmore i-a fost amant. Cu Nicky ca admirator curent, cu James oricînd gata să sară pe ea şi beneficiind de serviciile complete ale lui Matt, nici nu era de mirare că avea o stare de spirit atît de bună.

Cînd au ajuns la masă, James a fluierat admirativ la apariţia Imogenei, iar Nicky i-a spus că este frumoasă. S-a aşezat lîngă Nicky, cît mai departe posibil de Matt. Trebuie să rezist în timpul cinei, după care am să mă duc direct la culcare, şi-a zis ea. Cîteva mese mai încolo, o fată mîngîia un cîine auriu de vînătoare, care-i amintea de Homer. Dintr-o dată i s-a făcut atît de dor de casă, încît i s-a înceţoşat privirea. Nu trebuia să plîngă! Şi-a coborît ochii spre pumnii încleştaţi, luptîndu-se să-şi înăbuşe lacrimile.

– Blaker şi Harris urmează să sosească în seara asta la St. Syriac, îi anunţă Cable. Trebuie să-i sunăm mîine.

Din fericire, conversaţia se axă pe soliditatea mariajului celor doi sus-pomeniţi, ceea ce i-a dat Imogenei timpul necesar să-şi revină. Ridicînd privirea, l-a surprins pe Matt uitîndu-se la ea. A roşit şi şi-a îndreptat imediat privirea în altă parte. Acum îl pun într-o situaţie stînjenitoare, îşi zise nefericită. Iar în clipa aceea, spre marea ei uşurare, a auzit-o pe Cable exclamînd:

– Uite-l pe Gilmore!

– Sîntem aici, a strigat Matt, fluturîndu-şi braţele în direcţia unui bărbat foarte bronzat, de înălţime medie, cu o faţă îngustă ca de uliu. Era îmbrăcat într-un frumos costum crem, haina cu şliţuri în părţi, iar pantalonii vîrîţi în ghete negre. Strîngea din ochi încercînd să-i localizeze.

– Nu vede nimic fără ochelari, le-a spus Cable. Christoase, ce este cu el?

Bărbatul bronzat îi descoperi în sfîrşit şi, oprindu-se – în timp ce traversa – să admire o brunetă senzaţională, n-a lipsit mult să dea peste el două blonde uluitoare, aflate într-o maşină decapotabilă roz.

– Ce mod frumos de a muri, a spus el tărăgănat. Bună la toată lumea. L-a bătut prieteneşte pe Matt pe umăr, a sărutat-o pe Cable şi s-a prăbuşit într-un scaun. Iisuse, aş avea nevoie de un prim-ajutor. Comandaţi-mi un whisky cvadruplu.

Nimeni nu a schiţat nici un gest.

– Ce ţi-ai făcut? îl întrebă Matt.

– Ţi-ai schimbat coafura, a sărit Cable.

– Sînt tuns ca Marc Antoniu, le spuse Gilmore, aranjîndu-şi bretonul pe frunte.

– Şi ai fost în Grecia. Eşti bronzat ca o agrişă.

– A fost o vară foarte frumoasă în Islington, a replicat Gilmore izbucnind în hohote de rîs.

– Ţi-ai făcut gaură în ureche! Şi de unde ai scos costumul ăsta alb?

– Imaginea mea devenise cam întunecată şi am hotărît să o albesc puţin.

– Puţin? Dumnezeule mare, Gilmore! exclamă Cable. Matt a izbucnit în rîs.

– Oh, gata! Oricum, totul merge destul de bine, zise Gilmore. Ce mai faci Nicky? Arăţi dezgustător de sănătos.

– Nu mai mult ca tine, i-a replicat Nicky, prezentîndu-i pe Imogen şi pe James. Matt comandă ceva de băut pentru Gilmore şi încă un rînd pentru restul.

– Ceva noroc cu Braganzi? îl întrebă Gilmore.

– Absolut nimic, negă Matt ridicînd din umeri. Am încercat totul.

– Ei bine, dacă nu pătrunzi tu la el, atunci nu pătrunde nimeni, declară solemn Gilmore.

– Arată al naibii de bine fotografiile alea cu reginele frumuseții, îl complimentă Matt.

– Mi-a luat al naibii de mult ca să le retuşez.

– Cum merge ziarul?

– Cam cum ştii, cînd am plecat eu. Gilmore a dat peste cap jumătate din paharul de whisky. Bruce Winter şi-a prezentat din nou preavizul – a scris o scrisoare de demisie de 17 pagini, pe care nimeni nu s-a obosit să o citească. Aşa că el continuă să rămînă în funcție. Omul nostru la Ierusalim a fost rănit în picior, într-o încăierare. H.E. îți trimite salutările lui, în momentul de față nu se gîndeşte decît la o expediție pe Everest, la care să participe numai femei.

– Urmează să o sponsorizăm noi?

– Nu şi dacă au un cuvînt de spus băieții de la finanțe.

– Am pus mîna pe un subiect bun azi după-amiază, îi relată Matt. Toți copiii au trişat la *Baccalaureate*. Cîțiva au obținut subiectele înainte şi le-au dat la toți răspunsurile. Autoritățile sînt complet în oală. Nu pot să-i exmatriculeze pe toți.

– Ce bine ar fi fost dacă lucrul ăsta s-ar fi întîmplat la Londra, suspină Gilmore. Este singurul mod în care ar putea să absolve şi copiii mei. Ai de gînd să scrii un material?

– Poate, însă doar dacă-mi mobilizez energia.

– Sînt probleme în Peru, continuă Gilmore. Dacă lucrurile se înrăutățesc, H.E. a spus că s-ar putea să fii nevoit să-ți scurtezi huzurul aici şi să pleci în Peru.

– Ce fel de probleme?

Este fericit, îşi zise cu tristețe Imogen. Trebuie să se fi plictisit de moarte săptămîna asta cu noi.

I-a întrerupt Cable.

– Chiar trebuie să discutați despre serviciu toată ziua? Unde este Bambi?

– În Islington.

– Unde?

– În Islington.

– Atunci ai venit singur.

– Păi, într-un cuvînt, nu.

– Doar n-ai venit cu altcineva? îl întrebă suspicioasă Cable.

– Păi, într-un cuvînt, da.

Tăcerea uluită care se lăsase a fost întreruptă de o exclamație de admirație din partea lui James. Pe faleză venea o blondă incredibilă, cu pantofi cu platformă argintie, îmbrăcată într-un costum spațial argintiu și cu un păr lung, blond, care provoca o agitație considerabilă în jur.

– Uite-o, a exclamat Gilmore, înroșindu-se ușor cu tot bronzul lui. Aici, îngerul meu!

– Arată exact ca Bardot. Nu este Bardot, nu? l-a întrebat James agitat.

– Nu tocmai. Eu îi zic de fapt Brigitte Barmaid.

– Iisuse, privește sfîrcurile alea! exclamă Nicky.

Matt nu știa dacă să se amuze sau să se supere.

– Unde naiba ai găsit-o? îl întrebă.

– A venit la noi temporar și am întîlnit-o în lift.

– Era loc pentru amîndoi în lift?

– M-am gîndit că ar mai calma-o pe Cable. Știu ce mult îi place să aibă cît mai multe fete drăguțe în jurul ei.

Cable arăta precum norul care prevestește o furtună inevitabilă.

– Ea este Tracey, a făcut Gilmore prezentările cînd blonda s-a așezat între el și Imogen, cu o rafală de „încîntată de cunoștință". Și nu bea niciodată altceva decît *Cinzano* dulce, deoarece a devenit dependentă de păcatul dulcții, nu-i așa, comoara mea?

– Vrei să încetezi? i-a zis scurt Tracey. Ești drăguță și bronzată, a adăugat uitîndu-se la Imogen. Întotdeauna am zis că pentru o blondă un ten bronzat face mai mult decît orice altceva. Slavă Domnului că eu mă bronzez foarte repede.

– Nu te arzi? o întrebă Imogen uitîndu-se la părul ei platinat.

– Niciodată. Iar părul este vopsit. În mod normal, este castaniu-închis.

Imogen clipi des, neobişnuită cu o asemenea franchețe.

– Şi Larry s-a bronzat deja minunat, a remarcat ea.

– Oh, este *Man Tan,* i-a spus Tracey. Pe picioare nu merge, însă este tot numai dungi ca un tigru.

Imogen a scos un chicotit şi dintr-o dată s-a mai înveselit. În clipa aceea a apărut Yvonne, încărcată cu pungi de hîrtie şi ilustrate.

– Am luat asta pentru femeia noastră, le-a spus scoțînd o statuetă de femeie în crinolină, făcută în întregime din scoici. Nu-i originală? Bună, tu trebuie să fii Larry. Nu ne-am cunoscut; dar îți admir mult munca. Iar tu trebuie să fii Bambi, nu? S-a întors spre Tracey. Am auzit foarte multe lucruri despre tine. Pot să-ți spun Bambi?

– Ei bine, eu aşa îi zic aproape tot timpul, a intervenit Gilmore cu vocea lui tărăgănată, dar ei nu-i prea place.

Yvonne s-a aşezat între James şi Matt.

– Unde stai? a întrebat Yvonne.

– La *Plaza.* Dar camerele sînt îngrozitor de mici, se plînse Tracey.

– Oh, ar trebui să vezi chichinețele noastre, i-a zis Yvonne uitîndu-se la Matt.

Tracey s-a întors spre Imogen şi a început să critice baia de la hotel. Nu poate să fie mult mai mare decît mine, se gîndi ea. Cable şi Yvonne se holbau la Tracey ca şi cum ar fi fost un melc apărut pe neaşteptate în salata lor.

Privind-o mai atent, Imogen şi-a dat seama că sub stratul gros de machiaj avea o față rotundă, nişte ochi căprui imenşi şi un zîmbet foarte dulce.

– Mulțumesc foarte mult, a spus luînd paharul cu *Cinzano* de la Matt. Cine cu cine este aici? s-a întors ea

spre Imogen. Cine este tipul ăla scund cu fața rozalie, care arată ca Ronnie Corbett?

– James. E căsătorit cu Yvonne, cea cu părul roşu. Ea este model.

– Iar brunetul acela drăguț, de dincolo de tine? Dumnezeule, ce frumos e! Trebuie să fie paznic de coastă, instructor de înot sau cam aşa ceva.

– Este Nicky Beresford, a spus Imogen înăbuşindu-şi un chicotit.

Cînd şi-a auzit numele, Nicky s-a uitat la ele.

– Tocmai întrebam cum îți cîştigi existența, spuse Tracey zîmbindu-i cu o simplitate delicioasă.

– Joacă tenis, interveni Cable. Şi cu foarte mare succes, a adăugat după o pauză.

– Oh, minunat! Ador tenisul. Poate facem mîine un joc.

– Poate, a zis Nicky zîmbindu-i şi privind-o direct în ochi. Nu trebuie să fie neapărat de tenis.

– *Encore de whisky*, strigă Gilmore uitîndu-se în jur, la fetele care stăteau la mesele vecine şi la cele care se plimbau pe faleză. Christoase, standardul este fantastic aici. Exact ca pe King's Road într-o după-amiază de sîmbătă. Nici nu ştiu de ce te-am mai adus, Tracey, scumpo. Este ca şi cum ai duce buşteni electrici la Newcastle.

– Ar trebui să le vorbeşti în franceză, zise Tracey placidă, şi ştii cît te oboseşte lucrul ăsta. Mi-e foame. Sper ca aici mîncarea să fie mai bună decît la Paris. Aseară am fost la *Maxim's*. A fost dezgustător. Am vrut o friptură şi mi-au dat o bucată dreptunghiulară de carne de vită înnegrită. Cînd bagi furculița în ea, țîşneşte tot sîngele.

Yvonne se uita nedumerită la Tracey.

– Nu pot să cred că ai 40 de ani, nu mai putu ea să reziste.

– În jurul bustului, a sărit Cable dispreţuitoare.

– Grozav, cum de ai ghicit? Tracey îi ignoră aversiunea. Am auzit că eşti manechin, s-a întors ea spre Yvonne. Fac şi eu asta în timpul liber.

– Şi ce anume? o întrebă Yvonne cu răceală.

– Oh, cel mai adesea chestii cu nud. *Penthouse* m-a declarat *Femeia Lunii* în iulie.

– Serios? se miră Nicky dezbrăcînd-o din privire.

– Da, şi au pus în circulaţie cele mai teribile minciuni. Tu ai lucrat ceva în nud? o întrebă pe Yvonne.

– N-aş face aşa ceva, a răspuns Yvonne şocată.

– Oh, eu n-aş fi descurajată, a continuat amabilă Tracey. Şi eu eram la fel ca tine, plată ca o scîndură. Şi impresarul meu mi-a zis: *„Tracey, de ce nu-ţi faci tu nişte sîni ca lumea?"* Are un prieten doctor care-ţi face sînii ca ai Sophiei Loren. Aşa că m-am dus la el. Operaţia a fost puţin cam neplăcută, dar efectul a fost grozav. Ăştia nu sînt decît silicon, le-a spus mîngîindu-şi cu drag sînii superbi. Îţi dau adresa doctorului, dacă vrei. Este păcat să nu poţi să-ţi scoţi hainele de pe tine cînd treaba asta este atît de profitabilă.

În sfîrşit, a rămas şi Yvonne o dată fără replică. Privind peste masă, Imogen a văzut că Matt rîdea cu lacrimi.

– Nu zău, unde ai găsit-o? l-a întrebat din nou pe Gilmore, ştergîndu-şi ochii.

– A venit la mine să înlocuiască temporar pe cineva. Bate 30 de cuvinte pe minut şi scrie întotdeauna Laurence cu „w", dar o fată cu un corp ca al ei merită ceva mai bun.

– Nu înţeleg ce face cu tine.

– Vrea, evident, să se căsătorească cu bunicul ei.

Yvonne se aplecă peste masă spre Cable.

– Nu cred că fata asta este căsătorită cu Larry Gilmore, îi şuieră ea.

– Nu mai este mult şi trebuie să mergem la masă, a decretat Larry, ridicînd unul din sînii de argint ai lui Tra-

cey, care atîrna peste ceasul lui. Este aproape nouă şi jumătate.

– Plătesc eu nota, a zis Matt, trăgîndu-şi scaunul puţin în spate şi făcînd semn chelneriţei.

Şi atunci, dintr-o dată, Imogen nu a putut să-şi amintească niciodată cum s-a întîmplat – peste strada agitată, zgomotoasă pînă în clipa aia, s-a lăsat o linişte mormîntală. Chelnerii s-au oprit în drumul lor cu tăvile ridicate. Un bărbat care venea de pe chei cu un coş cu peşte l-a scăpat jos cu o bufnitură surdă şi a rămas nemişcat, de parcă ar fi fost hipnotizat. Un cățel care lătra a fost redus la tăcere cu admonestări supărate, iar un copil care plîngea a fost plesnit să tacă. Toată lumea stătea cu capul întors spre capătul străzii. Singurele sunete care se mai auzeau erau uşorul clipocit al valurilor şi ţipetele depărtate ale pescăruşilor. Era ca în *„High Noon"*. Şi atunci l-a văzut. Se îndrepta cu paşi lenţi spre ei, cu o ţigară în gură – un omuleţ chel cu ochelari de soare, îmbrăcat într-o cămaşă neagră, cu nişte pantaloni care cădeau pe el ca naiba. Şi, după cît părea, nu se grăbea deloc. Dar pînă şi în această încetineală era tensiune.

– Braganzi, şuieră Matt.

– Doamne, ce n-aş da să am un aparat de fotografiat, şopti Larry.

Acum se afla la numai două mese de ei. Toată lumea îi zîmbea linguşitor. Pudelul care lătrase mai devrme a început să mîrîie şi a fost redus din nou la tăcere cu un şut în fund.

– Spre masa asta se îndreaptă, şopti Cable, dîndu-şi cu o mişcare elegantă părul pe spate şi umezindu-şi buzele în aşteptare. Poate că vine să-ţi spună că poţi să faci un material cu el.

– Mai probabil să ne avertizeze să-l lăsăm în pace, spuse Matt.

Imogen îl privea parcă fermecată. Nu aveai prea des

prilejul să vezi o legendă de atît de aproape.

A ajuns în dreptul mesei lor şi s-a oprit, cuprinzîndu-i pe toţi într-o singură privire. După care şi-a scos ţigara din gură şi a aruncat-o pe pavaj.

– Bună seara, a spus cu un foarte puternic accent italian. O caut pe domnişoară Brocklehurst.

Imogen a simţit că i se taie respiraţia de groază şi a ridicat o privire rugătoare în direcţia lui Matt.

– Ce treabă aveţi cu ea? l-a întrebat Matt cu asprime.

– Să mă prezint mai întîi, a zis omuleţul moale. Numele meu este Enrico Braganzi.

– Ştim asta, a replicat Matt.

– Aş dori pur şi simplu să vorbesc cu domnişoară Brocklehurst. Zîmbi, arătînd cîţiva dinţi de aur. Nicky a pus o mînă protectoare pe braţul Imogenei:

– Ea este.

Braganzi şi-a scos ochelarii de soare. Avea ochii negri, iar privirea ageră.

– Domnişoară, o întrebă el, aţi ocolit astăzi, din întîmplare, rocile spre *Petit Plage?*

Imogen şi-a coborît privirea, sperînd să o înghită pămîntul.

– Ai înotat acolo, iubito? o întrebă cu voce blîndă Matt.

– Da, se bîlbîi, ştiind că întreaga plajă are ochii aţintiţi asupra ei. Îmi pare foarte rău. Era atît de frumos. N-am vrut decît să fiu singură o vreme. Nu mi-am dat seama că era o plajă particulară.

– Vă rog, domnişoară. Braganzi ridică o mînă frumos manichiurată, plină cu inele de aur. Nu am venit decît să vă mulţumesc din toată inima. I-aţi salvat băieţelului meu viaţa!

– Ce-am făcut? întrebă ea complet uluită.

– L-aţi salvat de la înec şi apoi l-aţi readus la viaţă.

– Era copilul dumneavoastră? murmură Imogen. Am crezut că era al celor doi.

– Cei doi, spuse Braganzi cu o voce care o înfioră, erau dădaca şi unul dintre paznicii mei.

De aceia plîngea fata atît de isteric chiar şi după ce-şi revenise copilul – de frica lui Braganzi!

– Fata s-a întors acasă şi a încercat să se prefacă că nu s-ar fi întîmplat nimic. Din fericire, un alt om al meu a văzut din casă totul printr-un binoclu. Eraţi prea departe ca să vă poată fi de vreun ajutor. Cînd a ajuns el, dumneavoastră eraţi deja plecată. Mi-a spus că aţi dat dovadă de un curaj şi o prezenţă de spirit uimitoare pentru o persoană atît de tînără.

– Oh, Dumnezeule, n-a fost mare lucru! murmură Imogen. Oricine ar fi făcut la fel.

– Dar ei nu au făcut-o. Copilul ar fi murit, dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, domnişoară. Vă datorez recunoştinţă veşnică.

– Nu a fost mare lucru! murmură din nou. Acum copilul este bine?

– Da, mulţumesc lui Dumnezeu! L-au văzut doctorul şi un specialist. Ducesa a fost disperată, dar au asigurat-o că totul este în regulă. Acum Ricky doarme. Ducesa este, firește, încă foarte zdruncinată, dar ar dori mult să vă cunoască.

– Oh, zău, nu trebuie. Vreau să spun... Imogen se bîlbîia, îngrozită de perspectivă.

– Vă rog, domnişoară. Asta ar însemna mult pentru ea. Doreşte să vă mulţumească personal. Maşina mea este aici. Nu vreţi să mergeţi cu mine pînă acasă?

Imogen aruncă din nou o privire rugătoare spre Matt, dar acesta se zguduia de rîs.

– Eşti un cal cîştigător, iubito.

– De ce nu ne-ai spus? sări şi Nicky.

– Probabil că n-am întrebat-o, i-a replicat Matt.

– Bine, mi-ar face plăcere să vin, a acceptat Imogen întorcîndu-se spre Braganzi.

– Minunat!

Braganzi s-a întors şi a ridicat o mînă. În clipa aceea Imogen a remarcat pentru prima dată tatuajele de pe braţele lui musculoase. În momentul următor, o maşină, lungă cît o plajă, aluneca spre ei. Şoferul a coborît şi le-a deschis portierele. În clipa în care s-a urcat, Imogen s-a simţit de parcă era Iona înghiţit de balenă. Se întrebă dacă o să-i mai revadă vreodată pe ceilalţi.

– Unde aţi învăţat cum se acordă primul ajutor? o întrebă Braganzi în timp ce maşina urca dealul. Sînteţi infirmieră?

Imogen i-a povestit despre munca ei la bibliotecă şi despre faptul că acolo trebuia cineva să facă un curs de prim- ajutor.

– Atunci n-am vrut şi am fost foarte supărată din cauza asta, dar acum mă bucur foarte mult că l-am făcut.

– Şi noi ne bucurăm, sincer, domnişoară. Pot să vă spun ceva, acum, că sîntem singuri cîteva minute? Probabil că ştiţi unele lucruri despre mine şi Ducesă. Imogen a dat din cap în semn că da. Cînd a părăsit Anglia şi a venit cu mine, continuă Braganzi, a trebuit să-şi părăsească şi copiii. Eu nu am fost considerat un tată vitreg potrivit, înţelegeţi? Şi nici copiilor nu li s-a permis să ne viziteze, deşi ne luptăm prin tribunale. Camilla simte lipsa copiilor, deşi nu arată, aşa încît toată dragostea ei s-a canalizat asupra lui Ricky. A venit tîrziu. Pentru amîndoi a fost tîrziu. Micuţul Ricky este – cum să vă spun eu – un trandafir de toamnă. Ea are acum 43 de ani. Cînd l-a adus pe lume a fost pe punctul să-şi piardă viaţa, iar ulterior doctorii au insistat pentru histerectomie. Aşa că nu se mai pune problema vreunui alt copil pentru nici unul din noi. Acum vă puteţi da seama cît de important este Ricky pentru noi amîndoi şi ce aţi făcut dumneavoastră, salvîndu-i viaţa.

Imogen şi-a ridicat privirea şi i-a văzut ochii negri

înotînd în lacrimi, iar în clipa aceea a ştiut că nu se mai teme de el.

– Cum aţi dat de mine?

– Am, aşa cum se spune pe la dumneavoastră, un sistem de spionaj impecabil.

Imogen era foarte nervoasă la perspectiva întîlnirii cu Ducesa. Dar o singură privire aruncată spre frumoasa ei faţă devastată, cu ochi cenuşii strălucitori, încă roşii de plîns, şi toate temerile i-au dispărut.

Ducesa s-a grăbit să o întîmpine, luîndu-i amîndouă mîinile, după care a sărutat-o pe ambii obraji şi i-a spus cu voce sugrumată:

– N-am să-ţi pot mulţumi niciodată. Pur şi simplu nu ştiu cum să încep. Dar a fost atît de prietenoasă şi de naturală, şi incredibil de îndatoritoare, încît, după cîteva minute, înarmată cu un pahar mare cu whisky, Imogen a început să simtă că, în sfîrşit, a făcut şi ea ceva cu adevărat bun. Au stat pe terasă vorbind despre o mie de lucruri, respirînd parfumul greu al plantaţiilor de tutun şi miresmele nopţii. Mai tîrziu, au urcat să-l vadă pe micuţul Ricky, care dormea în camera lui albastră.

Obrăjorii îşi recăpătaseră culoarea, iar părul negru îi căzuse pe frunte. Ducesa s-a îndreptat în vîrful picioarelor spre pătuţul lui, i-a netezit cearşafurile, i-a îndreptat perna şi i-a aranjat jucăriile, i-a pus mîna pe frunte să vadă dacă mai are temperatură.

– Arată mult mai bine, a remarcat Imogen.

– Arată, nu-i aşa? Doctorul spune că nu avem de ce să ne îngrijorăm, dar eu nu mă pot abţine să nu-l controlez tot timpul.

Cînd au coborît, Imogen a remarcat pe perete un Picasso, un Modigliani şi un Matisse. Jos le aştepta Braganzi.

– Totul este în regulă, iubito? a întrebat-o pe Ducesă luîndu-i mîna. Era cu cîţiva centimetri buni mai scund

decît ea, dar umerii laţi şi forţa personalităţii lui făceau să pară ca şi cum proteja un obiect de o mare fragilitate.

– Domnişoarei Brocklehurst trebuie să-i fie foame. Acum putem să mîncăm?

– Da, fireşte. Ce nepoliticos din partea mea. Şi Ducesa s-a întors zîmbind spre Imogen. Rămîi cu noi, nu-i aşa? Vedem atît de puţini oameni aici şi am atîtea întrebări să-ţi pun despre vacanţă şi despre Anglia.

– Dar trebuie să fiţi foarte epuizată după un asemenea şoc teribil, se bîlbîie Imogen îngrozită că manierele ei la masă nu se ridică nici pe departe la rangul ducal. În cele din urmă au convins-o şi şi-a dat seama că, într-adevăr, îi era foarte foame. Toate îngrijorările legate de manierele de care ar fi trebuit să dea dovadă la masă s-au spulberat cînd l-a văzut pe Braganzi aruncîndu-se asupra mîncării ca un dingo flămînd, stînd cu coatele pe masă, luînd înghiţituri zdravene din paharul de vin cu gura plină şi scobindu-se în dinţi.

Au mîncat un fel de cremă de peşte, apoi un pui delicios. Dacă Ducesa şi Braganzi au ros oasele de pui, a considerat că poate foarte bine să facă şi ea acelaşi lucru.

– Şi cu cine ai venit aici? o întrebă Ducesa.

– Se numeşte Nicky Beresford.

– Jucătorul de tenis? Este absolut strălucitor. L-am admirat de multe ori pe Wimbledon.

– Şi el vă consideră minunată, i-a spus Imogen cu gura plină cu cartofi prăjiţi.

– Ce drăguţ din partea lui. Ducesa părea să fie încîntată. Ai deci o vacanţă frumoasă?

– Da, aşa cred.

– Nu pari foarte entuziastă, observă Braganzi. Ce treabă avea domnul Beresford de te-a lăsat singură într-o asemenea după-amiază fierbinte de vară?

– El... ăăă... sincer, totul este foarte plicticos, ezită Imogen, dar ardea de nerăbdare să spună cuiva.

Şi atunci a dat drumul la întreaga poveste atît de îngrozitoare.

– Am venit cu un grup, dar încă înainte să părăsim Londra a fost foarte evident că Nicky s-a îndrăgostit de una din fetele celelalte.

– Ea a venit cu un prieten?

– Da. Cu Matthew O'Connor.

– Este ziarist şi încă unul foarte bun, nu-i aşa? spuse Ducesa. Îl citesc întotdeauna cînd fac rost de ziarele englezeşti de duminică.

– Este teribil de drăguţ, le-a spus roşind.

– Atunci de ce nu faci un schimb? o întrebă Ducesa.

– O iubeşte pe Cable, cealaltă fată. Pur şi simplu se face că nu vede şi aşteaptă ca ea să-şi revină. Din cînd în cînd se ceartă îngrozitor, dar este conştient că ea o face... Ei bine, numai ca el s-o dorească şi mai mult.

– Este foarte complicat, reflectă Ducesa.

– O'Connor părea foarte interesat de dumneata seara trecută, acolo, afară, a observat Braganzi sec. Imogen s-a făcut precum para focului.

– De unde ştiţi? a bîiguit ea.

– Enrico ştie totul, se mîndri Ducesa.

Dumnezeule, îşi zise Imogen, îndrăznind să arunce o privire uimită spre Braganzi, a ştiut tot timpul că eu şi Matt am dat tîrcoale casei.

Au luat cafeaua pe terasă. De-acum era întuneric de-a binelea, iar cerul acoperit de uriaşe stele scînteietoare. Ducesa a bombardat-o cu alte întrebări despre vacanţă, despre casa ei din Yorkshire şi apoi despre Anglia în general. Imogen şi-a dat brusc seama că s-a făcut foarte tîrziu.

– Trebuie să plec.

– Nu încă. O să te conducă Enrico. Dragule, urcă tu şi vezi cum se simte Ricky.

După ce a plecat Braganzi, Imogen s-a întors către Ducesă, spunîndu-i cu sfială:

– Ce om minunat! N-aş fi crezut că poate să fie atît de bun.

– Crezi? întrebă Ducesa şi faţa i se lumină toată. Mă bucur mult să aud asta. Sînt oameni în Anglia pentru care este de neînţeles cum am putut să renunţ la tot ca să plec cu el.

– Eu înţeleg perfect lucrul ăsta, a spus cu fermitate Imogen. Dintr-o dată şi-a dat seama că este ceva mai mult decît ameţită.

– Aş da orice să mă pot duce acasă pentru cîteva săptămîni, continuă Ducesa, dar Enrico ar fi arestat în clipa în care ar pune piciorul pe pămîntul Angliei. Brusc, arăta foarte obosită, iar ochii mari aveau cearcăne negre în jur. Mi-e tare dor de copii. Alexander, fostul meu soţ, nu mă lasă să mă apropii de ei, ca să nu fie corupţi de Enrico. Corupţi, auzi! Dacă tribunalul ar şti ce creatură imorală este Alexander!

– Îmi pare foarte rău.

– Oh, ajunge cît am vorbit despre mine, a zis Ducesa uşurată. Hai să revenim la tine. Ce am putea face ca să te recompensăm? Ţi-au mai rămas cîteva zile de vacanţă? Noi ne întoarcem sîmbătă la Paris. De ce n-ai părăsi coasta şi pe domnul Beresford – oricum este prea cald – şi să vii cu noi? Ne-ar face mare plăcere să-ţi arătăm Parisul.

– Oh, nu, categoric nu, a refuzat aproape strigînd. Gîndul să plece de lîngă Matt, oricît de vagi ar fi fost sentimentele lui faţă de ea, era mai mult decît putea suporta. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, a adăugat pentru a atenua izbucnirea. Sincer, este suficient că l-am salvat, că ştiu că v-am făcut o asemenea bucurie.

– Trebuie să existe ceva ce ţi-ai dori.

Imogen a simţit cum i se întetesc bătăile inimii.

– Doar un singur lucru, spuse ea. Matt îşi doreşte mai mult decît orice pe lume un interviu cu soţul dum-

neavoastră. Încă de cînd am ajuns aici încearcă să obţină unul. Este un ziarist într-adevăr cu foarte mult simţ al răspunderii. N-ar... Cuvintele i s-au stins pe buze. Era pe punctul de a spune „nu l-ar trage pe sfoară", apoi şi-a zis că exprimarea ar fi fost prea grosolană.

Ducesa părea îndoită. Dar în clipa aceea s-a întors Braganzi care le-a spus că micuţul este bine. Cîteva momente au vorbit amîndoi în italiană, Ducesa părînd încă îngrijorată.

– Îmi pare rău, murmură Imogen. N-ar fi trebuit să cer aşa ceva. A fost o îndrăzneală teribilă din partea mea.

– Este dificil din poziţia lui Enrico, îi explică Ducesa. Este îngrijorat că tot ceea ce ar scrie domnul O'Connor despre el să nu-mi prejudicieze şansele de a-mi mai vedea vreodată copiii.

– Oh, desigur, ar fi trebuit să mă gîndesc la asta.

Braganzi s-a îndreptat spre fereastră şi a aruncat ţigara în grădină. Apoi s-a întors spre ele zîmbind:

– Este un lucru foarte neînsemnat în schimbul a ceea ce aţi făcut pentru noi. Spuneţi-i să vină la ora 10. Dar va trebui să mă lase să văd ceea ce are de gînd să publice. Este singura condiţie. Este un om de onoare?

– O, da, da, fireşte că este. Este foarte cinstit, zise bucuroasă, gîndindu-se cît de încîntat o să fie Matt. Nu am cuvinte să vă mulţumesc. Acum chiar că trebuie să plec. De-abia aştepta să ajungă în Port-les-Pins şi să-i dea vestea.

Ducesa o sărută cu multă afecţiune.

– Scrie-ne la Paris, să ştim şi noi cum progresează vacanţa.

Braganzi s-a urcat în maşină ca s-o conducă.

– A fost o seară minunată, se trezi ea vorbind, iar Ducesa este şi ea minunată. Cred că este unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am întîlnit.

– Da, spuse Braganzi. Şi ea vă place. Acum se simte foarte izolată, înţelegeţi? A renunţat la atît de mult cînd a

părăsit Anglia pentru mine!

– Dar a cîştigat atît de mult!

– Sper! răspunse suspinînd Braganzi. Dar veţi veni probabil anul viitor să staţi cu noi şi vom avea grijă să petreceţi o vacanţă mai frumoasă. Îi luă adresa din Yorkshire. Ce-ar spune tatăl ei dacă ar vedea-o stînd la taifas cu unul dintre cei mai notorii criminali din Franţa? se întrebă chicotind înfundat.

Mergeau acum de-a lungul falezei şi, deşi era trecut de miezul nopţii, oamenii mai stăteau încă la un pahar.

Imogen se întrebă unde o fi restul grupului. Probabil în vreun local de noapte sau la cazinou. Ar fi îngrozitor dacă s-ar fi dus deja la culcare. Braganzi parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Prietenul dumneavoastră, O'Connor, vă aşteaptă, uitaţi-l acolo, i-a spus cînd maşina a oprit. S-a aplecat şi i-a deschis portiera. Cînd a văzut cum i s-a luminat faţa, a zîmbit. Vă face plăcere lucrul ăsta, nu-i aşa?

– Vreţi să-l cunoaşteţi acum? întrebă Imogen cînd îl văzu pe Matt că se ridică în picioare şi se îndreaptă spre ei. Braganzi clătină din cap.

– Ne vom cunoaşte mîine şi spuneţi-i să-l aducă şi pe Larry Gilmore cu el. Poate să facă cîteva fotografii Camillei şi lui Ricky.

– Dar nici măcar nu v-am spus că Larry este aici! a exclamat uimită. Chiar ştiţi totul, nu?

– Depun toate eforturile, i-a răspuns Braganzi modest. La revedere şi încă o dată vă mulţumesc pentru totul. I-a luat mîna şi i-a sărutat-o, iar Imogen a înţeles perfect de ce Ducesa a renunţat la tot pentru el.

Făcu semne cu mîna după maşina care se depărta. În clipa următoare, Matt a fost lîngă ea.

– Ce-a avut atîta să-ţi spună ticălosul ăsta? a întrebat-o cu asprime în glas.

– Pur şi simplu şi-a luat rămas-bun.

– Asta a fost tot, doar atît? Avea faţa în umbră, aşa

că nu-i putea vedea expresia, dar degetele lui o strîngeau dureros de braţ.

– Sigur că da. A fost cum nici că se putea mai minunat.

– Ai lipsit atît de mult, încît eram pe cale să trimitem o echipă în căutarea ta.

– Nu era nevoie. Au fost foarte drăguţi cu mine.

– Era şi cazul să fie după ce ai făcut pentru ei. Cum este ea? o întrebă dîndu-i drumul la braţ.

– O, dulce, frumoasă şi... Ei bine, genul vulnerabil. Unde sînt ceilalţi?

– În bar. Gilmore s-a îmbătat cui. Hai să intrăm să bem şi noi ceva. I-a cuprins umerii cu braţul şi timp de o secundă a strîns-o lîngă el. Iartă-mă că am ridicat vocea la tine, scumpo. Am fost îngrijorat în ce te priveşte.

A simţit cum urcă în ea un val uriaş de fericire, după care şi-a impus să se tempereze, să-şi aducă aminte de predica pe care i-a ţinut-o pe plajă în cursul dimineţii. Ar fi fost îngrijorat de oricine din grupul lor, care ar fi stat în casa lui Braganzi cît a stat ea.

În bar, Larry şi Tracey dansau.

– Eu sînt Larry *the Limpet,* strigă Larry vîrîndu-şi mîna pe sub rochia lui Tracey.

– Aş vrea să încetezi cu gesturile astea grosolane, i-a zis ea placid, dîndu-i mîna la o parte. În dansul lor, au trecut pe lîngă uşa toaletei pentru doamne, pe care scria *Fetiţe.*

– Vreau şapte, comandă Larry, venind peste uşă, şi le vreau acum!

Nicky şi Cable se uitau la ei. Nicky se prăpădea de rîs, dar nu şi Cable. James şi Yvonne plecaseră la culcare.

– Iubito, strigă Nicky sărind în picioare cînd a zărit-o, eşti bine?

Larry şi Tracey şi-au întrerupt dansul şi au venit şi ei, punîndu-i tot felul de întrebări.

– A fost minunat, o ținea întruna Imogen, stînjenită şi totuşi fericită că este în centrul atenției. Casa este superbă în interior, iar tablourile sînt uluitoare.

– Probabil că au jumătate din galeriile *Uffizi* şi din Luvru, spuse Larry.

– Nu ți-a fost frică? o întrebă Tracey.

– Nu, absolut deloc, nici măcar de Ducesă. A fost foarte prietenoasă şi... Ei bine, avea o grandoare absolut firească.

– Cum dracu'? izbucni Cable. Înainte de a se căsători cu Ducele nu era decît o actriță de doi bani. Este la fel de banală ca orice gunoi.

– Prostii, interveni Nicky. Provin dintr-o familie absolut respectabilă. Păreau că se iubesc?

– Oh, da, iar Braganzi este uluitor. Ştie tot. Ştia totul despre... Era cît pe-aci să spună „noaptea trecută", dar nu era sigură cît de mult i-a spus Matt lui Cable despre întîlnirea lor cu paznicii. Pare să ştie cine sîntem noi toți, adăugă în cele din urmă. Apăru Matt cu un pahar mare cu coniac pe care-l încălzea în mîini.

– Ia o gură, scumpo, şi povesteşte-mi tot.

– Vreau şi eu unul, sări Larry.

– Mulțumesc mult, bîlbîi ea luînd paharul de la Matt. Şi, apropo, Matt, Braganzi a promis că-ți acordă un interviu.

– De-abia ți-am luat trei, îi spunea Matt lui Larry. Şi s-a oprit brusc. Ce-ai zis că face? Întrebarea a răsunat ca o împuşcătură de pistol.

– A fost de acord să-ți acorde un interviu. Trebuie să te duci la el mîine la ora zece.

– M-ai dat gata! Lui Matt nu-i venea să creadă ce a auzit.

– Stai puțin, nu încă, poate să meargă şi Larry cu tine să facă nişte fotografii.

– Sfîntă Fecioară, eşti un geniu! Cum dracu' ai obținut aşa ceva?

– I-am cerut. Singura condiție este că vrea să vadă ce ai de gînd să publici.

– Asta-i normal. Şi eu aş face la fel dacă aş fi în locul lui. Scumpo, eşti într-adevăr o frumusețe, o adevărată frumusețe! Se aplecă şi o sărută pe amîndoi obrajii. Iar de data asta Imogen nu s-a mai obosit să-şi reprime valul de fericire ce o năpădea. Pur şi simplu s-a desfătat văzîndu-l cît de încîntat şi de copleşit era de veste.

– Nu pot să vin eu să fac poze în locul lui Gilmore? întrebă Nicky. Mi-ar plăcea să-mi încerc forțele cu Ducesa.

– Ştii, zice că eşti frumos, i-a spus atunci Imogen chicotind.

– A auzit de mine? o întrebă el surprins.

– Ei, da. Află şi tu că toți cei din clasele superioare sînt capabili să se uite uneori la televizor. Iar unii dintre cei mai deştepți pot chiar să şi citească. Gata, cine-mi cumpără ceva de băut? strigă Larry.

– Nimeni, a intervenit Matt ferm. O să bei nişte cafea ca să te trezeşti, altminteri mîine o să-ți tremure mîna prea tare ca să fii capabil să mînuieşti un aparat de fotografiat.

– Doar una mică! N-o să facă nimănui nici un rău, insistă Larry.

– Acum, că în sfîrşit a catadicsit să-şi facă apariția, zise Cable ridicîndu-se în picioare şi aruncîndu-i o privire plină de venin Imogenei, putem să mergem şi noi undeva să ne distrăm?

Matt a scos din buzunar plicul cu tăieturile din ziare despre Braganzi şi l-a aruncat pe masă.

– Poți să te duci dacă vrei. Eu trebuie să citesc vraful ăsta. Acum, aşază-te aici, Imogen, fată dragă, i-a zis bătînd cu palma în scaunul de lîngă el, şi, dacă nu eşti prea obosită, ce-ar fi să-mi povesteşti tot ce s-a întîmplat din momentul în care ai salvat copilul?

Capitolul 14

În dimineața următoare Imogen s-a trezit tîrziu. Afară se instalase deja o nouă zi fierbinte.

Prin fereastra deschisă zări cîțiva norișori albi împrăștiați pe albastrul minunat al cerului. Întinsă încă în pat, începu să se gîndească la extraordinarele evenimente care s-au petrecut în ultimele 48 de ore: mai întîi, cum a transformat-o Matt la St. Tropez, apoi întîlnirea cu Antoine, un tip – după toate standardele – foarte bizar.

Au urmat amenințările gărzilor lui Braganzi, sărutul de noapte bună al lui Matt și avertismentul de a doua zi de dimineață, salvarea micuțului Ricky, descoperirea lui Nicky în pat cu Cable și, în sfîrșit, întîlnirea cu Braganzi și Ducesa. *Să trăiești și tu puțin, să capeți ceva experiență,* îi spusese Matt.

Ei bine, categoric a făcut un început! Și totuși, cînd își privi fața bronzată în oglindă, arăta la fel de tînără și cu ochii la fel de rotunzi ca și pînă atunci. Se uită la garoafa pusă la presat în jurnal și oftă.

Nici nu se îmbrăcase bine, întrebîndu-se cum s-or descurca oare Matt şi Larry cu Braganzi, cînd a auzit o bătaie la uşă. Era Tracey, care a venit să o ia la plajă.

– Este îngrozitor de cald, a spus Tracey cînd au ieşit pe faleză. Chiar şi tricoul ţi se pare o haină de blană.

– Larry s-a trezit de dimineaţă?

– Da, dar se simţea îngrozitor. N-am mai cunoscut un tip care să bea ca el. Cable asta este o pramatie, nu?

– Da, oftă Imogen.

– Am visat azi-noapte că mi-au căzut toţi dinţii. Ce-o fi însemnînd asta?

– Probabil că eşti îngrijorată să nu-ţi cadă dinţii, i-a răspuns Imogen.

A constatat că pînă şi cei mai bronzaţi şi mai blazaţi francezi se ridicau în fund să se uite după Tracey, cu mersul ei legănat şi cu cascada de păr argintiu strălucindu-i în soare. Iată un lucru care o va supăra şi mai tare pe Cable.

I-au găsit pe Yvonne şi pe James aşezaţi în mijlocul plajei. Yvonne tot bombănea ceva sub cartonul cu care îşi apăra nasul de soare, arătînd ca o gîscă ostilă.

– Bună, aţi dormit bine? Eu n-am dormit deloc. A fost mult prea cald. În afară de faptul că n-am putut închide ochii, mai am şi coşmarul ăsta îngrozitor cu înţepătura meduzei, iar cînd m-am dat jos din pat, m-am trezit şi cu o imensă ciupitură de ţînţar. Ca după aia să constat că apa la duş era rece în dimineaţa asta.

– Cum te-ai descurcat aseară, Imogen? o întrebă James, care s-a bucurat, evident, cînd le-a văzut. Am fost îngrijorat ca nu cumva Braganzi să facă din tine o a doua Patricia Hearst.

– A fost teribil de emoţionant, spuse Tracey întinzîndu-se pe un prosop mare, verde. Hai, Imogen, povesteşte-le.

Relatarea evenimentelor de seara trecută a fost totuşi uşor umbrită de atracţia provocată de Tracey cînd

şi-a scos partea de sus a costumului de baie.

James, care tocmai o ungea pe Yvonne pe spate, a înţepenit în mijlocul unei mişcări, iar ochii i-au ieşit din cap! Toţi bărbaţii pe o rază de 200 de yarzi păreau la fel de afectaţi.

– Nu te opri, James, se răsti Yvonne. Iar tu întinde-te pe prosop, Tracey, şi încetează să mai atragi atenţia asupra ta. Povesteşte mai departe, Imogen. Cum era salonul Ducesei?

– Oh, era tot în mătase de un albastru-deschis, continuă Imogen, simţind că auditoriul nu era total captivat, mai ales că Tracey începuse acum să se ungă cu soluţia protectoare pe tot corpul.

– Asta o să mă ferească de razele ultraviolete, le-a spus ea.

Douăzeci de minute mai tîrziu, timp în care se părea să nu fi rămas bărbat pe plajă care să nu fi făcut un ocol trecînd pe lîngă micul lor grup în drum spre apă şi să se întoarcă apoi exact pe acelaşi drum, arătîndu-şi muşchii şi stropindu-le, Yvonne n-a mai putut să suporte.

– Ai să te arzi, să ştii, Tracey. Neapărat trebuie să te acoperi. Iar ăştia... ăăă... sînii se ard cel mai rău.

– Cred că ai dreptate, a zis Tracey ridicîndu-se în picioare. Am să mă duc să înot.

Cînd a intrat în apă, în urma ei, la un interval foarte indiscret, a dat năvală un val de francezi.

– Mă duc să înot şi eu. Şi înainte ca Yvonne să poată spune ceva, James s-a repezit spre apă.

– Este dezgustător felul în care-şi fiutură sînii, izbucni Yvonne. Este un exemplu foarte prost pentru James, mai ales faptul că Larry a venit cu ea. Mă întreb dacă ea o fi ştiind că este bărbat însurat.

Imogen şi-a vîrît nasul în cartea lui Scott Fitzgerald. Renunţase la *„Tristram Shandy"*.

– O să se ardă, a continuat să bombăne Yvonne, aşezîndu-şi cartonul pe nas. Oamenii nu-şi dau seama

pur şi simplu că trebuie să o iei uşor pe o asemenea căldură. De aceea eu nu m-am ars niciodată.

Şi a ţinut-o întruna cu bombăneala, încît Imogen s-a bucurat foarte mult cînd i-a zărit pe Cable şi Nicky îndreptîndu-se spre ele.

Matt fiind plecat, era sigură că ei au profitat de prilej ca să mai petreacă vreo două ore în pat şi, judecînd după feţele lor posomorîte, cu siguranţă amîndoi s-au sculat cu faţa la cearceaf.

– Bună dimineaţa, a sărit Yvonne, înveselindu-se cînd a văzut-o pe Cable atît de întunecată.

– Ce vezi bun la ea? izbucni Cable, aruncînd jos salteaua împăturită. Vrei să o umfii tu, Nicky?

Nicky îi aruncă o privire care spunea clar – Umfiă-ţi singură nenorocita aia de saltea! –, dar se răzgîndi, se aşeză pe vine şi şopti ceva în barbă.

– Am auzit că Matt s-a dus să-l vadă pe Braganzi, spuse Yvonne întorcîndu-se spre Cable. Trebuie să te bucuri pentru el.

– Ei bine, nu! Halal vacanţă, ce să zic, cînd îşi pierde vremea alergînd după tot felul de istorii stupide. A plecat la nouă dimineaţa şi probabil că n-am să-l mai văd pe ziua de azi. O să stea cu siguranţă treaz jumătate de noapte ca să scrie nenorocitul ăla de material. Mi-a cerut chiar să-i găsesc o dactilografă. Poftim ce vrea el, într-un loc uitat de Dumnezeu ca ăsta! Se poartă tot mai mult ca Margate, adăugă uitîndu-se în jur pe plajă. Apoi s-a întors spre Nicky, care aproape că terminase de umfiat salteaua: Ce-ar fi să mergem la St. Tropez astăzi?

– Nu, a răspuns scurt Nicky, zărind-o dintr-o dată pe Tracey zbenguindu-se în apă cu James. Nu avem maşină.

– Ei bine, închiriem una, insistă autoritar urmărindu-i privirea.

– Prea complicat, o repezi Nicky, punînd dopul la saltea şi aşezîndu-i-o la picioare. Şi este prea cald pen-

tru condus. Ochii ei verzi aruncau fiăcări.

Lucrurile încep să se înfierbînte şi aici, îşi zise Imogen.

– Mă duc să înot, anunţă ea pornind spre apă.

– Şi eu, sări Nicky, urmînd-o imediat. Arăţi foarte ispititoare astăzi, draga mea. Hai să ieşim din raza de acţiune a inamicului.

– Aici sîntem, strigă Tracey, făcîndu-le semne disperate. Părul ei blond şi lung plutea în apa verzuie ca al unei sirene. Este o apă minunată. Ce faci în dimineaţa asta, Nicky?

– Admir cum dai piept cu valurile sau mai curînd cum îţi vălureşti pieptul!

Au izbucnit toţi în rîs, împroşcîndu-se cu apă. Apoi Nicky a pornit înot, cu crawl-ul lui spectaculos, pînă la ponton şi înapoi.

– O, ce-aş vrea să pot înota şi eu aşa, îl admiră Tracey.

– Te învăţ eu. Întinde-te cu abdomenul pe mîinile mele. Acum mişcă un braţ, uite aşa, şi lăsă capul jos. Tracey se îndreptă chicotind şi scuipînd apă.

– N-aş zice că ăsta-i chiar abdomenul!

– Ei bine, ceva mai sus sau mai jos, zîmbi Nicky.

Şi dintr-o dată au încetat să mai rîdă şi au rămas cu ochii pironiţi unul în altul. Oh, Dumnezeule, se întrebă Imogen nervoasă, dar şi încîntată, ce-o să zică acum Cable!?

– Haide, Imogen, o strigă James rîzînd. Vino să-ţi dau şi eu lecţii de înot. Au izbucnit din nou toţi în rîs, comportament deloc de natură să le îmbunătăţească starea de spirit Yvonnei sau lui Cable.

Cînd au ieşit, în sfîrşit, din apă, Yvonne l-a trimis imediat pe James să-i aducă nişte limonadă de la un chioşc.

– Poţi să-mi aduci şi mie o vodcă şi o apă tonică cu gheaţă şi lămîie? îl rugă Cable.

– Vin cu tine să te ajut, a sărit Nicky. Mi-ar prinde bine şi mie un păhărel.

Yvonne îşi concentră atenţia asupra lui Tracey, care se aşezase pe saltea şi-şi descurca părul.

– Scumpa mea, îl cunoşti de mult pe Larry?

– Nu chiar.

– Ei bine, consider că trebuie să ştii ceva despre el. Pot să fiu sinceră cu tine? Este căsătorit.

– O, da? răspunse Tracey cîtuşi de puţin impresionată. Este drăguţă?

– Foarte, evident. Şi au o căsnicie fericită de 17 ani.

– Ei bine, atunci era cazul să-şi ia o vacanţă, replică Tracey. Cînd o să se întoarcă acasă la ea o să fie cu atît mai drăguţ.

– Dar pune-te în locul soţiei lui, nu se lăsă deloc Yvonne. Cum crezi că se simte ea în clipa asta, abandonată în Islington cu copiii, în timp ce tu te bronzezi pe Coasta de Azur pe banii soţului ei?

O umbră căzu pe cartea Imogenei. Şi-a ridicat privirea şi a sărit în picioare ca să-l vadă pe Larry cu aparatul de fotografiat atîrnîndu-i de gît.

Larry a dus un deget la gură, făcîndu-i semn să nu scoată nici un cuvînt.

– Draga mea, continua Yvonne stîrnită de subiect, nu îţi dai seama cît de uşor pot fi ademeniţi trupeşte bărbaţii? Nu este nici o problemă pentru ei să calce strîmb cînd văd o faţă drăguţă. Dacă eu i-aş încuraja, sute de bărbaţi şi de soţi ar alerga după mine, dar n-ar fi cinstit. Bărbaţii sînt ca nişte animale! Noi, femeile, trebuie să avem grijă cum ne purtăm.

Larry s-a furişat în spatele Yvonnei şi răcnindu-i cu putere în ureche, a făcut-o să tresară atît de tare, încît aproape să cadă jos de pe saltea.

– Cum îndrăzneşti? ţipă la el.

– Ham-ham! urla Larry. Ham-ham! Sînt un animal căzut pradă pierzaniei din cauza unei fete drăguţe. Ham-

ham! Nasul ăsta ţi se potriveşte grozav, nu ştiu de ce-l mai scoţi. Şi punînd mîna pe aparatul de fotografiat, îi făcu repede o serie de poze.

– Lasă jos aparatul ăla, răcni Yvonne, smulgîndu-şi furioasă nasul.

– Ştii ce, atunci încetează să-i mai speli creierii lui Tracey. Ca să nu mai vorbim că nici nu prea ai cu ce să speli!

– Bună, Larry, îl salută Nicky, revenit cu James şi cu o tavă plină cu pahare, precum şi cu un comet cu două bule de îngheţată de căpşuni, care începuse să se reverse. Cum a mers?

– Fantastic! Şi înşfăcă vodca cu tonic a lui Cable, dînd-o peste cap dintr-o înghiţitură.

– Cum este Ducesa? sări şi James.

– Senzaţională! Iisuse, ce femeie frumoasă! Tocmai m-am întors de la aeroportul din Marsilia, de unde am trimis patru role de film la Londra.

– Unde este Matt? îl întrebă Cable.

– Este încă acolo, mai stau de vorbă. Braganzi a fost uimitor de deschis şi de sincer.

– Îşi poate permite să fie dacă o să vadă materialul înainte de a fi publicat, a spus cu răutate Cable. Ai putea să-mi dai şi mie ceva din paharul meu, Larry.

– Oh, scuze, scumpo, i-a răspuns dînd şi ultima picătură peste cap. Aduc într-un minut încă una pentru amîndoi.

– Fii atent! sări Yvonne. M-ai mudărit toată de îngheţată. Pentru cine este?

– Pentru Tracey, a spus Nicky dîndu-i cornetul. Structura ei mi-a sugerat-o întrucîtva pe a ta.

– Zău? chicoti Tracey. Eşti îngrozitor, Nicky.

– Mă duc să înot, anunţă Cable, băgîndu-şi părul negru într-un turban galben. Vii, Nicky?

S-au privit o clipă intens, după care el a izbucnit în rîs şi, luîndu-o de umeri, au pornit împreună spre apă.

– Mă duc şi eu, anunţă Yvonne, deranjată încă, evident, de prezenţa lui Larry.

Larry şi-a scos cămaşa şi pantalonii, sub care avea chiloţi de baie. Trupul lui musculos, bine făcut, era deja foarte bronzat. *Man Tan,* soluţia de bronzat pentru bărbaţi, îi lăsase picioarele cu dungi, aşa cum subliniase deja Tracey. A izbucnit în rîs cînd i-a surprins privirea Imogenei.

– Este extraordinar de dificil să o foloseşti pe picioarele păroase, i-a explicat aşezîndu-se lîngă ea. Ai obţinut un lucru extraordinar pentru Matt, să ştii. Subiectul este grozav. Şi, categoric, ai avut mare succes la Braganzi şi Ducesă. Ţi-au ridicat osanale toată dimineaţa. Nu ţi-au luat foc urechile?

– Nu, dar sînii mei da, l-a întrerupt Tracey întorcîndu-se pe burtă şi luînd cartea Imogenei.

Larry se uită spre mare. Îi văzu pe Nicky şi Cable, ajunşi înot pe ponton, unde era clar că se certau.

– Cable este moartă după jucătorul ăsta drăguţ de tenis, zise Larry cu vocea lui tărăgănată. Probabil că este cea mai recentă cucerire a ei.

– O, fiirtează şi ei puţin, interveni James. Foarte drăguţă fată, dar cam greu de stăpînit. În ce mă priveşte, eu sînt unul dintre norocoşi. Şi începu să sufle în pahar bule de aer cu paiul. Draga de Yvonne nu s-a uitat niciodată la un alt bărbat.

– Şi eu sînt unul dintre norocoşi, spuse Larry. Nici un alt bărbat nu s-a uitat vreodată la draga de Bambi.

Nu este drept, îşi zise Imogen. Şi Matt, şi Cable au spus că este foarte atrăgătoare. Larry a dat peste cap paharul lui Cable.

– Cine mai vrea? Tu ce bei, James?

– Vodcă cu suc de ananas. Cred că am să devin dependent de băutura asta, îmi place foarte mult. Dar pentru Dumnezeu, să nu-i spui Yvonnei!

– Iar tu, Tracey?

– Deocamdată nu vreau nimic, i-a răspuns, lingîndu-şi îngheţata, cufundată încă în Scott Fitzgerald-ul Imogenei. Şi-a aruncat privirea pe supracoperţă şi din gură i-a ieşit un porumbel: Scrie bine Bodley Head, asta. A mai scris şi alte cărţi?

– Mor de foame, s-a plîns Nicky. Plaja se golise, fiind ora prînzului. Haideţi să găsim un restaurant drăguţ şi răcoros, să mîncăm ceva.

– Şi să bem ceva, a sărit Larry.

În drum, au trecut pe la hotel, unde Cable a găsit un bilet pentru Matt.

– Ura! exclamă deschizîndu-l. Este de la Blaker-Harrises. Diseară o să fie o mare petrecere şi sîntem invitaţi cu toţii.

– Va fi lume elegantă? întrebă Yvonne.

– Foarte. Multă lume bună.

– Oh, dragă, am început să mă cam intoxic de hoghlife. Ducesa dimineaţa, Blaker-Harrises seara.

– Ce vreţi să mîncaţi? i-a întrebat James după ce s-au aşezat la masă, într-un mic restaurant tapetat cu năvoade de pescuit şi cu vedere spre mare. Mîinile sus cine vrea *Salad Nicoise*.

– Eu vreau un *avocado*, a spus Tracey.

– Eu o vodcă enormă. Ăsta era Larry.

Se pune în mod deliberat din nou pe băut, îşi zise Imogen. Pe lîngă ei trecu un chelner cu un platou plin cu languste rozalii, îndreptîndu-se spre o masă dintr-un colţ. Imogen se simţi iar nefericită, aducîndu-şi aminte cum a mîncat languste cu Matt la St. Tropez. Se întrebă pentru a suta oară cum s-o fi descurcat.

Erau la cafea cînd a apărut. Cable şi Yvonne discutau despre toaletele pentru petrecere.

Nicky îi făcea discret ochi dulci lui Tracey, vorbind în acelaşi timp cu James despre Forest Hills, iar Larry tocmai comanda încă o sticlă de vin cînd Imogen îl zări pe

Matt stînd în cadrul uşii, uitîndu-se la ei.

Nu mă pot stăpîni, îşi zise ea mîhnită. De fiecare dată cînd îl văd, îmi vine să mă reped ca un cîine, să dau din coadă şi să sar pe el.

– Matt, îl strigă Larry. *Bonjour*, stăpînul meu. Ce se întîmplă la *Château* Braganzi? Amesteca fără nici o problemă engleza cu franceza. Matt a tras un scaun şi s-a aşezat între el şi Cable.

– Iisuse, ce mai poveste! Este atît de fierbinte, încît mă înspăimîntă.

– Ei bine, bea ceva şi n-o să te mai înspăimînte, i-a zis Larry.

– Nu, mai bine rămîn treaz. Am nevoie de toată iscusinţa de care sînt în stare. Vreau nişte cafea. Te simţi bine, iubito? o întrebă pe Cable, apoi, fără să-i dea răgaz să răspundă, s-a întors către Imogen. Îţi trimit amîndoi dragostea lor. Mi-au dat un cadou pentru tine, dar l-am uitat acolo. Ţi-l aduc diseară, cînd mă duc să le arăt ce-am scris – asta dacă am să reuşesc să scriu ceva.

– Scrie-l mai bine acum, după-amiaza, a intervenit Cable. Blaker-Harrises dau o petrecere în seara asta.

– Ei bine, or să se descurce fără mine, a zis Matt.

– Este ridicol, izbucni ea. Nu poate să-ţi ia prea mult, doar nu scrii un roman.

– Ba al naibii de aproape. Tocmai am vorbit la ziar, or să ţină pagina întîi deschisă pentru asta. Nu poţi să prelucrezi toate informaţiile primite în două ore.

– O să fie o grămadă de lume bună la Blaker-Harrises. Vine şi Rod Stewart, zise provocator Cable.

– Păi atunci nici n-ai nevoie de mine. Cum a terminat cafeaua, s-a ridicat în picioare. Acum plec. Mi-ai găsit o dactilografă?

– Nu, i-a răspuns Cable ţîfnoasă.

– Iisuse!

– Aş fi încercat, dar am avut o mulţime de lucruri de făcut în dimineaţa asta, a adăugat ea defensiv.

– Nu am nici o îndoială că unul dintre ele a fost cît se poate de omenesc.

– Ce vrei să spui? îl întrebă, rămasă o clipă aproape fără sufiare.

– Ar trebui să strîngi după prietenii tăi. Unul dintre ei a lăsat ăsta pe pat, azi-dimineață, şi-i aruncă pe genunchi medalionul lui Nicky.

După o tăcere absolut penibilă, îi reveni graiul:

– Oh, este al lui Nicky. Robinetul de apă fierbinte nu a funcționat în camera lui, aşa că a venit să facă un duş la noi. Poate vorbeşti tu cu madame, avînd în vedere că sînteți prieteni.

Matt îl privi cîteva momente gînditor pe Nicky, după care izbucni în rîs.

– Aş fi jurat că vreo cîteva duşuri reci ți-ar fi priit grozav, Nicky, băiete! După care a dispărut.

Din nou s-a lăsat o lungă tăcere penibilă.

– Eu mă duc la coafor în după-amiaza asta, a zis în cele din urmă Yvonne.

– Şi eu, nu se lăsă mai prejos Cable.

– Ce-ai zice de o plimbare cu hidrobicicleta? o întrebă Nicky pe Tracey.

Larry privea pe fereastră ceața fierbinte care dansa deasupra drumului ce ducea afară din sat.

– Eu cred că o să ningă. Mai vreau o vodcă.

Larry, Imogen şi James s-au întors pe plajă, unde cei doi au învățat-o să joace poker. Dar n-a trecut mult şi căldura, ca şi masa îmbelşugată, l-au doborît pe James, care s-a retras la hotel pentru siestă. Larry îşi luă aparatul de fotografiat.

– Hai să ne plimbăm pe plajă. Aş vrea să-ți fac cîteva poze.

– Oh, te rog, nu, bîigui ea. Nu sînt deloc fotogenică.

– Nu fi proastă, zise Larry. Fotografiile le fac eu.

Şi a fost atît de gentil, atît de discret, a fiátat-o atît de mult, încît n-a trecut prea multă vreme şi s-a simțit com-

plet relaxată, pozîndu-i în orice poziție pe care i-o sugera – pe stînci, vîslind sau sprijinită de dig.

– Ți-a spus cineva ce fată frumoasă ești?

– Da, unul sau doi, a zis cu amărăciune, după care s-au grăbit să alerge la altele, iar mie să-mi spună că sînt prea lipsită de orice experiență. Larry își ridică privirea spre ea.

– Te cam derutăm, nu? Trebuie să-ți spun că sîntem o adunătură mult prea decadentă pentru tine, excepție făcînd poate Yvonne, dar femeia asta, o ticăloasă frigidă, este prea de-ajuns ca să te facă să-ți pierzi respectabilitatea pe viață. Întoarce ușor capul spre mare, scumpo, dar privește în același punct.

– Lui Matt pare că nu-i place însă lucrul ăsta. Tentația de a vorbi despre el era prea puternică.

– Matt este altfel, a zis Larry schimbînd filmul.

– În ce sens? îl întrebă, lăsînd să-i cadă părul pe față ca să nu vadă că roșise. Vreau să spun că în clipa în care i-a dat medalionul ăla lui Cable, trebuie să fi știut ce a făcut ea cu Nicky, dar n-a părut să-i pese cîtuși de puțin. A fost mult mai supărat pe ea pentru faptul că nu i-a găsit o dactilografă.

– Matt se transformă complet cînd lucrează. Pînă cînd o să termine materialul ăsta, și o să fie trăsnet – întoarce capul ușor la stînga, scumpo –, din partea lui Cable poate să se culce cu cine vrea.

– Trebuie să fie teribil de supărător pentru ea. Este atît de frumoasă!

– Nu este ceva special. O mică pramatie răsfățată, care nu știe ce vrea.

– Îl vrea pe Matt.

– Printre alții. Am însă sentimentul că, de fiecare dată cînd îl înșeală, îl deranjează tot mai puțin – capul puțin sus, scumpo – , iar dacă o să-i lase frînghie suficientă, o să se spînzure singură.

Imogen chicoti, se simți ceva mai bine și-și permise

chiar să viseze puțin – cum o să aibă ea o slujbă la biblioteca ziarului la care lucrează Matt, cum el o s-o coopteze să-l ajute la un subiect, după care rămîn împreună.

– Destul cu munca pentru o după-amiază, a decis Larry. Hai să mergem să bem ceva. Începu să-și mijească ochii privind spre mare. Unde naiba este hidrobicicleta aia? Sper că Nicky nu s-a înecat fără Tracey!

– Este o fată drăguță. De fapt, de cînd ați venit voi, aseară, este mult mai bine totul. Petrecerea asta la care o să mergem va fi ceva foarte simandicos?

– Ridicol de simandicoasă, dar sînt sigur că o să ne distrăm pe cinste.

S-au oprit în primul bar întîlnit pe faleză. Au trîndăvit cu un pahar în față, privind leneș forfota de oameni.

– Fata aia n-ar trebui să poarte bikini, îi spuse Larry cînd trecu pe lîngă ei o brunetă plină. Ar trebui să poarte un trenci!

– Știi, ar fi trebuit să vezi ce senzație a provocat azi-dimineață Tracey pe plajă. Cînd a plecat să înoate, parcă era băiețelul din poveste cu flautul fermecat, care a atras toți șobolanii în apă.

Larry nu i-a răspuns. Întorcîndu-se spre el, a văzut că se făcuse alb ca o coală de hîrtie la față.

Privea îngrozit o femeie frumoasă, cu un păr castaniu-deschis tuns scurt, cu pomeții obrajilor foarte înalți. Femeia mergea de mînă cu un bărbat mult mai tînăr, cu înfățișare sportivă.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Imogen.

Larry a luat paharul cu o mînă tremurîndă și a tras o înghițitură zdravănă.

– Te rog, spune-mi, insistă ea. Sînt sigură că nu este ceva în ordine. Pari atît de... Ei bine, atît de vesel, dar cred că asta nu este decît o fațadă.

A tăcut multă vreme, mîhnit și plin de amărăciune. Imogen a înțeles ce luptă se dădea în el.

Apoi, a tras adînc aer în piept şi i-a spus:

– Femeia aceea... Am crezut o clipă că este Bambi.

– Dar Bambi este în Islington!

– Nu, nu este. Este pe aici, pe undeva, cu iubitul ei. M-a părăsit acum vreo două săptămîni.

– O! a exclamat stînjenită Imogen. Sărmanul de tine!

– N-am vrut să mă compătimească toată lumea. A fost vina mea. Cred că am neglijat-o. Am muncit foarte mult în ultimii doi ani ca să putem trăi şi să plătim taxele şcolare. Veneam în fiecare seară acasă mort de oboseală şi mă prăbuşeam în faţa televizorului cu un whisky în mînă. Eram mult prea preocupat de problemele mele ca să-mi dau seama că este nefericită.

– Dar cînd a început să iasă cu celălalt bărbat?

– Cred că anul trecut. Dintr-o dată a început să-mi găsească tot felul de cusururi. Dacă se strica maşina de spălat, era vina mea. Ajunsesem să-mi fie frică să mă mai întorc acasă. Era ca şi cum aş fi fost paraşutat pe un cîmp minat. Privind acum în urmă, îmi dau seama că se certa cu mine ca să găsească o justificare pentru faptul că se îndrăgostise de tipul ăla.

– Cum ai aflat?

– Într-un mod absolut stupid, zău! În fiecare miercuri mergea la nişte cursuri de olărit. De obicei eu rămîneam cu copiii. Se întorcea destul de des tîrziu, spunîndu-mi că a ieşit cu restul clasei la un pahar. Şi într-o zi m-am întîlnit cu profesorul ei pe stradă, care mi-a spus că „vai ce păcat că nu mai vine la ore, pentru că era foarte talentată". M-am dus întins acasă şi a recunoscut totul. Altădată i-aş fi învineţit ochii, dar n-am vrut să fiu acuzat că sînt un porc şovin, aşa că am început să mă îmbăt cui în fiecare seară.

– Şi Tracey?

– Ea nu este decît de faţadă. Este o fată drăguţă, dar avînd în vedere cantităţile de alcool pe care le ingurgitez, în momentul de faţă nu-i sînt oricum de nici un folos. Cel

mai bun lucru pentru ea ar fi să se cupleze cu Nicky. Sînt o pereche potrivită din punct de vedere intelectual! Ştii, îmi pare sincer rău că am căzut pe capul tău cu toate problemele mele, îi spuse luîndu-i mîna.

– Îmi place să ascult. De altfel m-am simţit complet inutilă în vacanţa asta. Bine, dar nu există posibilitatea să dai în orice clipă nas în nas cu Bambi?

– Ştiu că stă cu iubitul ei undeva, pe Riviera, continuă ridicînd din umeri. Este teribil de bogat, aşa că trebuie să fie pe undeva unde-i foarte scump.

– Matt ştie?

– Da. A înţeles totul aseară.

Gînd s-au întors la hotal, Cable şi Yvonne, cu părul proaspăt spălat şi aranjat, beau ceai cu lămîie împreună cu Nicky şi James.

– Cred că am să mă duc să sun la ziar, să văd dacă au ajuns filmele, a anunţat Larry.

– La ce oră trebuie să fim la paradă? întrebă Imogen.

– Începe la opt, dar nu cred că ar trebui să ne arătăm înainte de nouă, nouă şi jumătate, i-a răspuns Yvonne.

– Ca intrarea să fie spectaculoasă, bombăni Nicky.

– Este cinci, spuse James uitîndu-se la ceas. Am timp să sun şi eu la birou să văd dacă totul este în ordine.

După care Nicky a decis că trebuie să-şi sune şi el agentul, iar Cable şi Yvonne au ajuns brusc la concluzia că şi ele trebuie să-şi sune agenţii.

Imogen se întrebă dacă n-ar fi cazul să dea şi ea un telefon la bibliotecă, dar ce ar putea întreba? Dacă maiorul a returnat, în sfîrşit, *„The Hite Report"*? Dacă Lady Jacintha continuă să-l confişte pe Dick Francis? Mai bine se duce sus şi se spală pe cap. Pe scări se întîlni cu Cable, care cobora furioasă.

– Matt şi-a pierdut simţul umorului. Pur şi simplu nu este în stare să-şi scrie materialul. A sărit la mine, doar

pentru că i-am cerut niște mărunțiș pentru telefon. Va trebui să împrumut de la Gilmore.

Imogen s-a întors și a ieșit din hotel. A mers la cea mai apropiată cafenea de unde a cumpărat șase cutii de bere la gheață și două sandvișuri franțuzești mari, cu pîine și cîrnăciori.

Cînd a revenit, a văzut-o pe Cable dînd aprinsă din gură în cabina telefonică din hol, așa că a urcat iute scările și a bătut la ușa lui Matt. Nici un răspuns. A mai bătut o dată.

– Intră, tună vocea lui. Ce dracu' mai vrei acum?

Stătea pe un scaun prea mic pentru el și bătea la o mașină de scris așezată pe o măsuță care temura și trepida la fiecare literă. Avea cămașa udă de transpirație – părea un uriaș care încearcă să călărească un poney de Shetland. Avea umerii rigizi de încordare și exasperare. În jurul lui, podeaua era plină de foi de hîrtie făcute ghem.

– Nu poți să mă lași în pace nici măcar cinci minute? a spus printre dinții strînși. După care s-a întors, a clipit des și și-a dat seama că este Imogen.

– A, tu erai!

– Mi-am zis că ar trebui să mănînci ceva – și să bei –, poate nu acum, mai tîrziu, a bîiguit nervoasă. N-ai mîncat nimic la prînz. Trebuie să mănînci ceva.

Furia i s-a mai potolit puțin.

– Foarte drăguț din partea ta, scumpo.

– Merge mai bine?

– Deloc. Își dădu părul umed de pe frunte. Ba chiar mai prost. Mi s-a blocat total creierul. Și trebuie să-i arăt materialul lui Braganzi înainte de miezul nopții. Tocmai asta este nenorocirea, că trebuie să-l vadă el. Este ca și cum ar trebui să-l prelucrezi pe Marchizul de Sade, ca să fie propovăduit în biserică!

Ochii parcă erau două găuri imense pe fața lui bronzată. Își destinse spatele încordat.

I s-a părut brusc atît de obosit, de pierdut şi de înfrînt, încît a simţit o dorinţă aprigă să-i strîngă capul la piept şi să-l mîngîie pînă se eliberează complet de încordarea astă puternică.

– Eu nu mi-aş face probleme în legătură cu ceea ce or să creadă ei, se porni dintr-o dată. Sînt sigură că dacă ai să arăţi cît de mult se adoră unul pe altul, ce sacrificiu au fost nevoiţi să facă, cum merge relaţia lor şi că el nu este deloc un ticălos chiar lipsit de inimă, în rest n-o să-i intereseze nimic. De fapt, ei sînt îngrijoraţi să nu apară ceva de natură să-i prejudicieze Ducesei şansele de a-şi revedea copiii... Dar, oricum, tu ştii toate astea. Şi eu intram în panică la examene, cînd trebuia să fac o compoziţie.

S-a întins şi a luat o cutie de bere, pe care a deschis-o.

– Continuă, a îndemnat-o el.

– Aşa că mă prefăceam că nu scriu cîtuşi de puţin o compoziţie, ci doar o scrisoare pe tema respectivă, pe care să o trimit acasă, pentru Juliet, şi atunci încercam să o fac să fie cît mai amuzantă pentru ea.

Matt a zîmbit pentru prima dată.

– Crezi oare că ar trebui să mă prefac şi eu că-i scriu lui Basil?

– Ei da, chicoti ea, poate că cumva ceva de genul ăsta.

– Te duci la petrecerea pe care o dau Blaker-Harrises? l-a răspuns dînd din cap. Ei bine, a continuat el, pentru Dumnezeu, te rog să-ţi pui o centură de castitate şi o vestă antiglonţ. O să se transforme totul într-o adevărată orgie.

Şi s-a întors la maşina lui de scris, concediind-o, dar în clipa în care ieşea pe uşă, Matt i-a mulţumit încă o dată.

Tocmai începuse să se spele pe cap, cînd la uşă a bătut Larry.

– Mă întorc la hotel să fac un duş şi să mă schimb,

i-a spus el. Vin cu Tracey să te luăm pe la opt şi jumătate. Nu vrem să pierdem nici o clipă din valorosul timp dedicat băuturii.

– Cu ce să mă îmbrac? îl întrebă ea.

Gilmore s-a îndreptat spre dulap şi a aruncat o privire peste conţinut.

– Pantalonii roz şi topul roz-pal. O să-ţi vină uluitor, acum, că eşti bronzată.

– Este o toaletă destul de elegantă?

Imogen se cam îndoia.

– Perfectă. Vreau să le eclipsezi pe toate. Şi ţine minte – fără sutien.

Ce sens are să se îmbrace pentru bal cînd nu există nici cea mai mică şansă să apară Prinţul Fermecat? se întrebă ea apatică.

Capitolul 15

– Hei, arăți destul de bine pentru ă... Ei, da, arăți destul de bine pentru orice! a exclamat Larry cînd au venit s-o ia la petrecere. Într-adevăr, o să faci furori cu topul ăsta.

– Îți place?

– Da, iar ce se află sub el îmi place şi mai mult.

– Nu este cam prea strîmt? l-a întrebat ea cu îndoială. Şi eşti sigur că pantalonii ăştia merg?

– Perfect. De ce trebuie să porți ceva scump ca să mergi într-o asemenea îmbulzeală.

Larry era îmbrăcat într-un costum gri-deschis şi cămaşă neagră, care mergeau foarte bine cu părul lui grizonat.

– Şi tu arăți bine, îl complimentă Imogen.

În timp ce coborau scările, au auzit zgomotul neîntrerupt făcut de maşina de scris a lui Matt.

– Asta-i bine! a exclamat Larry. Înseamnă că s-a adunat, în sfîrşit.

Era o seară de-a dreptul înăbuşitoare. Tracey, James şi Nicky, toţi foarte bine dispuşi, beau ceva la bar. Tracey era îmbrăcată într-o rochie neagră, adînc decoltată în faţă şi atît de despicată în spate, încît i se vedeau chiloţii roşii. James purta la butonieră o garoafă purpurie.

– N-am fost niciodată la o petrecere în high-life, spunea el. Sper să fie şi Bianca Jagger acolo.

– Apropo, cine sînt Blaker-Harrises ăştia? întrebă Nicky.

– El a făcut avere din conserve pentru cîini, le explică Larry. Am impresia că stau cu nişte broscari bogaţi, parcă Ducharmé, care dau petrecerea asta. Credeţi oare că Yvonne şi Cable vor fi totuşi gata? Aş bea pe cheltuiala lui monsieur Ducharmé mai degrabă decît pe buzunarul meu.

– Ei bine, sînt gata, au auzit o voce veselă şi a apărut Yvonne într-un vîrtej de verde-crud – sandalele erau tot verzi şi avea o fundă verde în buclele ei roşii.

– Arăţi minunat, draga mea! o complimentă destul de îndoit James.

– Ca o *creme de menthe* frapată, nu se putu abţine să nu şoptească Larry.

– Parcă ai spus că este perfect să mă îmbrac în pantaloni, a bombănit Imogen.

– Iar vestea cea mai grozavă, continuă Yvonne, este că tocmai m-a sunat agentul meu şi m-a anunţat că sînt pe lista scurtă pentru rolul Jane Bennet, din noul serial al BBC *„Mîndrie şi Prejudecată"*.

Toată lumea se forţă să-şi exprime entuziasmul prin diverse exclamaţii, iar James chiar a sărutat-o, dar delicat, să nu-i strice coafura.

– Cînd ai să ştii precis? o întrebă Nicky.

– Într-o zi sau două. Filmările încep în trei săptămîni. Nu-i aşa că este extraordinar? Ochii ca mărgelele i-au căzut brusc pe Imogen. N-ar trebui totuşi să te duci să te schimbi? O să ajungem teribil de tîrziu.

– S-a schimbat deja, a intervenit Larry. Nu crezi că nu ţi se potriveşte rolul lui Jane, Yvonne? Este o fată, prin firea ei, foarte amabilă.

Yvonne a fost scutită de oboseala de a găsi un răspuns cu adevărat ucigător de apariţia lui Cable, care arăta senzaţional într-o rochie făcută toată numai din pene de păun. Era fără mîneci şi urma îndeaproape linia corpului, oprindu-se exact deasupra genunchiului. Două pene de păun stăteau cuibărite în părul negru ca abanosul, strîns în coc.

Îşi fardase ochii în albastru-păun, ceea ce-i făceau să pară de un turcoaz strălucitor, mai curînd decît verzi. Nicky a scos un fluierat de admiraţie. James a rămas cu gura căscată. Iar Yvonne pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la ea şi strîngea tot mai tare din buze.

– Este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată, zise Tracey.

– Mă duc să mă schimb, mormăi Imogen.

– Nu mai avem timp, i-a spus Larry, apucînd-o de încheietura mîinii. Mă surprinde că n-ai împrumutat ciocul de carton cu care-şi apără Yvonne nasul ca să completezi tabloul, Cable, scumpo!

Soarele se cufunda în mare cînd taxiul a pornit pe drumul ce mergea paralel cu coasta.

– Îmi pare bine că se întunecă, spuse Tracey adăugînd încă un strat de rimel pe genele ei false. Machiajul pentru petreceri arată mult mai bine seara.

Imogen îşi dorea din toată inima să fi fost şi Matt acolo, ca să aibă grijă de ea. Era sigură că de îndată ce vor ajunge la petrecere, Larry o să se îmbete şi o să dispară. Nicky o mîngîia deja pe furiş pe Tracey, aşa încît nu se putea aştepta la prea mult sprijin nici din partea lui.

După o curbă, taxiul a pătruns pe o alee cu pietriş mărunt. De o parte şi de alta, cît vedeai cu ochii, numai viţă-de-vie şi măslini.

În față, apăru pe fundalul amurgului o imensă casă albă, cu ferestrele puternic luminate.

– Este un adevărat palat! a exclamat Tracey.

Înaintea lor, dintr-un Rolls Royce a coborît un bărbat într-un costum roz, cu păr roşu şi roz, care a sunat la uşă.

– Cred că este David Bowie, zise Larry.

– O, Doamne! exclamă înfundat Imogen.

În timp ce urcau treptele de marmură, un majordom a deschis uşa. Apoi o fată în casă le-a condus pe Imogen şi pe Tracey sus, într-o încăpere cu pereții tapetați în satin roz. Podeaua era acoperită cu un covor gros de blană, iar patul era plin de haine de blană – oaspeții trebuie să şi le fi pus doar ca să le arate, pentru că noaptea era de-a dreptul sufocantă.

– Primiți şi haine din bumbac? a întrebat Tracey scoțîndu-şi blazerul alb şi dîndu-i-l fetei.

Cable şi Yvonne erau încă ocupate să-şi aranjeze părul în oglindă.

– Sînt sigură că l-am zărit pe Omar Shariff, spunea Yvonne.

De la fereastră, Imogen a văzut o grădină imensă, presărată ici şi colo cu mici bazine acoperite de nuferi, cu colivii pline cu păsări multicolore, două piscine luminate cu felinare şi, în depărtare, marea.

A coborît, cu nervii încordați, şi l-a găsit pe Larry care o aştepta stînd de vorbă cu o blondă superbă.

– Imogen, scumpo, ea este gazda noastră, Claudine. Uită-te bine la ea, s-ar putea să n-o mai întîlneşti în seara asta.

Dar înainte ca Larry să mai spună ceva, Claudine i-a venit în întîmpinare şi a prins-o de ambele mîini.

– Domnişoară Brocklehurst, mă bucur nespus să vă cunosc. Ce coincidență fantastică să fiți în vacanță cu Matt şi Nicky Beresford! Iar în clipa următoare a tras-o după ea într-o imensă sală care părea că clocoteşte de

fețe bronzate cu ochi în continuă mișcare, în căutare de noi distracții.

– Să-l așteptăm pe Larry, o rugă Imogen.

– Care Larry? întrebă aproape țipînd Claudine ca să se facă auzită. Și, vîrîndu-i în mînă un pahar, a început să o tîrască după ea de la un grup la altul strigînd: Ea este minunata Imogen Brocklehurst... Șușoteli... Da, într-adevăr, ea l-a smuls pe băiețelul lui Braganzi din ghearele morții.

Toată lumea a izbucnit în oh-uri și ah-uri, de parcă Claudine le-ar fi prezentat prăjitura de Crăciun, flambată în flăcările albăstrui ale coniacului!

„Încîntat!" „Bună!" „Salut, Imogen, mă bucur să te cunosc." „Bună. Îmi pare bine"... Lumea se înghesuia să o cunoască.

Imogen s-a întors îngrozită spre Claudine.

– Dar ce naiba le-ai spus?

„Chiar ai cunoscut-o pe Ducesă? Cum este? Pare să țină la Braganzi?"... Întrebările țîșneau de pretutindeni.

– Oh, încetează, strigă Imogen după Claudine, pe punctul să dispară. Te rog, nu le mai spune nimic. Braganzi nu vrea publicitate!

Acum toată lumea se înghesuia în jurul ei, dornici toți să le fie prezentată. A fost atît de absorbită să le răspundă la întrebări, încît a constatat că, fără să-și dea seama, a terminat paharul pe care-l avea în mînă. Băutura a fost delicioasă și semăna mai curînd cu un fel de Coca amestecată cu salată de fructe. În clipa în care a lăsat paharul jos, s-a trezit cu altul în mînă.

„Cum și-a mobilat casa?" „Cîinii de pază sînt atît de fioroși cum se spune?" „Nu ți-a fost teamă de Braganzi?" „O ține în lanțuri, acolo, la el?" „S-a ofilit?" „Am auzit că Ducele..."

Tot mai mulți se înghesuiau în jurul ei, punîndu-i tot felul de întrebări, care mai de care mai năstrușnică. În cele din urmă cineva o prezentă lui Larry.

– Nu, nu ne-am cunoscut, zise el, înşfăcînd-o de braţ şi trăgînd-o într-o cameră alăturată.

– Locul ăsta este un azil de nebuni, a reuşit ea să articuleze. Ce dracu' i-ai spus lui Claudine?

– I-am făcut o scurtă prezentare a acţiunilor tale de salvare, de ieri. Categoric, eşti centrul atracţiei. Mai ia un pahar. Şi Larry înşfăcă unul de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lîngă ei.

– Am băut deja cîteva, îi spuse chicotind. Băutura este absolut delicioasă şi răcoritoare. Ce este?

– Un fel de salată de fructe, practic nealcoolică.

O apariţie în galben s-a repezit la el.

– Larry, scumpule, unde ai dispărut? Te-am căutat pretutindeni. Şi-l luă cu ea.

În clipa următoare a apărut un bărbat uluitor de frumos, îmbrăcat în sacou alb de seară, care şi-a strecurat braţul pe sub al Imogenei.

– Am auzit că o cunoşti pe draga de Camilla, a început el. Transmite-i toată dragostea mea data viitoare cînd ai să o vezi. Ţîşni o fluturare de blitz.

– Mulţumesc, le spuse un fotograf care se depărtă imediat.

Zgomotele petrecerii deveneau tot mai puternice, căldura mai apăsătoare cu fiecare minut.

– Hai să arunci o privire în grădină, o invită bărbatul în alb. În uşă îi întîmpină doi tineri chipeşi.

– În sfîrşit, te-am găsit. Trebuie să fii Morgan Brocklehurst, rostiră într-un glas. Toată seara am murit de nerăbdare să te cunoaştem.

– Am auzit că aseară ai cinat cu Braganzi, reuşi să spună unul din ei.

– Este chiar atît de cumplit cum se spune? întrebă imediat celălalt.

În clipa aceea îi abordă o femeie solidă, îmbrăcată în roşu, cu o geană falsă căzută, ca o scară, de pe pleoapa de jos.

– Ştie cineva care este Morgan Brocklehurst? Am auzit că i-a cunoscut pe Braganzi şi pe Ducesă.

– Este, pe undeva, pe aici, i-a răspuns unul din cei doi tineri, făcînd un gest vag cu mîna spre salon, de unde se auzea acum zumzetul puternic al conversaţiilor.

– Oh, Dumnezeule, exclamă femeia în roşu, de-abia am reuşit să ies de acolo. Încerc să o găsesc ca să o invit la o petrecere pe care o dau mîine pe plajă. Şi dispăru în mulţime.

– Îţi mai aduc un pahar, Morgan? se oferi bărbatul în sacou alb.

– Mulţumesc, mi-ar face mare plăcere, i-a răspuns Imogen, care începuse să se distreze.

Unul din cei doi tineri chipeşi a prins-o de braţ şi a condus-o în grădină.

Au trecut pe lîngă plante tropicale cu frunzele ca nişte scuturi strălucitoare, pe lîngă păsările colorate în roşu, turcoaz, albastru-închis şi verde-smarald, care ciripeau şi se agitau în coliviile lor ca oaspeţii la petrecere.

În sfîrşit, după o curbă a aleii au descoperit doi flamingo roz-pal, care stăteau într-un picior într-un bazin de un verde strălucitor, plin de crapi graşi şi aurii, care se zbenguiau printre nuferi.

În căldura înăbuşitoare, Imogen a fost fericită să se poată odihni pe o bancă rece de piatră, terminată de-o parte şi de alta cu cîte un cap de leu.

Cei doi tineri s-au aşezat la picioarele ei, auditoriu avid. Nu a trecut mult şi a început să povestească fericită evenimentele petrecute cu o zi în urmă.

Curînd constată că în jurul ei s-a adunat o adevărată mică mulţime. Şi tot timpul i se aducea ceva de băut.

Îl căută din ochi pe Larry, sperînd că poate a venit şi Matt, dar curînd nu o mai preocupă nici măcar persoana lor.

– Să-ţi aduc ceva de mîncare? se oferi din nou bărbatul în sacou alb.

– O, nu, mulțumesc. Părea să fi consumat deja prea multă salată de fructe.

– Atunci hai să dansăm, o invită el, conducînd-o înapoi în casă. Claudine a adus 600 de sticle de şampanie pentru petrecerea asta, plus 5 kilograme de caviar şi Dumnezeu ştie cîte galoane de *Diorissimo* ca să toarne în piscină.

Era prea întuneric ca să mai poți recunoaşte pe cineva pe ringul de dans.

– Morgan, Morgan, eşti atît de proaspătă şi de neatinsă! Şi bărbatul în sacou alb de seară o trase la pieptul lui.

Oh, Dumnezeule! îşi zise ea, sper că machiajul să nu i se întindă pe toată haina. În clipa aceea interveni un alt bărbat, îi despărți, dansă o vreme cu ea şi apoi o conduse într-o altă cameră, unde încercă să o sărute.

A vrut să-i ardă o palmă, dar tipul nu se ținea prea bine pe picioare şi şi-a zis că l-ar putea trînti la pămînt. Şi atunci o trase deoparte o frumusețe aristocratică, trufaşă.

– Mîine seară dau o petrecere în Marbella. Aş dori să vii şi tu. Nu este o problemă să trimitem un avion. Poți să vii cu cine vrei. Poate că i-ar face plăcere Camillei să iasă şi ea? S-a îngrăşat vreun pic de cînd este cu Braganzi?

Orchestra interpreta melodia *„Îți vine fumul în ochi"*. Rîsetele şi zgomotul de pahare sparte deveneau tot mai puternice. În jurul ei vocifera un grup. Dintr-o dată s-a simțit înşfăcată de braț. Era Larry, care agita o sticlă plină cu şampanie.

– Doctor Livingstone! strigă ea.

– Te-am căutat peste tot, i-a spus tîrînd-o după el în grădină.

– Unde sînt ceilalți?

– Păi tocmai l-am văzut pe Nicky ieşind cu Tracey din bibliotecă. Nicky îşi ştergea rujul de pe gură, iar Tracey

nu mai avea ruj deloc. Doamna Edgworth a dansat toată seara cu Omar Shariff, iar Cable se împarte între Rod Stewart şi Warren Beatty.

– Este fericită deci?

– Nu tocmai. N-are nici un haz să fie Frumoasa Balului, dacă tipul care trebuie nu este aici ca s-o vadă. Matt nu a apărut încă, deşi cred că a terminat materialul.

– Probabil că are probleme cu Braganzi, ca să-i dea O.K.-ul.

– Dacă reuşeşte, atunci va da o lovitură grozavă. Şi ştiu că are al naibii nevoie, trebuie să-i plătească penele lui Cable.

Păcat că nu poate să o închidă cineva în colivia din grădină, la un loc cu toate păsărelele alea multicolore, îşi zise Imogen şi întinse paharul.

– Aş mai bea ceva, te rog.

– Aşa te vreau! exclamă Larry umplîndu-i ochi paharul cu şampanie. Şi, o vreme, au dansat acolo, pe pajişte, susţinîndu-se unul pe altul.

– Iisuse, ce grozav ar fi fost dacă aş fi avut aparatul de fotografiat la mine! Jumătate din capetele încoronate ale Europei se zbenguie goale în piscină.

Imogen asculta ţipetele şi plescăitul apei ce se auzeau din piscină.

Ce grozav ar fi fost să se simtă destul de slabă ca să facă şi ea baie goală, în piscină!

– Trebuie să merg la toaletă, i-a spus lui Larry.

– Să nu stai mult. Este timpul să fumăm.

Nu şi-a dat seama cît este de beată decît cînd s-a trezit în camera roz că-şi toarnă din belşug în sîn parfumul gazdei. A încălcat din nou porunca a opta! Lăsă iute sticla jos. Ce-ar zice tatăl ei? Dar Matt? Totuşi, la faţă arată mult mai bine decît s-ar fi aşteptat după atîta băutură – ochii îi străluceau, iar obrajii îi erau îmbujoraţi.

– Aţi cunoscut-o pe Morgan Bricklehurst? auzi pe cineva zicînd, în timp ce cobora scara. Este încîntătoare.

Trebuie să o întreb cine o coafează. Evident, Braganzi îi lasă jumătate din Sicilia.

Cînd a ajuns la picioarele scărilor, o brunetă solidă trecu ca o săgeată pe lîngă ea rîzînd, urmată la două secunde de James, foarte roşu la faţă, scoţînd strigătele lui Tarzan. Au dispărut imediat amîndoi într-un tufiş.

– De ce nu dansezi, Morgan? a reapărut Claudine, preocupată de persoana ei.

– Am eu grijă de asta, s-a auzit o voce plăcută şi în clipa următoare s-a trezit strînsă la pieptul musculos, acoperit de un păr des, parfumat, al unuia dintre cei mai mari amanţi ai ecranului.

– Deşi n-am vrut decît să te cunosc, de cum te-am zărit inima a încetat să-mi bată, îi şopti el la ureche. N-ai vrea să mergi la o petrecere la Roma?

– Cred că o să mă duc la Marbella mîine.

– Trebuie să fie vorba de Effie Strauss. Te duc cu maşina dacă vrei.

Au dansat şi au tot dansat, au continuat să bea şi, deşi Imogen nu-şi prea mai găsea cuvintele ca să susţină conversaţia, se părea că pe el nu-l deranjează deloc lucrul ăsta. Şi atunci şi-a adus aminte că l-a lăsat pe Larry în grădină. Trebuia să se ducă după el.

Cînd a ajuns la capătul pajiştii, a trecut pe lîngă doi tineri care se îmbrăţişau pătimaş sub un curmal. Părul blond-argintiu al fetei îi ajungea pînă mai jos de talie.

– În clipa în care te-am văzut ieri – pac! – s-a întîmplat dintr-o dată, de parcă aş fi fost lovit de trăsnet, spunea bărbatul cu voce răguşită. Nu ştiu ce ai tu, Tracey, scumpo, dar este ceva greu de definit...

– Iar pulsul tău, iubito, aleargă ca o şarjă de cavalerie uşoară, strigă Imogen şi o luă la fugă, rîzînd în hohote. Cei doi s-au speriat îngrozitor.

Încă mai rîdea cînd l-a găsit pe Larry, care-şi pregătea o priză lîngă bazinul cu cei doi flamingo.

– Este timpul să fumăm, zise el din nou.

– Este cea mai grozavă petrecere pe care am văzut-o vreodată!

– Ia trage un fum din asta şi o să ţi se pară şi mai frumoasă, o îmbie el.

– Eu nu fumez.

– Încearcă. Eu unul sînt un mare adept al premierelor. S-ar putea să nu ţi se mai ivească alt prilej.

A aprins ţigara, a inhalat adînc de două sau de trei ori, după care i-a dat-o ei. A tras nervoasă şi s-a înecat. A mai tras o dată. După care a pus ţigara în gura căscată a leului de piatră de la capătul băncii şi au izbucnit amîndoi în rîs isteric. Apoi Imogen mai priză o dată.

– Te simţi bine? o întrebă Larry.

– Da, a oftat ea. Acum cei doi flamingo sînt mult mai roz, iar apa mult mai verde.

Au fumat aproape trei sferturi din ţigară, timp în care izbucneau din te miri ce în rîs, apoi Imogen s-a întors şi l-a privit mai atentă. Era într-adevăr foarte atrăgător, în felul lui. Şi destul de bătrîn ca să-i fie tată, ceea ce făcea ca totul să prezinte multă siguranţă.

– Larry?

– Da, îngeraş?

– Tu crezi că sînt drăguţă?

– Foarte drăguţă. Şi se aplecă, sărutînd-o foarte lent şi cu multă artă. Iar acum eşti şi mai drăguţă. Mai trase o dată adînc din ţigară, apoi o sărută din nou, de data asta mai îndelung.

Imogen a sărit în picioare şi s-a dus la marginea bazinului. Cei doi flamingo parcă pluteau deasupra apei în raza strălucitoare a farului care mătura totul din cînd în cînd. Stelele uriaşe erau atît de aproape, încît ar fi putut ajunge cu mîna la ele, să le culeagă.

– Nu pleca, îi ceru Larry. Drumul către Rai este pavat cu intenţii rele.

– Nu plec nicăieri.

Se auzeau tobele orchestrei şi larma celor care se

distrau. Era un cîntec despre dragoste, despre frumusețea ei. Noaptea era caldă şi frumoasă, şi totuşi îi lipsea teribil de mult ceva.

Dacă ar fi fost şi Matt aici! Şi în clipa aceea a simțit că debordează de pasiune, de hotărîre şi de mult curaj!

– Larry, dragă, mi se tot spune că trebuie să mă maturizez, să trăiesc şi eu puțin, şi să capăt experiență cu bărbații, să le ajung din urmă pe Cable, pe Yvonne, pe Tracey, şi tot felul de lucruri din astea. N-ai vrea să mă ajuți, ce zici, şi să mă înveți să fac amor?

– Dacă nu vreau? Ce ofertă! Dumnezeule, dacă vrei experiență, sînt omul tău, scumpo. *Je suis le professeur.* Acum aşază-te aici, lîngă mine, să terminăm priza asta, după care mă duc să mai iau o sticlă cu şampanie şi coborîm pe plajă.

Imogen se lăsă să cadă înapoi pe banca de piatră. Începu să le cînte celor doi flamingo melodia de dragoste ce răzbătea din casă. Se simțea de parcă toată lumea era a ei.

Din locul unde stătea, putea să vadă cîteva avioane garate pe un cîmp, nu departe. Poate că unul dintre ele îl aşteaptă pe cel mai mare amant al ecranului, ca să-l ducă la Roma.

Dincolo de avioane, un şir întreg de maşini, majoritatea Rolls Royce-uri şi Bentley, şi mai curată decît oricare alta, Cortina de un albastru-deschis a lui James şi a Yvonnei.

O cuprinse brusc o dorință copleşitoare. A deschis poşeta şi a început să caute cu febrilitate un ruj. L-a găsit pe cel pe care i-l făcuse cadou Gloria de ziua ei de naştere şi pe care nici măcar nu l-a folosit vreodată. Era un maro-închis şi se numea *Plum Dynasty*, ca să te facă să pari şi tu mai sofisticată, i-a spus atunci Gloria.

– Drăguț nume, zise Imogen chicotind isteric şi o luă la fugă printre copaci direct spre maşini. Oricum, a sosit şi vremea ta, *Plum!* La treabă!

Şi iată, în faţa ei, maşina de un albastru-deschis a Yvonnei, strălucitoare, care parcă te îmbia să o mîzgăleşti. A desfăcut tubul şi a scris mare, cu rujul maro, „Yvonne Edgworth este o vacă năroadă", după care a şters cuvîntul *„vacă"* şi a scris *„ticăloasă"*, şi *„care-şi ţine bărbatul sub papuc"*.

Pe capotă a scris *„scorpie"* de trei ori şi pe parbriz – *„fuck"*, de două ori. A ocolit maşina şi a scris şi pe partea cealaltă *„Yvonne Bismark – Ducele de Fier"*, rîzînd cît o ţinea gura de isprava ei. Tocmai începuse să scrie *„Cară-te acasă, Morcoveaţă"*, cînd i s-a rupt rujul, aşa că a alergat ţipînd înapoi la Larry.

Larry se clătina periculos, încercînd să meargă pe banca de piatră, într-un echilibru destul de precar, cu sticla de şampanie într-o mînă şi cu paharul în alta. A sărit imediat jos, vărsînd puţină şampanie.

– Tocmai am văzut-o pe Yvonne, îl întreba pe Omar Shariff dacă a cumpărat vreodată pentru cineva toate florile de pe o tarabă.

Cărarea spre mare era destul de abruptă şi amîndoi erau foarte beţi, dar au reuşit să coboare susţinîndu-se reciproc.

– Vreau să-mi vîr al meu organ în Morgan, cînta Larry rîzînd amîndoi cît îi ţinea gura.

– Se pare că dau din lac în puţ, spunea Imogen. Chiar te iubesc, Larry. Crezi că este posibil să iubeşti doi bărbaţi deodată?

– Cred că da, dar este cam costisitor.

Accentul acela tărăgănat cu care vorbea era mai exagerat ca oricînd. Părul îi era răvăşit. Au ajuns pe plajă. Imogen a simţit nisipul rece sub picioarele goale. Undeva, pe traseu, îşi pierduse pantofii.

Larry continua să cînte.

– Vreau să-mi vîr al meu organ în Morgan. Acelaşi lucru îl vor şi alţi bărbaţi de la petrecerea asta. Cînd m-am dus în casă, după şampanie, am văzut mai mulţi

tipi în sacouri albe de seară care te căutau de zor.

– Nu era decît unul. Probabil ai văzut cvadruplu. Şi din nou au izbucnit amîndoi în hohote ascuţite de rîs. Drogul, consumat după o cantitate zdravănă de băutură, făcea ca orice să pară nostim.

Plaja şi luminile depărtate ale orăşelului Port-les-Pins şi farul păreau că atîrnă toate de o lumină rozalie. Valurile susurau ca nişte şerpi mici şi albi pe nisip. Pe cerul negru zăcea pe spate o lună cît o jumătate de grapefruit... Aşteaptă să cedeze la fel ca şi mine, îşi zise Imogen. Se simţea uşoară ca un astronaut.

Larry ridică un braţ şi încercă să scrie ceva cu el, dar nisipul era prea uscat.

– Spune mării să vină mai aproape, bolborosi el.

Au pornit de mînă, clătinîndu-se, spre marginea apei, unde a reuşit să scrie „Larry o iubeşte pe Imogen", cu litere mari, pe nisipul umed. Apoi a sărutat-o, iar Imogen a simţit valurile călduţe spălîndu-i picioarele.

– Am să te învăţ cum se face amor pătimaş, frumoasa şi fierbintea mea, îi şopti el în păr.

– Îţi dai seama că nu m-am mai culcat cu nimeni pînă acum, nu?

– Ţi-am mai spus că sînt un mare adept al premierelor, bîigui el scoţîndu-i delicat topul. Vrei să înotăm mai întîi? Întotdeauna trebuie să faci o baie înaintea unei partide de amor.

Poate că, în definitiv, nu sînt chiar atît de grasă ca să nu înot goală, îşi zise ameţită, scoţîndu-şi pantalonii şi chiloţii pe care îi aruncă pe nisip. Nu a fost deloc şocată cînd, cu strigăte de plăcere, s-a cufundat în valuri. Era aproape la fel de cald în apă ca şi afară.

– Este dumnezeiesc! strigă spre Larry.

În clipa urmpătoare, Larry era lîngă ea. Îi simţi mîinile în jurul taliei.

– Eşti frumoasă, i-a zis uitîndu-se în jos la ea. Parcă ai fi Venus ieşind din valuri. Imogen chicoti prosteşte.

Gata, ajunge cu preludiul, continuă el. Să trecem la Actul nr.1. Cînd o sărută, îi simți gustul sărat al buzelor şi a fost fericită că o ținea atît de strîns în brațe, pentru că se îndoia că s-ar fi putut ține singură pe picioare.

Se simțea într-adevăr foarte amețită. Îl întrebă dacă el crede că are vreun sens lecția de amor înfocat, avînd în vedere că s-ar putea ca după aceea să nu-şi mai amintească punctele esențiale.

Larry a izbucnit în rîs, spunîndu-i că două dintre punctele esențiale erau în clipa aceea zdravăn proptite în pieptul lui şi că, în mod categoric, el nu le va uita. După care a început să o sărute în scobitura gîtului.

Din depărtare răzbătea muzică şi se auzeau țipetele de plăcere ale celor ce se bălăceau în piscină. Apoi s-au auzit voci ce veneau mult mai de aproape, voci furioare. Imogen a constatat că Larry a renunțat să o mai sărute şi se uita peste umărul ei. După cîteva momente bune a murmurat:

– Dumnezeule, nu se poate! Şi atunci Imogen a auzit o voce foarte familiară răcnind:

– Pentru Dumnezeu, Gilmore!

Îşi îngropă fața la pieptul lui Larry, apoi s-a lăsat să alunece în jos. La numai cîțiva metri de ei, pe nisip, se aflau o femeie şi un bărbat. Aveau fețele în umbră, dar Imogen a putut să vadă că fata avea păr blond tuns scurt şi era foarte subțire. Nu se putea să nu ghiceşti, după lățimea umerilor şi înălțime, cine era bărbatul. Larry înghiți nervos în sec.

– Bună, Matt, a strigat el, încercînd să pară vesel.

Oh, Dumnezeule, mai bine Venus care se scufundă în valuri, şi-a zis Imogen şi s-a lăsat să alunece înapoi în apă.

– Ce dracu' faci acolo, Gilmore? îl întrebă cu glas de gheață Matt.

– Doar tu mi-ai spus să țin un ochi pe'ea, protestă Larry.

– Şi exact asta face, a sărit Imogen, nevăzîndu-i-se din apă decît capul. Doi ochi, în majoritatea timpului şi, cît cuprinde mîinile! A fost drăguţ. Ne-am distrat foarte bine împreună. Cînd dragostea nu-ţi dă pace, o, la-la-la!

– Iisuse! a exclamat Matt. Ce i-ai făcut?

Larry era acum pe ţărm, încercînd zadarnic să-şi tragă pe el pantalonii Imogenei, care nu voiau nicidecum să-i treacă de genunchi.

– Imogen, scumpo, o strigă el, n-ai cunoscut-o pe Bambi.

– Bambi? a exclamat Imogen uitîndu-se la însoţitoarea lui Matt. Oh, Dumnezeule, ce mai faci? Am auzit atîtea despre tine!

– Ciudat, a răspuns acră Bambi. Eu nu am auzit absolut nimic despre tine.

Matt a ridicat de jos pantalonii lui Gilmore şi i-a aruncat spre el.

– Ştiu că toată noaptea ai încercat să intri în pantalonii Imogenei, i-a spus răstit. De data asta încearcă să intri într-ai tăi!

– A fost o petrecere teribil de frumoasă, le spunea Imogen împroşcîndu-i cu apă.

– Ieşi imediat de acolo şi îmbracă-te! Te duc acasă.

Cît ai clipi, era pe scaunul de lîngă Matt, care pornise Mercedes-ul pe aleea Claudinei, îndreptîndu-se spre ieşire. Undeva, în depărtare, în spatele lor, auzea vocea Yvonnei, amplificîndu-se şi diminuîndu-se de furie, precum sirena pompierilor.

– Nu vreau să merg acasă, mai vreau şampanie, a spus arţăgoasă Imogen.

– Ai băut prea destulă!

– Mi-ai stricat tot cheful, continuă ea să bolborosească. Niciodată nu m-am distrat atît de bine! Toată lumea a tras de mine – Morgan eroina, salvatoarea neînfricată. Staruri ale scenei şi ecranului s-au bătut pentru favorurile mele.

Am fumat o priză şi am băut mult, şi am avut o groază de experienţe noi. Practic, eram tocmai pe punctul de a începe prima mea legătură cu un bărbat însurat, cînd aţi apărut, tu şi Bambi, şi aţi stricat totul!

Matt privea cu încăpăţînare drumul din faţa lui şi apăsă pe accelerator.

– Scumpul de Larry tocmai îmi dădea o lecţie de amor!

– O lecţie de amor! Larry ar trebui împuşcat.

– Nu ştiu de ce eşti atît de supărat, protestă ea. Tu nu mă vrei. Eşti exact precum cîinele grădinarului, nu mănîncă paiele, dar nu lasă nici pe altul să le mănînce. Larry n-a făcut altceva decît să fie drăguţ. Eu i-am cerut să mă seducă. M-am gîndit că dacă am să devin o femeie de lume precum Cable, s-ar putea să mă placă şi pe mine cineva.

– Ei bine, aici ai greşit.

– Crezi că Bambi mă va convoca în calitate de copîrît? îl întrebă, continuînd să fredoneze.

– Probabil.

– Ce moment stupid şi-a ales să revină în toiul unei orgii. Trebuia să-şi dea seama că Larry ar putea fi cu cineva, chiar dacă nu aş fi fost eu aceea.

Matt o ignoră şi-şi aprinse o ţigară. Imogen a început să se simtă foarte ciudat, ca şi cum Vezuvii erupeau în interiorul ei.

– Ei bine, de azi în două săptămîni am să fiu înapoi, în căminul meu cenuşiu din West Riding, continuă prost dispusă, şi poţi să uiţi totul în ce mă priveşte. Şi dintr-o dată l-a văzut cu coada ochiului că rîde. Atunci nu mai eşti supărat?

– Ba sînt orb de furie.

– Îmi pare teribil de rău, a zis lăsîndu-şi capul pe umărul lui, dar te iubesc. Şi adormi.

Capitolul 16

Cînd s-a trezit, după-amiaza următoare, a crezut că o să-şi dea duhul. Nu a avut în viaţa ei asemenea dureri – parcă un spărgător de nuci îi zdrobea lent ţeasta şi un milion de pitici bocăneau încercînd să iasă din ea. Cînd a deschis ochii, lumina strălucitoare a soarelui a împuns-o ca un cuţit şi i-a închis repede la loc.

Încovoiată de durere, a început să pună cap la cap evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Cum a devenit o celebritate, a băut, a fumat droguri şi, în cele din urmă, a intrat goală în mare.

Cineva i-a atîrnat pantalonii şi topul ude pe fereastră. Se întrebă ce s-o fi întîmplat cu chiloţii şi cu pantofii. Avea, de asemenea, vagi amintiri despre întîlnirea cu Bambi şi îşi aducea aminte cît de supărat a fost Matt şi cum a adus-o acasă.

Dar cine dracu' a dezbrăcat-o? A simţit că o trec toate apele. A ajuns la toaletă exact la timp şi a început să vomite violent.

La întoarcerea în camera ei, a dat nas în nas cu madame, cu o mătură în mînă, care voia să ştie totul despre întîlnirea ei cu Braganzi şi Ducesa.

Mormăind ceva despre o intoxicaţie cu peşte, Imogen şi-a cerut scuze şi s-a întors în cameră, unde s-a spălat pe dinţi şi s-a tîrît nefericită înapoi în pat. A încercat să-şi aducă aminte ce i-a spus lui Matt pe drum înapoi spre casă. Oh, de ce s-o fi prostit în halul ăsta?

Auzi o bătaie în uşă. Parcă era bubuitul dinaintea trăsnetului. A apărut Matt, în blugi şi fără cămaşă. Tocmai se spălase pe cap şi-şi usca părul cu un prosop mare, roz, pătat tot de rimel. Imogen a dispărut iute sub cearceafuri. L-a simţit că se aşeza pe pat şi a reapărut încet.

– Eşti o adevărată ruşine!

– Oh, pleacă de-aici, gemu ea. Ştiu că m-am purtat îngrozitor. Sînt pregătită să primesc ce mi se cuvine şi nu mă aştept nicidecum la flori sau laude.

Într-un colţ al gurii îi flutură un zîmbet atît de slab, încît era aproape imperceptibil.

– Franţă împuţită, a spus ea îngropîndu-şi faţa în pernă. Aici ori suferi din dragoste, ori suferi pur şi simplu. Mă simt îngrozitor.

– Aşa şi meriţi după ce ai încercat să comprimi o experienţă de zece ani într-o singură noapte şi ai mai şi scris obscenităţi cu rujul pe maşina strălucitor de curată a doamnei Edgworth!

– Drace! S-a ridicat în fund, ţinîndu-se cu o mînă de cap, iar cu cealaltă strîngînd cearceaful peste sîni. Aşa am făcut? Şi ea ştie că am fost eu?

– Mulţumită mie, nu. Am încercat să şterg Yvonne Bismark, aşa că presupune că a fost vreunul dintre oaspeţii de la petrecere, care s-a drogat ceva mai tare.

– Oh, mulţumesc pentru bunătate!

– „Bunătatea", aşa cum spunea Mae West, n-are nici o legătură cu asta. Şi clătină dezaprobator din cap. Tre-

buie să recunosc că acel îngrozitor alter ego se dezvăluie atunci cînd te îmbeți. Nu sînt foarte sigur că tatăl tău ar fi prea încîntat de performanța ta de aseară. Nu că altcineva s-ar fi comportat grozav. Nicky nu a apărut încă, iar James este într-o dispoziție foarte proastă.

– U... unde este Larry? se bîlbîi, aranjînd cearceaful, incapabilă să-i întîlnească privirea.

– A plecat. Îți trimite toată dragostea lui și o scrisoare. L-a luat Bambi în Antibe.

– O să fie totul O.K. în ce-i privește?

– Probabil, după discuții aprinse. De altfel, amîndoi sînt de vină.

– Și Tracey?

– A plecat la o petrecere în Marbelle cu nu știu ce star de cinema. A vrut să te duci și tu cu el, dar am considerat că ai avut destule emoții pînă acum, ca să o tot ții așa. Apropo, em un cadou pentru tine, și a scos din buzunar o cutiuță de bijuterii. Într-o clipă de rătăcire, se întrebă dacă nu cumva îi dă un inel! Și atunci el a continuat: Este de la Ducesă și Braganzi, ca să-ți mulțumească. Ai și o scrisoare de la ea.

Deschise cutia. Era un colier de aur, lucrat cu perle de cultură și rubine. Scoase o exclamație de încîntare.

– Drăguț, nu? Încearcă-l.

Imogen se aplecă. Matt a înconjurat-o cu brațele ca să închidă colierul. Piéptul lui masiv nu era decît la cîțiva centimetri de ea. Ardea de dorința de a se întinde și a-l atinge. S-a înfiorat toată cînd i-a simțit degetele pe gît.

– Gata! Și Matt s-a dat puțin înapoi ca să o privească. Arată superb! Uită-te. A luat o oglindă de mînă de lîngă pat și i-a ținut-o în așa fel, încît să se poată vedea. Colierul era minunat, dar efectul era întrucîtva diminuat de o urmă de rimel dedesubtul unui ochi și de o cută de somn în colțul celuilalt. Le-a șters iute pe amîndouă.

– Este foarte amabil din partea lor, a amîndurora. Am

făcut atît de puțin, murmură ea. Dintr-o dată a scos o exclamație de groază. Dar nu te-am întrebat nimic pe tine, am uitat aproape complet. Ce s-a întîmplat cu materialul?

– Le-a plăcut. Aproape că n-au schimbat nimic din el.

– O, dar asta e minunat! Iar cei de la ziar?

– Și ei sînt destul de încîntați.

– Mă bucur foarte mult. Deci, pînă la urmă a meritat toată această zbatere.

– Da, aproape întotdeauna este așa. Mă simt ca un fel de Crist astăzi. Este cel mai minunat sentiment de pe lumea asta sau aproape cel mai minunat... Și-i zîmbi. Cel pe care-l ai a doua zi, după ce ai terminat ceva în care ți-ai pus tot sufletul. O strînse ușor de coapsă prin pătură. Și totul datorită ție, iubito.

Imogen se foi stînjenită.

– N-a fost mai nimic. Și încercă cu disperare să schimbe subiectul. Ascultă, sigur Yvonne nu știe că eu am fost?

– Păi acum mintea ei este la cu totul altceva. Evident, seara trecută Jumbo s-a făcut de rîs și, fiind sîmbătă, plaja este ca Oxford Street la orele de vîrf, dar ea a uitat de toate astea. La prînz a primit o telegramă prin care i s-a confirmat rolul din film.

– O, Dumnezeule! a exclamat Imogen.

– Exact. A început să fie extrem de nesuferită, în special cu Cable, așa că îți poți imagina că nici Cable nu se scaldă în cele mai bune ape.

Acum părul aproape că i se uscase complet. Blond mătăsos, îi cădea pe fruntea bronzată. Imogen ardea de dorința de a-și trece degetele prin el. Era înnebunită de apropierea lui, dar era atît de dumnezeiesc de bine să-l aibă pe patul ei, stînd așa și bîrfind, încît aproape că a uitat de mahmureală.

Matt s-a ridicat în picioare.

– Pentru a sărbători noul ei rol de star, doamna Edg-

worth s-a oferit să ne scoată să cinăm în oraş. Sper să poţi să vii şi tu. Am nevoie de cîţiva aliaţi.

După ce a plecat, a deschis scrisorile. Erau cîteva invitaţii, adresate lui Morgan Brocklehurst, la petreceri ce urmau să aibă loc în diferite părţi ale Europei. Cineva voia chiar să inaugureze un tîrg, săptămîna viitoare, la Marsilia!

Scrisoarea lui Larry era scrisă pe o hîrtie foarte subţire.

„Micuţă şi scumpă Imogen, ai fost foarte dulce cu mine seara trecută, cînd aveam mare nevoie de asta, şi ai reuşit să o faci pe Bambi teribil de geloasă, ceea ce este bine, deşi am avut mari greutăţi – avînd în vedere condiţia în care m-a găsit – să o conving cît de nefericit aş fi fără ea. Am să-ţi trimit pozele pe care ţi le-am făcut, cînd am să developez filmul. Dacă ai vreodată nevoie de un loc unde să pui capul la Londra, vino şi stai la noi. Te sărut, Larry.

P.S. Părearea mea este că lucrarea de pe maşina doamnei Edgworth a fost inspirată".

Ultima scrisoare era de la Ducesă.

„Draga mea Imogen. Mulţumesc încă o dată de un milion de ori pentru ceea ce ai făcut pentru Ricky. Acest colier neînsemnat nu este decît o mică modalitate de a ne exprima gratitudinea. Data viitoare, cînd o să ai vacanţă, vino şi stai la noi şi povesteşte-mi cum a evoluat concediul ăsta. Îmi place domnul O'Connor al tău şi scrie şi foarte bine. Eu n-aş renunţa la speranţă, să fiu în locul tău. Cu drag. Camilla".

Dar asta ar însemna să spere ceea ce nu putea să aibă, suspină Imogen. Şi-a permis în schimb să viseze că are un apartament la Londra, că dă petreceri, că îi

invită pe Ducesă şi pe Braganzi ca să-i cunoască pe Larry şi Bambi, că Matt vine mai devreme să o ajute să pregătească băuturile, iar ea îi deschide într-un combinezon negru de satin, că el începe să o sărute, aşa că nici unul din ei nu este nici pe departe gata cînd sosesc musafirii.

Încetează, se admonestă cu fermitate, dar, la gîndul că o să-l roage totuşi să-i găsească o slujbă la Londra, a adormit dusă.

S-a trezit pe la opt. Se simţea uşor slăbită, dar normală. Restul grupului, adunat la bar, a întîmpinat-o ca pe o soră demult pierdută. Însă numai după cîteva minute şi-a dat seama că urma să fie o noapte categoric furtunoasă. Yvonne, îmbrăcată într-o rochie de un albastru precum cerul, cu glugă, ce ar fi putut fi purtată fără nici o problemă de Fecioara Maria, era într-unul din cele mai rele momente ale ei. Zîmbea morocănoasă, trata de sus pe toată lumea şi în special pe Cable, fapt pentru care Imogenei i-ar fi părut rău dacă n-ar fi fost şi respectiva atît de pornită şi n-ar fi aruncat priviri sumbre şi disprețuitoare în direcţia ei. Acum, că Tracey plecase, Cable s-a împăcat după cît se părea cu Nicky şi a insistat să stea lîngă el la masă.

Au terminat de mîncat. Tot timpul mesei, Cable nu a făcut altceva decît să se joace cu cele cîteva fire de sparanghel din faţă. A apărut chelnerul, care i-a pus un plic cu şampon pe marginea farfuriei.

– Pentru ce este ăsta? a întrebat ea. Vor să mă spăl pe cap?

– Să-ţi speli degetele, i-a spus Nicky.

– Prefer bolurile pentru asta.

– Spoitor, croitor, sudor, număra leneş Imogen sîmburii de măsline.

Cable îi aruncă o privire necontrolată de ură.

– Păcat că nu există o rimă care să-i includă şi pe

ziariştii irlandezi desfrînaţi. De fapt asta urmăreşti, nu-i aşa, Imogen?

– Vezi-ţi de treabă, a admonestat-o Matt cu vocea de gheaţă.

– Deci, este adevărat. A deschis poşeta şi a scos rujul. În acelaşi timp, prin aer fluturâ o notă de plată care căzu pe masă. Cable s-a repezit să pună mîna pe ea, dar Matt a fost mai iute.

– Dă-mi-o! şuieră ea.

Matt a netezit hîrtia şi a studiat-o.o vreme. Se vedea cum începe să i se zbată un muşchi al feţei.

– Pentru ce este asta? a întrebat-o calm.

– Mi-am cumpărat cîte ceva de la Marsilia.

– Dar nota asta este de 4500 de franci!

Oho, mai mult de 500 de lire sterline, îşi zise Imogen, nevenindu-i să creadă.

– Trebuie să fi fost rochia ta din pene de păun, a sărit Yvonne, luminîndu-se la faţă, la perspectiva unui scandal. Ţi-am spus de atunci că trebuie să fi costat o avere.

– Vrei să spui că ai dat 4500 de franci pe o rochie? o întrebă rar Matt.

– Trebuia să-mi cumpăr ceva nou. Nu puteam să merg în orice vechitură la o asemenea petrecere. Toată lumea a remarcat-o. Aşa se procedează, dacă vrei să găseşti ceva de muncă.

– Nu genul ăsta de muncă. Şi cum dracu' crezi tu că o să plătim restul vacanţei?

– Poţi să cîştigi la cazinou. Oricînd poţi să telegrafiezi la ziar şi să ceri bani. Trebuie să fi făcut deja de două ori pe atît cu preţiosul tău material despre Braganzi.

Au tăcut – încordaţi, debordînd de ostilitate – cît timp chelnerul a strîns resturile. A lăsat pe masă numai pahare curate şi scrumiere.

– Oricum, a reluat Cable discuţia, avînd în vedere că te-ai hotărît să-i cumperi ei – şi o fulgeră cu privirea pe Imogen – o întreagă garderobă nouă, m-am gîndit că

este şi rîndul meu să-mi iau cîteva lucruri noi. Nu eşti de acord, Nicky?

Nicky a zîmbit evaziv. Nu avea de gînd să se lase antrenat în această discuţie.

– Copii, copii, vă rog să nu-mi stricaţi petrecerea, sări Yvonne, încîntată de turnura evenimentelor. Vreau să vă anunţ ceva. Seara asta este foarte specială pentru mine şi Jumbo.

– Ne-ai mai spus asta, mîrîi Cable, care se întoarse spre Matt. Nu ştiu de ce dracu' ai devenit atît de zgîrcit în ultima vreme.

– Las-o baltă, discutăm asta mai tîrziu. Nu i se putea citi nimic pe faţă, dar îi tremurau mîinile de furie cînd a împăturit nota de plată, pe care a băgat-o în buzunar.

– Perfect, acum sărutaţi-vă şi împăcaţi-vă, le spuse Yvonne.

Or să se certe ca dracii mai tîrziu, îşi zise Imogen. În clipa aceea apăru chelnerul cu o sticlă de şampanie la gheaţă.

– Pentru ce este asta? a întrebat Nicky cînd chelnerul a desfăcut sticla şi a umplut paharele.

– Vreau să sărbătoresc primul şi ultimul meu rol în film pentru multă vreme de acum înainte.

– Ultimul? s-a mirat Imogen.

– Cînd am fost la doctor pentru picior, mi-a confirmat că aştept un copil. Cu capul lăsat uşor pe un umăr, Yvonne arăta mai mult ca oricînd ca Fecioara Maria.

A urmat o tăcere lungă. Imogen i-a surprins privirea lui Nicky şi, vreme de o clipă îngrozitoare, a crezut că o să izbucnească în rîs. Matt făcea eforturi să se controleze. Apoi caracterul lui bun de la natură a prevalat asupra furiei provocate de Cable.

– Asta-i o veste grozavă! Felicitări pentru amîndoi. Şi ridică paharul: Să bem pentru pruncul Edgworth.

Nicky şi Imogen s-au supus ascultători şi au ridicat paharele.

– Trebuie să spun că sînt foarte emoționat, sări James aplecîndu-se peste masă și sărutînd-o îndelung pe Yvonne, care se șterse imediat cu șervetul.

Cable nu a spus nimic. Stătea și bătea darabana cu degetele în masă. Apoi s-a ridicat în picioare.

– Eu mă duc la toaletă.

– Nu mă feliciți? nu se putu abține Yvonne să nu o întrebe.

– Perspectiva ca în scurtă vreme să mai existe în lume încă o replică a ta este prea îngrozitoare ca să o am în vedere.

Și cu asta s-a răsucit pe cîlcîie și s-a îndepărtat. A urmat din nou o tăcere lungă și penibilă.

– Ce oribil din partea ei, începu Yvonne aproape înecîndu-se de indignare. După care a continuat ceva mai veselă: Fireşte că este geloasă. Așa cum i-am spus azi-dimineață, are de-acum 26 de ani, iar zilele ei ca model sînt numărate. Ar trebui să se gîndească să se așeze cît mai curînd undeva. Știu că nu-ți place să vorbim despre căsătorie, Matt, dar sînt sigură că dacă ar avea un copilaș al ei, ar fi o altă ființă...

– Aș zice că și mai rea, interveni Nicky umplînd din nou paharele. N-o văd eu pe Cable schimbînd scutece.

– O, poate oricînd să ia o femeie sau să folosească pampers, nu-i așa, Matt?

– Cînd urmează să aibă loc evenimentul? se grăbi Imogen să întrebe.

– Pe 10 mai. Sînt foarte fericită că se va naște în Taur, mai curînd decît în Gemeni. O să aibă o fire mult mai blajină. Cable este în Gemeni, nu-i așa, Matt?

Știe exact și ziua, se gîndi Imogen. Probabil că nu se culcă prea des cu James.

Yvonne continua să vorbească tot despre copil cînd s-a întors Cable. Mirosul asfixiant al parfumului ei răzbătea peste masă, pînă la Imogen. Își accentuase și mai mult conturul ochilor și arăta ca o vrăjitoare.

A stat în picioare, cu ochii pironiți pe ei, pînă cînd Nicky și James s-au ridicat supuși. Matt a rămas pe scaun, cu ochii reci și gura ca o linie subțire.

În sfîrșit, Cable s-a strecurat pe scaunul ei.

– Unde mergem acum? întrebă ea. Haideți pînă la discoteca lui Antoine de la Tour.

– Nu mergem nicăieri, se răsti Matt. Nu ne putem permite.

– Oh, nu fi atît de-al naibii de meschin!

– Cînd am planificat vacanța asta, n-am avut în vedere faptul că tu ai să dai 4500 de franci pe un morman de pene!

– Iar eu mă duc la culcare, i-a anunțat brusc Yvonne. Acum, cu copilul pe drum, nu-mi mai pot permite să mă culc tîrziu.

– Eu vreau să merg la *Requiem-ul lui Verdi*.

– Ei bine, nu poți.

– De ce să nu facem un compromis? a intervenit rezonabil Nicky. Hai să mergem la bîlci, să cîștigăm cîteva lucruri ieftine la tir și să ne întoarcem să ne distrăm într-una din camerele noastre.

Numai Yvonne s-a dus la culcare. Ar fi fost ca și cum ai fi pierdut ultima scenă a unui film palpitant.

Cînd s-au întors de la bîlci, s-au adunat cu toții în camera lui Nicky.

James, care s-a dovedit a fi un trăgător surprinzător de bun, a cîștigat un urs mare de pluș, un alsacian din porțelan și doi peștișori aurii, care înotau fericiți în chiuvetă.

Imogen s-a așezat pe podea, prea impresionată de ostilitățile din timpul cinei, ca să spună ceva. Nicky a turnat vin în cănile destinate periuțelor de dinți. Matt s-a întins pe pat, aruncînd rotocoale cu fumul țigării.

Cable, care acum era foarte beată, umbla de colo-colo, hotărîtă să continue să atragă atenția tuturor asupra ei. A dat peste cap o cană cu vin și era pe punctul de

a-şi mai turna una, cînd Matt s-a ridicat şi i-a luat sticla din mînă.

– Ai băut destul, i-a spus calm.

– Ba nu! a protestat ea răstit. S-a repezit la Nicky şi l-a luat de gît. Sînt la fel de trează ca un judecător, nu-i aşa, scîmpule?

Nicky a zîmbit şi a tras-o pe genunchi.

– Nu-mi pasă cine crezi că eşti, dar te plac.

– Poftim! a exclamat ea triumfătoare. Nicky spune că sînt frumoasă. Mă bucur că mă apreciază şi pe mine cineva.

– Cable, iubito, în clipa asta te apreciază toţi vecinii, mai ales cei din camera de alături. Vorbeşte mai încet!

Cable s-a ridicat de pe genunchii lui Nicky şi s-a repezit spre măsuţa de toaletă, de unde a luat tranzistorul.

– Să ascultăm puţină muzică! Şi a dat aparatul la maximum. Aseară a făcut strip-tease Imogen, acum este rîndul meu. Am să interpretez dansul celor Şapte văluri! Îşi aruncă pantofii din picioare şi începu să se legene în ritmul muzicii. Un văl a fost aruncat!

– Grozavă fată! exclamă Nicky.

– Care-i următorul văl? o întrebă James.

– Ceasul de la mînă. Şi l-a scos fără să se oprească din dans.

Lui Matt începu să i se zbată un muşchi al feţei.

– Cable, închide tranzistorul ăla, i-a spus cu o voce ca de gheaţă.

– De ce aş face-o? M-am săturat să mi se tot poruncească. Urmează vălul numărul trei! Şi începu să-şi descheie nasturii de la bluză.

James se holba cu ochii cît cepele. Matt s-a ridicat în picioare şi a închis tranzistorul. Cable l-a apucat de încheietura mîinii.

– De ce eşti atît de nesuferit?

– Du-te la culcare şi încetează să te mai faci de rîs.

– Bine, am să găsesc eu atunci o muzică decentă în altă parte. A deschis fereastra şi a trecut un picior peste pervaz.

– O, nu, Cable! exclamă Imogen. Este foarte periculos!

– Am plecat! Şi începu să se lase în jos pe zid.

– N-o lăsaţi, sări Imogen repezindu-se la fereastră şi prinzînd-o de mînă.

– Dă drumul la aparat, răcni Cable, care atîrna de fereastră.

– Te rog, opreşte-o! îl imploră Imogen pe Matt.

– Las-o în pace. Nu face altceva decît să joace teatru.

– Las-o să se ducă, a intervenit şi Nicky. M-am săturat de toanele ei.

I-a dat drumul. Cable a început să coboare şi, punînd piciorul greşit la un moment dat, s-a prăbuşit.

– Ai păţit ceva? strigă Imogen aplecîndu-se îngrijorată pe geam.

Nicky şi James au izbucnit în hohote de rîs.

– Stă grămadă în mijlocul drumului, le spuse Imogen chicotind fără să vrea. Sper să nu dea cineva peste ea.

– Puţin probabil. Din nefericire, este un drum foarte pustiu, zise Nicky.

– Pentru Dumnezeu, mai lăsaţi-o în pace. O să se plictisească repede şi o să se întoarcă, se răsti Matt la ei.

– Dar poate că a păţit ceva, nu se lăsă Imogen.

– Cable răcneşte de te asurzeşte şi dacă se înţeapă la un deget, spuse Matt.

James şi-a pus peruca lui Cable şi o pereche de cercei în urechi, şi a început să danseze un tango cu ursuleţul.

Toţi au izbucnit în rîs.

– Este făcută ghem acolo. Cred că plînge, mă duc la ea, nu mai rezistă Imogen.

– Nu singură, a sărit Matt şi a luat-o de braţ. Merg cu tine.

Cînd să dea colţul ca să ajungă în spatele hotelului, Imogen s-a împiedicat. Matt a prins-o iute şi deodată s-a trezit în braţele lui, cu ochii mari şi inima bătînd să-i spargă pieptul.

Instinctiv, Matt s-a aplecat şi a sărutat-o, iar odată pornită, Imogen s-a trezit că nu se mai poate opri. Îl săruta în neştire. Matt a fost cel care i-a desprins mîinile din jurul gîtului.

– Uşurel, scumpo. Am venit să o căutăm pe Cable, nu himere.

A scos o ţigară, iar cînd chibritul i-a luminat faţa, trăsăturile lui nu aveau nici o expresie. A pornit alături de el, distrusă. Cum a putut să-şi dea frîu liber în halul ăsta?

Au găsit-o pe Cable ghemuită în mijlocul străzii. Plîngea înăbuşit. Într-o clipă Matt a fost lîngă ea. În lumina lunii, Imogen a văzut că glezna i se umflase în mod grotesc. Matt a îngenuncheat lîngă ea.

– Oh, Dumnezeule, scumpo, îmi pare rău! Nu mi-am dat seama. În voce i se simţea clar tandreţea şi îngrijorarea.

– Te rog nu pleca, a şoptit Cable printre dinţii strînşi şi, cînd a ridicat-o să o ducă înăuntru, a leşinat.

A doua zi de dimineaţă, doctorul a constatat că-şi rupsese glezna.

Capitolul 17

Şi cu asta, basta, se gîndea jalnic Imogen. În modul cel mai simplu, deşi cel mai dureros, Cable l-a recîştigat iarăşi pe Matt. Din nou era în centrul atenţiei. Nicky şi James, simţindu-se vinovaţi că au rîs de ea seara trecută, i-au adus ciorchini uriaşi de struguri negri. Yvonne, supărată că pierduse o dramă şi furioasă pe James pentru că nu s-a dus la culcare aseară, îi ţinea partea lui Cable.

După ce i-au pus glezna în ghips, Cable profita de fiecare prilej ca să sublinieze patetismul situaţiei ei.

– A fost îngrozitor ca în clipele alea de chin să le aud hohotele de rîs de beţivi, îi povestea Yvonnei.

– Dezgustător! Cum au putut să fie atît de lipsiţi de inimă?

Din cauza felului în care s-a purtat, Nicky a fost din nou alungat, dar Cable a insistat ca Matt să fie total la dispoziţia ei.

– Cred că aş putea să mănînc puţină supă. Vrei să

mai închizi puţin obloanele? Oare este prea devreme să mai iau un calmant?

În cele din urmă, obosit şi cu nervii încordaţi, Matt i-a dat afară pe toţi din dormitor.

Drept pedeapsă, James a fost pus să spele maşina. Yvonne şi Nicky au plecat să facă schi nautic. Au încercat, cam fără tragere de inimă, să o convingă şi pe Imogen să meargă cu ei, dar ea le-a spus că preferă să facă plajă. De fapt dorea să fie singură.

Întinsă la soare, se întreba dacă a fost vreodată mai nefericită ca acum. După ce petrecuse ziua de ieri numai în pat, pielea îi era maronie, fără pic de roşeaţă. În păr îi străluceau şuviţe aurii, decolorate de soare.

Plaja era înţesată de cei veniţi în weekend. Bărbat după bărbat au abordat-o, invitînd-o să bea ceva sau să meargă să înoate. Tocmai se întreba cît o să mai reziste, cînd a auzit o voce mătăsoasă:

– Ţi s-a vărsat loţiunea protectoare.

– Oh, lasă-mă în pace şi vezi-ţi de treabă! s-a răstit ea, dar cînd a deschis ochii a văzut faţa maliţioasă a lui Antoine de la Tour.

– Antoine! Mă bucur să te văd. Şi se lumină toată.

– Şi eu, *ma petite*. S-a aşezat alături, plimbîndu-şi privirea peste corpul ei. Imogen i-a povestit de Cable.

– A primit ce a meritat. Iar acum exploatează compătimirea celor din jur. Cunosc genul. Mimi s-a întors la Paris, a adăugat Antoine privind-o cu coada ochiului. Sînt singur, bietul de mine. Ce-ai zice să ne petrecem ziua împreună.

Imogen desena cercuri pe nisip şi hotărî că oricum acum nu mai conta nimic.

– Mi-ar face plăcere, Antoine. Numai să le spun şi celorlalţi.

Dar, din motive ştiute numai de ea, nu s-a dus sus să-i spună lui Matt unde pleacă. A lăsat, în schimb, la recepţie un bilet mîzgălit în grabă.

Era de-acum seară. Stătea pe terasa vilei lui Antoine, cu un pahar de coniac în faţă. Luna revărsa peste mare o lumină alburie. Calea Lactee se înălţa ca un fir de fum de pe partea întunecată a dealului. Antoine stătea întins într-un hamac şi fuma. Ziua s-a scurs ca în vis. Au călărit pe nisipul auriu al plajei, au înotat, au cinat într-un restaurant de patru stele.

Antoine a fost un companion în permanenţă amuzant. Dar deşi nu a ridicat nici măcar un deget spre ea, era conştientă că face jocul aşteptării. Iar de data asta avea de-a face cu un profesionist, nu cu un amator pus pe şotii ca Gilmore. Era ca şi cum îşi petrecea seara cu un tigru.

Antoine şi-a terminat paharul cu coniac, a stins ţigara şi s-a ridicat, profilîndu-se deasupra ei foarte înalt, foarte întunecat.

– Hai să mergem înăuntru.

Nu mie mi se întîmplă lucrul ăsta, îşi zise Imogen, aşezîndu-se pe o canapea uriaşă, acoperită cu piei de leopard. În circa două minute o să mă seducă, iar mie nici că-mi pasă.

Antoine se aşează lîngă ea. O mîngîie pe gît, cu o mînă caldă, apoi porni în sus pe obraz, după care se opri pe ureche, de unde-i scoase cercelul.

– Frumuşico! Eşti chiar frumoasă! Ţi-ar plăcea să fac decent dragoste cu tine? l-a scos rapid şi celălalt cercel. Adică indecent, vreau să zic.

Oh, Dumnezeule, parcă ai fi în sala de aşteptare, la dentist! îşi zise Imogen. Din combina muzicală răzbăteau tonuri melodioase. Antoine a pus cerceii pe masă şi a început să o mîngîie pe păr.

„Eşti prea frumoasă ca să fie adevărat,
Nu-mi pot lua ochii de la tine"... cînta Andy Williams.

Imogen a izbucnit în lacrimi.

– Scumpo, *ma petite*, te rog, nu plînge. Acum suspina în braţele lui. Este Matt, nu-i aşa? Imogen a dat

nefericită din cap. Mi-am zis eu că din partea asta trebuie să bată vîntul. Şi sentimentele lui care sînt?

– Nici unul, absolut nici unul. O iubeşte pe Cable. Se ceartă ca nişte nebuni, dar ar fi trebuit să-i auzi vocea cînd Cable şi-a rupt glezna, aseară.

– Este un amestec ciudat, zise Antoine clătinînd uşor din cap. Glumeşte întotdeauna şi lasă impresia că nu ia nimic în serios, cu excepţia cailor şi a pariurilor. Dar asta numai la suprafaţă, pentru că în sufletul lui îi pasă foarte mult de tot. Şi chiar la Oxford a umblat întotdeauna cu o singură femeie. Deşi nu-mi pot imagina de ce a ales-o pe oribila asta de Cable. Mîine plec la Roma. Vino cu mine! Am să te fac să petreci bine, am să te fac să uiţi.

– N-o să meargă, i-a spus tristă.

– Îţi dau un rol în filmul meu. Şi a luat una din pieile de leopard, drapîndu-i-o pe umeri, apoi s-a dat puţin înapoi, uitîndu-se la ea cu ochii pe jumătate închişi. Ai fi o sclavă frumoasă!

Au mai băut puţin coniac, iar Antoine a scos albumul, arătîndu-i scene din filmele lui şi multe fotografii în care era cu Matt la Oxford.

– Cred că ar trebui să mă duc acasă, a zis în cele din urmă Imogen.

– Păcat, a spus cu regret Antoine. Eu nu sînt obosit deloc. Cred că am să plec în seara asta la Milano. Aşteaptă-mă puţin, să-mi strîng cîteva lucruri.

Cînd au ajuns la hotel, au coborît din maşină, iar el a strîns-o în braţe şi a sărutat-o adînc.

– Frumuşico, spune-i lui Mathieu că m-am purtat ca un om de onoare. Oaie în blană de lup, cred. Eşti sigură că nu vrei să vii la Roma?

– Nu vin, mulţumesc.

În timp ce urca scările, a văzut, surprinsă, că în camera ei era lumina aprinsă. A împins uşa şi l-a găsit pe Matt întins pe pat. Scrumiera de pe noptieră deborda de mucuri de ţigări.

– Unde dracu' ai fost? a sărit el.

– Cu Antoine. Am lăsat un bilet.

– Este aproape ora două! S-a ridicat în picioare dominînd-o cu înălțimea lui. Ochii îi erau acum aproape negri.

– Ai crezut că m-am transformat şi eu într-un dovleac? i-a aruncat ea cu un chicotit nervos.

– Ai scris biletul ăla acum zece ore. Mă întrebam numai cum naiba ți-ai umplut tot timpul ăsta.

– Ne-am plimbat!

– Şi?

– Am înotat şi am cinat împreună.

– Şi?

– Şi-am stat de vorbă.

Matt şi-a ieşit din fire. Parcă o furtună s-a abătut deasupra capului ei! Înşfăcînd-o de brațe, a răsucit-o spre oglindă.

– Uită-te la tine! Rujul i se întinsese pe față, părul era zbîrlit şi doi nasturi de la rochie descheiați.

– M-a sărutat doar de rămas-bun, a bîiguit ea.

– Sigur că a făcut-o... la zece ore după ce te-a sărutat pentru că te-a revăzut. Iar pe rochie ai numai fire de blană. Găseşte şi pentru asta ceva dacă poți.

Imogen a simțit cum începe să clocotească în ea o furie lentă.

– M-a drapat cu o piele de leopard. A vrut să vadă dacă aş arăta bine ca sclavă.

– Oh, Dumnezeule, ce-ți lipseşte ca morală compensezi categoric prin imaginație!

– Am stat de vorbă, asta am făcut, am stat de vorbă! Vocea Imogenei creştea.

– Te repeți, puştoaico. Chiar vrei să scapi de asta, nu? Ai încercat întîi cu Nicky, care n-a întreprins nimic, aşa că ai trecut la mine. Apoi ai încercat cu Gilmore, iar cînd ai văzut că nici de data asta nu-ți iese, ai tăbărît pe Antoine.

– Ba nu! răcni ea.

– Ți-ai ales prost tipul, a zis el răutăcios. Antoine o să te uite pînă mîine.

Imogen s-a înroşit toată.

– De ce nu mă asculți?

– Pentru că m-am săturat de gosoşile tale.

Oh, Nicky se poartă atît de urît cu mine! Oh, Matt, sînt atît de nefericită! Oh, Matt, sînt o nimfă atît de constantă! se jelui ea în tăcere.

– Afară! Ieşi afară! răcni ea. Nu este deloc treaba ta ce fac eu. Dacă tu eşti sub papucul lui Cable, asta nu înseamnă că nu trebuie să se mai distreze nimeni!

– N-o amesteca pe Cable în asta.

Dar acum devenise de-a dreptul isterică. A dat drumul la toată furia şi gelozia acumulate în ultimele zile. Nici nu mai ştia ce zice. Matt a prins-o de încheietura mîinii.

– Taci, taci taci!

– Acum te repeți tu?

O clipă a avut impresia că o s-o lovească. În tăcerea lungă care a urmat, se auzea numai respirația lui accelerată şi bătăile puternice ale inimii ei. Şi, brusc, s-a răsucit pe călcîie şi a ieşit.

Imogen a rămas pe loc, uluită şi îngrozită, tremurînd toată. Cum a putut să spună toate lucrurile alea îngrozitoare? S-a prăbuşit pe un scaun şi a rămas acolo ghemuită, cu fața în mîini. Dintr-o dată scoase un geamăt surd. Nu avea cerceii! Erau din perle şi fuseseră ai mamei ei. Sînt încă pe masa din vila lui Antoine. Trebuia să se ducă să-i ia.

Şi-a pus un pulover şi a coborît scara în vîrful picioarelor. Răsărise luna. Străzile erau pline de oameni beți. Nu a avut nici o dificultate în a găsi drumul.

Dar era mai departe decît a crezut. Trecu pe lîngă doi bărbați care s-au uitat curioşi la ea şi i-au strigat ceva. A luat-o atunci la fugă, poticnindu-se. În sfîrşit a

apărut vila lui Antoine, strălucind ca un tort de înghețată. Nici o fereastră dechisă în față. A fugit în spate. Dacă se agață de una din magnoliile de lîngă casă și se cațără pe ea, ar putea să reușească. Tocmai se furișa înăuntru, cînd brusc totul în jurul ei fu inundat de lumini puternice. Cineva a prins-o de gleznă și a culcat-o la podea. Un bărbat a înșfăcat-o de braț și a început să se răstească la ea în franceză. Zbătîndu-se și țipînd, a fost dusă la o mașină care aștepta. A fost aruncată pe bancheta din spate, unde un alt bărbat i-a imobilizat mîinile la spate.

O răpeau! N-o să-l mai vadă niciodată pe Matt și n-o să-și mai vadă nici familia! A început să se zbată cu forțe înnoite. Nu și-a dat seama că a fost arestată decît cînd mașina a oprit în fața secției de poliție.

– *Je ne suis pas* hoț, *je suis* prietenă cu Antoine de la Tour, îi spuse jandarmului gras din spatele biroului. Dar acesta a izbucnit în rîs și a aruncat-o într-o celulă.

La început a țipat și a tras cu putere de gratii. Dar a apărut jandarmul gras, uitîndu-se pofticios la ea. A scos cheile, intențiile lui fiind foarte clare. Atunci s-a retras în fundul celulei.

– Oh, nu, nu, te rog, nu!

– *Ferme ta guelle, encore.*

S-a așezat pe patul îngust, încercînd să-și înăbușe sughițurile de plîns. N-o s-o mai găsească nimeni, niciodată. O să rămînă aici ani de zile precum Contele de Monte Cristo.

Era o căldură sufocantă. Transpirase toată, dar era prea distrusă ca să se mai gîndească să-și scoată puloverul. Cearta aprinsă cu Matt și grozăvia acestei arestări începeau să-și facă efectul. Nu se putea opri din tremurat.

Ceasurile au trecut greu. Prin ferestruica din zid se vedea că începe să se lumineze de ziuă, cînd a simțit o oarecare agitație afară și a auzit o voce familiară.

– Matt! a răcnit cît a putut.

A apărut imediat şi i-a luat mîinile printre gratii.

– Imogen, ai păţit ceva?

– Oh, te rog, scoate-mă de aici. Ei cred că sînt hoaţă. Am încercat să pătrund în vila lui Antoine ca să-mi recuperez cerceii.

Nu înţelegea ce-i tot spunea jandarmului cel gras. Vorbea foarte rar şi clar, agitînd legitimaţia de ziarist, iar tonul lui tăios o îngheţă pînă şi pe ea. A fost eliberată în două minute. S-a prăbuşit plîngînd în braţele lui.

– Totul este în regulă, acum eşti în siguranţă. Totul este în regulă.

Se luminase de-a binelea cînd au ajuns înapoi la hotel.

– Cum ai reuşit să mă găseşti? l-a întrebat cu voce stinsă.

– De cum m-am liniştit, mi-am dat seama că am fost prea dur. M-am întors să-ţi cer scuze, ca să constat că ai şters-o. Am umblat puţin prin oraş, apoi am încercat la vila lui Antoine, unde am găsit tot locul înţesat de poliţie şi de cîini. După asta a fost simplu.

– Îmi pare teribil de rău. Ţi-ai petrecut vacanţa scoţîndu-mă din tot felul de necazuri.

– Să trecem peste asta. N-am avut nici un drept să ţip la tine. Idiotul meu de temperament irlandez este de vină. Ziua de ieri a fost cam stresantă. Cable, tratînd de sus pe toată lumea, Nicky, îmbufnat, James şi Yvonne sărind unul la gîtul celuilalt... A fost prea mult!

– Sărmanul de tine! Asta n-a prea fost vacanţă, nu-i aşa? Apoi încercă din nou. N-am făcut nimic, eu şi Antoine. Sincer, n-am făcut.

– N-are importanţă. Ce-ai făcut, te priveşte.

– Dar...

– S-o lăsăm baltă, vrei?

Această acceptare obosită a fost mult mai rea decît accesul de furie oarbă de mai devreme.

Capitolul 18

Cum a intrat în hotel, s-a urcat în pat, zăcînd multă vreme într-un fel de comă înainte să adoarmă. Cînd s-a trezit, era după-amiază.

Indiferentă, s-a îmbrăcat şi a pornit pe culoar spre camera lui Cable.

Cînd a deschis uşa a întîmpinat-o un adevărat haos. Patul era acoperit de haine de toate culorile curcubeului. Pe podea, valize deschise.

– Ce faci? a întrebat-o uluită Imogen.

– Tu ce crezi că fac? sări Cable. Împachetez, fireşte. Dacă tot eşti aici, ai putea să mă ajuţi. Scoate rochiile alea din dulap. Ia şi umeraşele. Împuţitul ăsta de hotel poate să-şi permită altele, pune-le aici, în valiza asta. Mă doare atît de tare piciorul, că nici n-am cuvinte să-ţi spun. Şi s-a aşezat pe pat.

– Dar unde te duci?

– Toate drumurile duc la Roma, scumpo, i-a răspuns Cable aruncîndu-i unul dintre zîmbetele ei viclene şi ma-

liţioase. Dar al meu trece prin Milano.

– Dar acolo este Antoine! exclamă ea îngrozită.

– Bine, pentru început, aprobă Cable. Văd că începi să înţelegi. Rebel vine să mă ia într-o jumătate de oră.

– Dar am crezut că-l deteşti pe Antoine!

– Acum mai crezi? Ei bine, am dreptul să mă răzgîndesc. N-am spus niciodată că nu este atrăgător. Şi este înnebunit după mine, ceea ce înseamnă că bătălia este pe jumătate cîştigată. Mi-a telefonat azi-dimineaţă, scumpa mea, şi mi-a spus că de cînd m-a văzut, miercuri, numai la mine s-a gîndit. A ştiut că nu sînt fericită cu Matt. Dacă mă duc la Roma, o să mă facă să mă distrez foarte bine. Nu uita bikinii ăia care sînt agăţaţi de fereastră. O să-mi dea un rol în filmul lui – ca sclavă.

– Şi cu Matt cum rămîne?

– Să nu mai aud de Matt, a zis cu asprime. Am terminat cu el pentru totdeauna. Dacă-şi merită cineva pedeapsa, atunci el este omul.

– Dar ce a făcut?

– Este imposibil, asta a făcut! Ieri, a fost nervos toată ziua, nu i-a păsat cîtuşi de puţin de piciorul meu, care, întîmplător, mă chinuie îngrozitor. Apoi, aproape toată noaptea a umblat brambura. Dumnezeu ştie pe unde... O fi fost la cazinou, presupun. Şi a apărut apoi la o oră îngrozitoare, azi-dimineaţă, exact luam încă două pilule de dormit. Pune toate flacoanele alea în trusa de machiaj, scumpo. Uite, aia de colo. Unde rămăsesem?

– Tocmai luai încă două pilule de dormit.

– Da. Ei bine, eram nervoasă, aşa că am început să-i spun cîteva adevăruri cu adresă precisă. Foarte delicat însă, să ştii. Iar el ştii ce mi-a răspuns? A zis aşa: „Mai încetează odată cu afurisitul ăla de picior! Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă-ţi rupeai maxilarul!"

Imogen şi-a îngropat faţa printre flacoane ca să-şi ascundă un zîmbet.

– După care, fără să-mi dea posibilitatea să replic, a

ieşit şi s-a dus să asiste la nu ştiu ce incendiu izbucnit într-o pădure, sus, în munte.

A bătut cineva la uşă. Cable a tresărit nervoasă.

– Răspunde tu, te rog. De după uşă apăru o faţă neagră. Era Rebel.

– A, bună! a exclamat Cable cu uşurare. Imediat sînt gata. Vrei să duci valizele astea jos? Mă tem că va trebui să faci două drumuri.

Cum ieşi Rebel, Imogen o imploră:

– Nu-l poţi părăsi aşa pe Matt. Ai dreptate, şi-a ieşit din fire, dar o să se calmeze. Face cît un milion de Antoine. De altfel, Antoine nu este decît un playboy drăguţ.

– Iar eu sînt o playgirl drăguţă, i-a spus cu nonşalanţă, străduindu-se să intre într-o rochie verde, care i se părea vag cunoscută Imogenei.

– Dar Matt te iubeşte cu adevărat!

Era gata să izbucnească în lacrimi.

– Ei bine, atunci o arată în cel mai misterios mod cu putinţă!

– Dar o să fie distrus!

– N-are decît! îi replică veselă Cable. Bărbaţii suferă cînd îi părăseşti şi cu atît mai mult cînd pleci cu unul din prietenii lor. Ei bine, dacă mă iubeşte aşa de tare, n-are decît să vină să mă ia înapoi. Dar de data asta ori va fi căsătorie, ori nimic.

A scos un plic dintr-un sertar al comodei.

– I-am scris scrisoarea asta în care i-am spus totul, a zis ea stropind din belşug scrisoarea cu parfum. Vrei să i-o dai tu?

În uşă apăru Rebel.

– De data asta poţi să mă duci pe mine jos, dragule. Rebel a luat-o în braţe. Minunat! exclamă Cable, simţindu-i muşchii şi ridicînd o privire zîmbitoare spre el. Nu cred că va fi nevoie să ne obosim să mergem chiar pînă la Milano.

Ca un vînt rece, teama şi dezolarea se furişau încet în sufletul Imogenei. După plecarea lui Cable, a coborît şi a comandat o Coca. A apărut madame în papuci de casă.

– L-aţi văzut pe monsieur O'Connor? o întrebă punînd pe masă o cutie cu Coca şi un pahar. Imogen îi explică despre incendiul din pădure. Aha! exclamă madame. Ei bine, am biletele astea de avion pentru el.

– Bilete de avion? a spus rar Imogen. Şi a simţit că-i îngheaţă inima. Madame a dat din cap abătută.

– Pleacă diseară. Am crezut că vrea s-o ducă pe aia la Londra, pentru piciorul ei, dar se pare că ea a plecat deja. Monsieur O'Connor stătea întotdeauna cîte două săptămîni. Dar anul ăsta cred că nu a fost deloc fericit.

Luîndu-şi absentă cutia cu coca, a părăsit-o pe madame şi a ieşit în stradă. Era paralizată de groază. Era ca un coşmar. Să înfrunte brusc viaţa fără Matt! Faţa i se umplu de lacrimi. Fără să acorde nici o atenţie oamenilor pe lîngă care trecea, a mers ca în transă pînă la capătul golfului, unde a rămas vreme îndelungată privind marea care se hîrjonea cu nisipul.

O maşină claxona insistent. Afurisiţii ăştia de francezi, de ce apăsau mereu pe claxon?

– Imogen! răcni cineva. A ridicat privirea exact în clipa în care Mercedes-ul alb trăgea lîngă ea. Matt s-a aplecat pe geam. Urcă, i-a spus. Vreau să-ţi arăt ceva.

S-a urcat în maşină ca prin vis.

Matt se uită mai atent la ea.

– Sărmana de tine, eşti terminată. Era murdar pe faţă şi pe mîini, avea ochii injectaţi, dar altminteri părea într-o stare de spirit excelentă. Dar nu pentru multă vreme, îşi zise Imogen. Simţea cum o frige scrisoarea lui Cable în buzunar.

– Matt, am să-ţi spun ceva, a zis cînd maşina se angajă pe drumul spre munte, în sus.

– Şi eu am ceva. I-a luat cutia cu Coca din mînă,

trăgînd o înghiţitură zdravănă. Ştii, în pofida loţiunii ei de protecţie împotriva soarelui, garantată total, Yvonne se cojeşte al naibii de rău!

Imogen nu s-a putut abţine să nu chicotească.

– Cum este cu incendiul?

– Dansează într-o veselie, dar în seara asta se aşteaptă să plouă, aşa că nimeni nu este prea îngrijorat. Am totuşi un material bun. Brigada de Pompieri din Portles-Pins şi-a petrecut toată dimineaţa luptîndu-se cu curaj cu flăcările;. Cnd a venit însă ora prînzului, ca orice bun broscar, au lăsat jos furtunurile şi au plecat în oraş. Iar cînd s-au întors, trei ore mai tîrziu, maşina de pompieri ardea ca o torţă! Şi umerii i se zguduiau de rîs.

Nu-l văzuse niciodată atît de fericit, iar asta-i frîngea inima. Oh, Cable, dracu' să te ia!

Au trecut pe lîngă vii şi livezi de măslini, ale căror frunze străluceau sub soare, pe lîngă fortăreaţa lui Braganzi şi au urcat sus, pe munte. Cînd n-au mai putut înainta cu maşina, Matt a coborît, a luat-o de mînă şi a condus-o pe o potecă abruptă.

La picioarele lor se întindea un ţinut muntos ca în *Vechiul Testament*. Soarele intra şi ieşea din nori aruncîndu-şi razele peste sate şi ferme.

– Este minunat! exclamă Imogen.

– În fiecare an fac cîte un pelerinaj aici, sus. Este un fel de asigurare că am să revin.

Stînca cea mai înaltă era sufocată de vegetaţie.

Matt a dat deoparte rugii de mure şi levănţica sălbatică, descoperind o placă pe care se afla o listă întreagă cu nume.

– Cine au fost? l-a întrebat ea.

– Luptătorii locali în rezistenţă, în ultimul război. Ar trebui să adaug şi numele tău, nu?

– Numele meu?

– Da, iubito, pentru rezistenţa opusă avansurilor a trei dintre cei mai afemeiaţi bărbaţi foarte binecunoscuţi

în branşă. Ca să nu mai vorbim că numai rezistenţă nu-i opuneai tu lui Larry acum două seri!

Avu sentimentul că îşi bate din nou joc de ea.

– Despre ce tot vorbeşti acolo?

S-a aşezat pe o piatră şi a tras-o lîngă el.

– Matt, încercă ea din nou disperată, trebuie să-ţi spun ceva.

– Dă-i drumul atunci. Îşi băgase mîna pe sub părul ei şi o mîngîia delicat pe ceafă.

– Nu fă asta, i-a spus suspinînd. Am o scrisoare pentru tine... de la Cable.

A scos-o din buzunar şi aproape că i-a aruncat-o. Matt a prins-o, s-a uitat leneş la ea, după care a rupt-o în bucăţele mici pe care vîntul le-a împrăştiat într-o clipită.

– Ştiu ce scrie înăuntru. Nici măcar nu este nevoie să o deschid. Adusă la disperare de îngrozitorea mea purtare şi de lipsa mea de consideraţie, Cable a plecat la Roma cu Antoine.

L-a privit uluită, simţind un slab licăr de speranţă.

– Am încercat să nu mă enervez în legătură cu tine şi Antoine, dar în cele din urmă mi-am dat seama că am să-mi pierd minţile dacă nu reglementez treaba asta cu el. Aşa că l-am sunat la Milano. Mi-a făcut o prezentare a ceea ce s-a întîmplat noaptea trecută, care a corespuns cuvînt cu cuvînt cu tot ceea ce mi-ai povestit tu. Mi-a spus că ai fost încîntătoare, dar complet preocupată de cu totul altcineva.

Imogen roşi.

– Îmi pare rău că am fost atît de necioplit cu tine seara trecută, micuţo. Ştii treaba aia a lui Coleridge – că atunci cînd te înfurii pe cei dragi parcă îţi pierzi minţile. Dar mă bucur că s-a întîmplat aşa. Asta mi-a dovedit cît de mult am ajuns să ţin la tine fără ca măcar să-mi dau seama. N-am simţit nici măcar a mia parte din această furie de-a dreptul criminală cînd am descoperit că mi-a fost necredincioasă Cable.

Avea vocea mătăsoasă precum ceața irlandeză, iar cînd i-a prins fața în mîini le-a simțit mirosul de lemn ars și de levănțică sălbatică.

– Micuță Imogen, ai fost ca o fetiță care a alergat după noi strigînd: „Așteptați-mă și pe mine!" S-a aplecat și a sărutat-o cu multă delicatețe. În clipa următoare și-a aruncat brațele pe după gîtul lui.

– Oh, Matt! Oh, Matt!

– Dar nu înțeleg, spunea ea mult mai tîrziu. Credeam că Antoine și Cable se disprețuiesc reciproc.

– Da? O ură atît de intensă ca a lor înseamnă de multe ori exact contrariul. Nici unul nu are prea multă încredere în celălalt, ceea ce pare o bază destul de bună pentru o relație.

– Dar, Cable se așteaptă să te duci după ea!

– Atunci are de așteptat mult și bine. Dacă tot timpul aprinzi și stingi lumina, așa cum a făcut-o Cable, în cele din urmă sar siguranțele. Nu mai rămîne nimic.

În clipa aceea îi trecu o bănuială prin minte.

– Matt, nu cumva tu l-ai pus pe Antoine să facă asta?

– Nu tocmai, a zîmbit el. Să spunem numai că eu am plantat sămînța.

– Și Nicky?

– Se zice să Nicky a pus ochii pe o nimfetă la școala de schi nautic. Iar astă-seară se întoarce și Tracey, așa că nu cred că o să fie prea multă vreme neconsolat. Ceea ce înseamnă că am rămas numai noi doi.

Imogen își privea cu încăpățînare mîinile.

– Dar tu pleci înapoi!

Matt deveni serios.

– Trebuie, iubito. Biroul care se ocupă de externe m-a sunat azi-dimineață. Treaba asta din Peru poate să explodeze în orice moment. Vor ca mîine să plec acolo.

– Dar ai putea să fii rănit! a exclamat pălind.

– Nu eu. Matt, pisica cu nouă vieți! În plus, acum am

pentru ce să mă întorc acasă, nu? Am luat bilet şi pentru tine. Îmi pare rău că-ţi întrerup vacanţa, dar nu te pot lăsa singură aici, la bunul plac al oricărui crai sau al oricărui jandarm.

– Mă iei la Londra cu tine? îl întrebă nevenindu-i să creadă.

Acum parcă totul o copleşea, nu va putea face faţă la atîta fericire dintr-o dată!

Matt a luat cutia de Coca pe care o aruncase şi i-a scos inelul de la capac.

– Poţi să te întorci în Yorkshire, acasă, dacă vrei. Sau şi mai bine, zise uitîndu-se la genele ei plecate, poţi să rămîi în apartamentul meu, să ai grijă de Basil şi să te gîndeşti unde ai vrea să-ţi petreci luna de miere.

Deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc.

– Nu-i nimic. Nu te grăbi să iei o hotărîre. Rumegă un pic ideea. S-ar putea să nu-ţi placă să stai cu un ziarist. Este o viaţă dură. Dar te avertizez, eu nu renunţ aşa uşor. Oricum, toţi mi-au spus în permanenţă că nu trebuie să te scap din mînă – Gilmore, Antoine, Ducesa, Braganzi, Tracey. Ai o mulţime de fani, scumpete.

– Da?

Era uimită.

– Da, iar eu sînt cel mai înfocat dintre toţi.

I-a luat mîna stîngă şi i-a strecurat pe deget inelul de la cutia de Coca-Cola. Apoi a tras-o la piept şi a sărutat-o lung.

– Te iubesc, i-a spus moale. Te iubesc pentru că eşti delicată, şi bună, şi pentru că ştiu că şi tu mă iubeşti. Iisuse! exclamă privindu-şi ceasul. Ar trebui să ne grăbim dacă mai vrem să prindem avionul.

Imogen a bombănit ceva şi s-a agăţat mai strîns de el, vrînd să fie sărutată în continuare.

– Haide, i-a zis ridicînd-o în picioare. Este o zi mare pentru irlandez, dar n-am să mai răspund de acţiunile mele dacă ne mai giugiulim multă vreme aici!

Tot drumul înapoi spre oraş, Imogen şi-a ţinut degetele bine încrucişate peste inelul cutiei de Coca-Cola, paralizată aproape de minunea celor întîmplate.

Cînd a oprit maşina în faţa hotelului, l-a privit tulburată şi l-a întrebat totuşi:

– Matt, eşti sigur că ai terminat cu Cable?

– Iubito! a exclamat ridicînd braţele spre cer într-un gest teatral. Aş fugi un milion de mile de unul din zîmbetele ei atît de drăgălaşe! Dacă nu mă crezi, vino încoace şi-am să-ţi dovedesc.

Nu şi-au dat seama decît destul de tîrziu că Yvonne bătea supărată în geamul maşinii.

– Matt! Matthew!

– Da! a răspuns, întorcîndu-se spre ea.

Yvonne a rămas oripilată cînd a văzut că fata pe care o săruta cu atîta patimă este Imogen.

– Ce dracu' face ea acolo?

– Mai nimic, începe programul de instruire!

Yvonne şi-a strîns buzele pungă.

– Unde este Cable?

– Habar n-am!

– Ei bine, se pare că mi-au dispărut aproape toate lucrurile din dulap...

Sfîrşit